

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *ON DUBLIN STREET*
SAMANTHA YOUNG

UNTIL
FOUNTAIN
BRIDGE

an *ON DUBLIN STREET* novella

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Fountain Bridge'e Kadar

(On Dublin Street romanı)

Yazan: Samantha Young

Telif Hakkı© 2013 Samantha Young

Tüm hakları saklıdır. Yazılı izin alınmadan bu yayının hiçbir şekilde çoğaltılması, kopyalanması veya iletilmesi yasaktır. Bu yayının hiçbir paragrafı yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, kopyalanamaz veya iletilemez. Bu çalışma Copyright House tarafından tescil edilmiş ve korunmaktadır.

Okuyuculara Bir Not

On Dublin Street'in yayınlanmasından sonra, sadece Joss ve Braden'ın hikayesinden ne kadar keyif aldıklarını söylemek için benimle iletişime geçen çok sayıda okuyucudan değil, aynı zamanda Ellie ve Adam'a olan sevgilerini dile getiren ve onlar hakkında daha fazla şey okumak isteyen çok sayıda okuyucudan da çok etkilendim. *Çeşme Köprüsü'ne Kadar* bu isteklere bir cevap ve okuyucularıma sarsılmaz hevesleri ve destekleri için bir teşekkürdür.

Okuyucular, şehrin Fountainbridge bölgesinin aslında tek bir kelime olarak yazıldığını, ancak sanatsal lisans aldığımı ve serinin başlığının sürekliliği için iki kelimeye ayırdığımı not etmelidir.

Aramaya çalışırsanız diye bilmeniz gerektiğini düşündüm... Kimsenin Edinburgh sokaklarında kaybolmasını istemem. Bu kötü olur.

Her neyse, bunlar Ellie ve Adam... İyi okumalar!

Bölüm 1

Bir yığın şeyin arasında bir şey aradığınızda hep aynı şey olurdu - aradığınız şey o büyük yığının *en dibindeydi*. Sonunda son kutuyu odanın diğer tarafına bıraktım ve alnımdaki ter damlalarını sildim.

Üç ay önce Adam'ın yanına taşındığımda ona, boş odasına koyduğum tüm ıvır zıvır kutularını hafta içinde düzenleyip kaldıracağıma söz vermişim. Ne yazık ki bu sözümünden caydım ve beni takip etmesi gereken uyarıdan kurtarmak için hala tümör korkuma yaslandığımı söylemekten utanmıyordum. Bana sekiz ay önce iyi huylu ama yine de korkutucu bir beyin tümörü teşhisi konmuştu; bu teşhis sadece ailemi ve arkadaşım Joss'u sarsmakla kalmamış, kardeşimin en yakın arkadaşı Adam'ı da hızla tepetaklak etmişti. Sonunda herkese bana aşık olduğunu itiraf etmişti ve o zamandan beri neredeyse bir gün bile ayrı kalmamıştık. İlişkimiz değişmiş olsa da biz hala bizdik ve Adam bana camdan yapılmışım gibi davranmamaya çalışıyordu. Bununla birlikte, daha önce yapmadığı şeyleri yapmama izin verdiğini fark ettim - dağınık olmayan, gösterişli dubleksini tüm ıvır zıvırımla karıştırmak gibi - ve bunun korkutmak için mi yoksa artık bir çift olduğumuz ve ödün verdiğini için mi olduğunu bilmiyordum.

Bir zafer homurtusuyla son kutunun üzerine çullandım ve ambalaj bandını yırttım. İçinde tam olarak aradığım şeyi buldum ve gülümsedim. Bir kutu dolusu günlüğü devirmenin çiziklere neden olabileceği aklıma gelmeden önce kutuyu çoktan devirmiş ve eski günlüklerimi Adam'ın parke döşemeleri üzerine düşürmüştüm. Yüzümü buruşturarak, sanki bu bir şekilde, sihirli bir şekilde, hızlı inişlerinin etkisini yumuşatacakmış gibi, düşen günlüklerin üzerinde küçük aptalca bir dans yaptım.

Olmadı.

Dizlerimin üzerine çöküp kitapları aldım ve yerleri kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Tanrı'ya şükür. Adam bir mimardı ve bu, mekanını belli bir şekilde sevdiği anlamına geliyordu ve mekanın bozulmamış durumda olmasını seviyordu, özellikle de ona bir servete mal olduğunda. Parke döşeme ucuz değildi. Adam benim için hayatını çoktan değiştirmiş, en iyi oyuncudan sadık erkek arkadaşına, bekâr ve dağınıklıktan gurur duyan ev sahibinden, sevgi dolu bir ortağa ve tuhaf, aşırı romantik kız arkadaşının hayır kurumları da dâhil olmak üzere rastgele yerlerden topladığı garip ıvır zıvırlarla kaplı şık bir dubleksin gururlu sahibine dönüşmüştü. Her odaya damgamı vurmama izin vermişti, bu yüzden döşemelerine zarar vermek ona ödemenin pek de hoş bir yolu sayılmazdı. Parmaklarımın ucunu öptüm ve bir özür jesti olarak yere bastırdım.

"Els, o ses de neydi? İyi misin?" Adam'ın derin sesi koridorun karşısından duyulabiliyordu. Adam ofisinde Braden'la birlikte şu anki projeleri üzerinde çalışıyordu.

"Hı-hı," diye karşılık verdim, her elimde olduğundan emin olmak için günlüklere göz gezdirdim. Yaptığım işe o kadar dalmıştım ki Adam'ın ayak seslerini duymadım.

"Ne yapıyorsun?" Sesi aniden tam tepemde belirdi ve irkilerek sıçradım, dengemi kaybedip bir "oof" ile popomun üzerine düştüm.

Bir homurtuyu bastırdığımı duydum ve ona ters ters baktım. "Sana bir zil almam lazım."

Adam beni görmezden gelerek kalçalarının üzerine çömeldi, gözleri günlükleri inceliyordu. Her zamanki gibi onu incelerken midemde küçük bir kıpırtı oluyor ve tenim karıncalanıyordu. Kalın, siyah saçları ve harika vücuduyla (her gün spor salonuna gittiği için bilenmiş) Adam yakışıklı bir adamdı ama bu yakışıklılık, onunla konuşmaya başladığınızda hemen *seksiliğe* dönüşen türdendi. Ayak parmaklarını kıvıran hınzır bir gülümsemesi, söylediklerinizle ilgilendiğinde parıldayan zeki koyu kahverengi gözleri ve bir kadının erojen bölgelerine doğrudan giden zengin bir sesi vardı. O muhteşem gözleri benimkilere gülümsemek için kalktı. "Seni uzun zamandır bunlardan biriyle görmemiştim."

"Günlüklerim mi?" Başımı salladım, onları kronolojik sıraya dizmeye çalışıyordum. "Yazmayı bıraktım." "Neden?"

"Biz birlikte olduktan sonra bıraktım. Sana karşı olan hislerimi dışa vurmak için kullandığım bir araç olduğu için artık bir anlamı kalmamıştı."

Dudakları köşeden yukarı doğru kıvrıldı. "Bebeğim," diye mırıldandı ve uzanıp bir kısa saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Saçlarımın kısa olduğunu hatırlatınca kaşlarımı çattım. Tümörden önce uzun, soluk sarı saçlarım vardı. Saçlarımı severdim ve Adam'ın da saçlarımı sevdiğini biliyordum. Ama cerrahlar beynimi engelsiz bir şekilde kesebilmek için saçlarımın bir kısmını tıraş etmişlerdi. Bu parçayı bir başörtüsüyle kapatmışım ama sonunda saçlarım tekrar uzayınca başörtüsü takmayı bıraktım ve annemin beni "şık bir pixie cut" yaptırmaya ikna etmesine izin verdim.

Kuaförden çıktığımda dehşete kapılmışım ve Adam bana yeni saçımı seksi ve sevimli bulduğunu söylediğinde ancak biraz yatışmışım. Joss bana her şeyin bir tümörden daha iyi olduğunu söylediğinde *tamamen* yatışmışım.

O haklıydı. Eğer tümörüm bana hayatla ilgili bir şey öğrettiyse, o da küçük şeyleri kafama takmamam gerektiği idi. Bu, saçlarımın yeniden uzamasını beklemenin can sıkıcı olmadığı anlamına gelmiyordu. Şu anda ancak çeneme kadar uzamıştı.

"Peki neden bunlara bakıyorsun?" Adam bir tanesini eline alıp dalgın karıştırırken sordu. Aldırmadım. Zaten oldukça açık bir insandım, ama özellikle

Adam. Yazdığım hiçbir şeyden utanmadım. Ona kim olduğumun en derinliklerine kadar güvendim.

"Joss için," diye cevap verdim parlak bir şekilde, her şey hakkında sersemlemiş hissediyordum.

Dün gece Joss ben, onun ve Braden'ın dairende - Dublin Caddesi'ndeki eski - takılıyorduk ve bana el yazmasının güzel bir şekilde ilerlediğini söylemişti. Joss Amerikalıydı, bir yazardı ve Edinburgh'a trajik bir geçmişten kaçmak için gelmişti. Hikayesi kalbimi kırmıştı. On dört yaşındayken bir araba kazasında tüm ailesini kaybetmişti. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Sadece derin bir iz bıraktığını biliyordum.

Joss'la ev arkadaşım olması için görüştüğümde ondan hemen hoşlanmıştım ama o zaman onda kırık bir şeyler olduğunu anlamış ve bir şekilde yardım etmek istediğime karar vermiştim. Oldukça içine kapanık biriydi ama ağabeyim Braden'la çıkmaya başladığında yavaş yavaş değiştiğini gördüm. Braden ve benim onu değiştirdiğimizi söylüyordu ama aslında Braden değiştirmişti. Braden ona o kadar yardımcı oldu ki, anne babasının ilişkisine dayanan bir hikaye bile yazmaya başladı. Bu onun için büyük bir adımdı ve dün gece bana bunu yazmaktan ne kadar keyif aldığına inanmadığını söylemişti. Bu bana bir sonraki projesi için bir fikir verdi.

"Neden Joss için?"

"Çünkü bu günlüklerin içinde bizim tarihimiz var." Ona sırttım. "Güzel bir aşk hikâyesi. Bence bir sonraki romanı bu olmalı."

Adam'ın gülmek için can attığını görebiliyordum ve nedenini bilmediğim için görmezden geldim. "*Sıradaki* aşk romanı mı?"

"Bir önceki romantizmi takip eden bir sonraki. Ailesi hakkındaki hikaye bir romantizm." "Yine de Joss'un kendisini romantik bir yazar olarak sınıflandırmayacağından eminim. Aslında, duyduğuma göre o kadarını söyledi."

"Ben de öyle." İlk günlüğümü kutuya geri attım çünkü karaladığımda yedi yaşında olduğumu düşünürsek Joss'n araştırmasına yardımcı olmayacaktı. Çoğunlukla Barbie ve Sindy bebeklerim ve Sindy'nin düz ayaklarıyla ilgili sorunlarım ve Barbie'ayakkabılarını paylaşımlarının imkânsızlığı hakkındaydı. Bu beni deli ederdi. "Ve bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor. O kesinlikle bir aşk romanı yazarı. Onu bir aşk romanı yazarı olmaya hazırladım, o kadar çok romantik dramaya maruz bıraktım ki bir aşk romanı yazarı olmaması mucize olurdu."

Bana kıkırdadı ve kendini yere bıraktı, böylece dizlerini bükerek oturuyordu, günlüğüm hala elinde açıktı. Gözleri sayfaları taradı. "Yani bunların hepsinde benim hakkımda mı yazdın?"

Evet, evet . Ben on, o on yedi yaşından beri Adam'a büyük bir aşk besliyordum. O eski büyük aşk, on dört yaşındayken daha da büyük bir aşka dönüşmüştü ve sonra

oradan kartopu gibi büyümüştü. Çocukluğumdan kalma bir günlüğü daha kutuya attım ve yığındaki bir sonraki günlüğe uzandım. "Seni uzun zamandır seviyorum dostum," diye mırıldandım.

"Okumak istiyorum," dedi usulca, ses tonundaki ciddiyet başımı kaldırıp gözlerimi ona çevirmeme neden oldu. Bana bakarken parıldıyorlardı, beni nefessiz bırakmayı asla başaramayan şefkat ve duygularla doluydular. "Senin her istiyorum. Özlediğimi bile bilmeden özlediğim şeyleri bile."

Eridiğimi hissettim. İliklerime kadar romantik biriydim ve onu tanıyan herkesi şaşırtacak olsa da, Adam romantik tarafıma beni heyecanlandıran bir adanmışlıkla hitap etti. Kelimeleri öyle bir kullanırdı ki beni pelteye çevirirdi... ve sonra genellikle beni ederdi, böylece onun için tam bir kazan-kazan olurdu.

Ona yumuşak bir gülümseme daha vererek günlüklere döndüm ve istediğimi bulana kadar hızlıca göz gezdirdim. Göz gezdirerek tam aradığım girişi buldum ve sonra ona uzatıp yerini açık tuttum. "İşte, bununla başla. On dört yaşıyordum."

Adam on dört yaşındaki düşüncelerimi okuduğunu düşünerek kaşlarını kaldırdı ve günlüğü elimden aldı. Ne okuduğunu biliyordum. Dün gibi hatırlıyordum.

9 Mart Pazartesi

Gerçekten garip bir gündü. Her günkü gibi başladı. Clark işe gitmek için acele ederken kalktım, şu anda Dec'le meşgul olduğu için anneme Hannah konusunda yardım ettim ve Hannah'yı beslerken kendimi de beslemeye çalıştım. Bu, okul gömleğimi değiştirmem gerektiği anlamına geliyordu çünkü Hannah yulaflapasının sadece süs için olduğunu düşünüyordu. Keşke bugünkü tek olay bu olsaydı ama değildi. Okul kapısında Allie ve June'a yetişir yetişmez bir şeylerin ters gittiğini anladım...

Öğle tatili için zil çalar çalmaz kendimi yerimden fırlattım ve sanki cehennem köpekleri ayaklarını kemiriyormuş gibi İspanyolca dersinden aceleyle Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım, gerçekten denedim, çünkü bu aptalların hiçbirinin beni ele geçirdiklerini bilmelerini istemiyordum, ama okulun ana girişinden dışarı fırladığımda sel kapıları açıldı.

Tüm o fısıldaşmalar ve isim takmalar... Korkunçtu. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Bu şekilde değil. İnsanlar genelde beni severdi. İyi biriydim! Değildim... yani birincisi "fahişe" değildim. Bir üst sınıftaki çocukların geçerken bana duydukça daha çok ağladım.

kapıları. Parmaklarım titreyerek Braden'ın bana Noel için aldığı telefonu çıkardım ve ağabeyimi aradım.

"Els, iyi misin?"

Onun sesini duyar duymaz bir daha patladı.

"Ellie?" Hemen endişelendiğini duyabiliyordum. "Ellie, oluyor?"

"Bri-" Gözyaşlarımın arasından nefes almakta zorlandım. "Brian," çığlıklarım araya girmeye devam etti, "Fairmont... o beşinci ve herkese Cumartesi gecesi Allie'nin doğum günü partisinde benimle seks yaptığını söyledi." Durdum ve bir bahçe çitine yaslandım, artık her yıl devamsız babamın gitmem için para ödediği biraz pahalı hazırlık okulundan yeterince uzaktaydım. Ailemin St Bernard's Crescent'taki evinden yürüyerek sadece yirmi dakika uzaklıktaydı ve okulu kırıp günün geri kalanında evde saklanmayı çok istiyordum.

"O küçük pislik," diye tısladı Braden, öfkesi telefonda elime doğru yayılıyordu.

"Hepsi bana fahişe ve sürtük diyor, fısıldaşıyor ve gülüyorlar. Şimdi June benimle konuşmuyor."

"June neden seninle konuşmuyor?"

"Brian'dan hoşlanıyor. Ben bile... Braden Cumartesi gecesi onunla dört kelime falan konuştum. Öpüşmek istedi, ben de "Başka bir gerçeklikte belki." dedim."

"Ona bunu söylediğinde seyirci var mıydı?"

"Arkadaşları oradaydı, evet," diye burnumu çektim.

"Yani küçük sapığı geri çevirdin ve o da bir dedikodu başlattı." Braden yine küfretti. "Tamam, şimdi neredesin?"

"Ben eve gidiyorum. Üç saat daha buna katlanamam."

"Tatlım, eve gidemezsin. Braebank Hazırlık Okulu, öğrencilerinin dersi kırmasını sevmez. Şimdi kapıda bekle. Ben bu işi halledeceğim." Ses tonundan Brian Fairmont'un Braden Carmichael'ın küçük kız kardeşine bulaşılmaması gerektiğini öğrenmek üzere olduğunu anlayabiliyordum.

Telefonu kapattım ve yüzümü sildim, annemin on beş yaşına kadar rimel sürmeme ya da herhangi bir makyaj yapmama izin vermemesine bir kez olsun sevindim. O zaman bile, on altı yaşına kadar maskara ve kapatıcı kullanabileceğimi ama fondöten ve kesinlikle ruj kullanamayacağımı söylemişti.

Arkadaşlarım onun tuhaf olduğunu düşünüyordu.

Braden'ı beklerken, onun beni kurtarmaya geldiğini bilmek biraz daha iyi hissettirdi. Ağabeyim aslında sadece üvey kardeşimdi. Aynı babayı paylaşıyorduk, Douglas Carmichael. Babam Edinburgh'da önemli biriydi, bir emlak acentesi, restoranları ve bir sürü

insanlara kiraladığı bir mülk. Çok parası vardı ve Braden'a zaman ayırmasına rağmen, gezegende geçirdiğim on dört yıl boyunca beni ihmal ettiği için bana para harcamanın yeterince iyi bir özür olduğunu düşünüyor gibiydi. İhmali canımı yakıyordu. Hem de çok. Ama beni annemle birlikte yetiştiren Braden ve üvey babam Clark vardı. Annem Clark'la beş yıl önce evlenmişti ve Clark annemin hayatına girdiği andan itibaren benim babam olmak istediğini açıkça belirtmişti. Ve öyleydi de. Douglas Carmichael'ın olabileceğinden çok daha fazla.

Bazen benim ve Braden'ın ondan doğmuş olmamızın nasıl mümkün olduğunu merak ederdim. İkimiz de Douglas'ın çocukları olamayacak kadar iyiydik. Mesela Braden. Babamız için çalışmaktan bilerek kaçındıktan sonra, birkaç yıl önce aniden Carmichael 'imparatorluğunda' bir rol almak istediğine karar verdi, bu da babamızı mutlu etmek için kışını yırtarak çalıştığı anlamına geliyordu. Sadece çok çalışmakla kalmadı, çıktığı kıza da kendini .

Analise. Avustralyalı bir öğrenciydi ve yeni çıkmaya başlamışlardı. Braden ondan gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Yine de bana hep zaman ayırırdı. Mesela, beni içinde bulunduğum gibi iğrenç durumlardan kurtarmak için.

"Ellie," beklediğim gibi değil ama tanıdık bir ses kulağıma ilişti ve bir arabanın kapısı çarparken başımı çevirdim. Adam Gerard Sutherland altı yıllık *Fiat*'ının kaputunu açtığında gözlerim fal taşı gibi açıldı - Braden, Adam'ın Edinburgh Üniversitesi'nde öğrenci olduğunu ve şehirde park yeri bulmanın bir kâbus olduğunu göz önünde bulundurarak, bu arabanın Adam'ın mali durumunu aptalca tükettiğini söylemişti.

Bu arada Adam Gerard Sutherland, Braden'ın en iyi arkadaşıydı.

On yaşımdan beri ona biraz aşkıttım, bu yüzden Braden'ın beni bu durumdan kurtarması için onu göndermesi beni biraz utandırmıştı. Aslında şaşırmamam gerekirdi. Küçüklüğümden beri bu işi ikisi arasında gidip geliyordu.

"Adam," diyerek yüzümü buruşturdum ve gözyaşlarımın akıp akmadığından emin olmak için yüzümü sildim.

Koyu renk gözleri beni incelerken ve çenesini sıkarken bunun bir önemi yoktu. Gözlerim şiş ve kızarıktı ve belli ki öyleydi. "Braden üzgün. Çıkamayacağı bir toplantıdaymış," dedi yaklaşırken. Temiz, kırışksız bir tişört ve solmuş bir kot pantolon giymişti. Adam tipik bir pasaklı öğrenci olamayacak kadar temiz ve düzenliydi. Eski külüstür arabasının içi bile temiz ve düzenliydi. "Beni aradı. Öğleden sonra boşum. Buraya gel, tatlım." Hiç sormadan beni kendine çekti ve ben de hemen yanağımı göğsüne yaslayıp ağlamamak için kendimi sıkıca tuttum.

"Peki nerede bu küçük pislik?"

Ondan uzaklaştım, artık burada olduğu için aniden temkinli davranmaya başlamıştım ve belli ki öfkeliydim. "Ne yapacaksın?"

"On beş yaşında mı?"

"On altı."

"On altı." Öfkeyle dudağını büktü. "Ona vuramam ama koparabilirim."

Braden ve Adam çok küfrederlerdi ve benim yanımda hep çok küfrederlerdi. Annem kadar çok küfrettiklerini öğrenirse onları öldürürdü. Neyse ki sıfır yaşımdan beri Elodie Nichols'ın önünde küfür edilmemesi gerektiği bana öğretilmişti ve Braden ile Adam'ın benim yanımda kullandıkları kelimeleri asla tekrarlamadım. Dürüst olmak gerekirse, küfürlerini temel kelimelerle sınırlamışlardı, okulda çok daha kötülerini duymuştum. Aslında bugün, ve onlar bana yönelikti.

Gözlerimin tekrar yaşarmaya başladığını hissettim.

Adam gördü ve gözleri kısıldı. "Els, nerede bu çocuk?"

İçimi . "Binanın arka tarafında, arkasında."

"Tamam." Adam kapıdan içeri girdi ve ben de öğrencilerimin meraklı bakışlarını ve yaşça büyük olduğu belli olan Adam'ın benim adıma burada olduğunu ve bir şeyler olacağını tahmin eden heyecanlı konuşmalarını görmezden gelerek peşinden koştum.

Yanaklarım utançtan yanarken, kalbim tüm okul kariyerimin en kötü sabahı için küçük bir intikam beklentisiyle çarpıyordu.

Binanın köşesini döndüğümüzde Adam durdu ve son sınıflardan oluşan kalabalığa baktı. Dördüncü ve beşinci sınıflar yavaş yavaş başlarını bize doğru çevirdiler ve Adam'la beni görünce gözleri büyüdü.

"?" Adam kesin bir dille sordu.

"Brian, ceketini beline bağlamış olan kişi."

"Elinde meyve suyu şişesi olan uzun boylu, sarışın çocuk mu? Hıyara benzeyen mi?" "O olmalı."

"Küçük..." Adam nefesinin altından homurdandı ve ellerini yumruk yaparak Brian'a doğru yürüdü. Brian'ın arkadaşı onu dürttü ve Adam'a doğru döndü ve onu görünce anında soldu. Adam ona ulaştığında, Brian'dan en az beş santim daha yüksekti. Başını eğdi, yüzü Brian'inkine yaklaştı ve söylediği her şey etrafındaki yaşlıların gözlerinin açılmasına neden oldu.

"Eee?" Adam birden yüksek sesle sordu.

Brian bir şeyler mırıldandı.

"Daha yüksek sesle, seni yalancı küçük pislik."

"Onunla seks yapmadım," diye bağırdı Brian. "Ona dokunmadım!" Dönüp beni izlerken yakaladı ve gözleri Adam'ı geri çekmem için yalvarır gibiydi. "Özür dilerim! Yalan söyledim, tamam mı!"

Kalabalıktan gelen bir mırıltı gözlerimi Brian'ın yanından yemekhane kapısına çekti ve Bay Mitchell'in orada durup Adam'ı izlediğini görünce midem bulandı. Adam da onu görmüş olmalıydı çünkü kafasını kaldırdı. Ancak Brian'dan uzaklaşmadı.

"Kimsin sen?" Bay Mitchell kavgacı bir ses tonuyla Adam'a doğru yürüyerek sordu. "Okul arazisine girmen yasak."

"Ben de tam Bay Fairmont ile konuşuyordum. Hepimiz iyiyiz." Adam sanki on altı yaşındaki bir çocuğu tehdit etmekten yeni kurtulmuş yirmi bir yaşında biri değilmiş gibi omuz silkti.

"Brian, iyi misin?" Bay Mitchell sordu.

"Peki, Bay Mitchell," diye yutkundü ve Adam'dan bir adım geri çekilerek coğrafya öğretmenininin güvenli yakınlığına doğru ilerledi.

"Adam," diye seslendim şimdi, Adam'ın başını belaya sokmadan gitmesini istiyordum.

Bay Mitchell'in bakışlarını üzerime çektim ve yüzü bulutlandı. "Bayan Carmichael, okul saatleri içinde ziyaretçi kabul etmediğinizi gayet iyi biliyorsunuz."

"Üzgünüm, Bay Mitchell."

"Sadece gidiyorum." Adam Brian'a son bir uyarı bakışı attı ve sonra dönüp bana doğru rahat adımlarla yürüdü. Acele etmiyordu. Adam kendisine ne yapacağını söyleyemesinden hoşlanmazdı. Bana ulaştığında kolunu omzuma doladı ve okul kapısına kadar onunla yürümemi istedi. Artık yanımdan geçerken kimse fısıldamıyor ya da bana kötü kötü bakmıyordu. Hepsi bana son derece havalıymışım bakıyordu. Yani, Adam Sutherland'in kolunu omzuma atmışsam ve o da Brian'ı korkutmak için okula gelmişse, haklı olmalıydım.

Sırıttım ve Adam bunu yakaladı, yumuşak kahkahası içimi ısıttı ve tüylerimi ürpertti. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu durduğumuzda.

"Evet. Teşekkür ."

"Cumartesi gecesi bir partide ne işin vardı ki?"

Onun tescilli ses tonuna kaşlarımı çattım. "On dört yaşındayım, Adam. Bir arkadaşımın doğum günüydü.

Her neyse, son sınıfların orada olacağını bilmiyordum."

Başını salladı. "Sadece dikkatli ol, eh."

"Evet." Gözlerimi indirdim, ergenlik dramamın içine sürüklendiği için kendimi kötü hissediyordum. "Buraya gel." Adam beni tekrar kendine çekti ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

bana sıkıca sarıldı. Artık sabahımdan şikayet etmiyor ve göğsünde ağlamıyordum.

Birdenbire ona karşı ezildiğinin tamamen farkına vardı. Harika kokuyordu ve vücudu yağsız kaslarla doluydu. Benimkine karşı iyi hissettiriyordu.

Karnımın alt kısmında garip bir karıncalanma hissi başladı ve tenim aniden inanılmaz derecede kızardı. Geri çekildim ve beceriksizliğimi titrek bir gülümseme ve aptalca bir el sallama ile örtmeye çalıştım.

Adam bana tuhaf bir gülümsemeyle baktı ve sonra "Bana ihtiyacın olduğunda ara, tamam mı?" dedi. Başımı salladım.

"Tamam, tatlım. Sonra görüşürüz." "Güle güle."

Bana tekrar sırttı ve sırtışı üzerimde garip bir karıncalanma dalgasının yayılmasına neden oldu. Arabasına binip uzaklaşmasını izlerken Adam'a olan aşkımın daha da şiddetlendiğini fark ettim. Artık Adam'dan etkilenen tek şey beynim değildi. Hormonlarla yüklü ergen bedenim de çekiyordu.

Bölüm 2

Adam başını günlükten kaldırdığında kaşları çatılmıştı ama bana küçük, eğlenceli bir gülümseme verdi. "On dört yaşında bir cinsel olarak uyandırmak konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum. Biraz Lolita'ya benziyor."

Rahatsızlığına güldüm. "O zamanlar benim için aynı şeyleri hissetmiyordun. Her neyse, artık senin olduğuma göre, cinsel uyanışımı başka bir erkeğin sağlamasını gerçekten tercih eder miydin?"

Şimdi kaşları tamamen çatılmıştı ve tekrar sayfalara baktı. "İyi bir noktaya değindin," diye mırıldandı.

"Al." Yarisından fazlası açık olan bir başka günlüğü ona ve on dört yaşındaki düşüncelerimin yazılı olduğu günlüğü elinden aldım. "Bu ondan sonraki yıldan."

Cumartesi, 23 Eylülnd

Adam'a bana kız kardeşiymişim gibi davranmayı bırakması için bağırırmama ramak kaldı. Ben onun kız kardeşi değilim! Keşke bunu çoktan anlasa...

Maskara çubuğunu kirpiklerimden uzak tutarak derin bir nefes aldım. Tuvalet masamın aynasında kendime bakarak yavaşça nefes verdim ve zihinsel olarak sakinleşmem için kendime koçluk yaptım. Ne kadar denesem de karnımdaki kelebeklerin vahşi çırpınışlarını durduramadım. Vazgeçtim ve annemin sürmeme izin verdiği tek makyaj malzemesi olduğu bolca maskara sürmek üzere aynaya doğru eğildim. Uzun ve açık renk kirpiklerim vardı, bu yüzden siyah rimel sürmeye başlayana kadar kimse ne kadar uzun olduklarını anlayamazdı. *Uzunlardı* ve şimdi siyah olduklarından soluk mavi gözlerimi daha da mavi yapıyorlardı.

Umarım rimel de beni biraz daha yaşlı göstermiştir çünkü uzun boylu olmama rağmen hala zayıftım, küçük göğüslerim vardı ve burnumun kenarında kendimi on beş yerine beş yaşında hissetmeme neden olan çillerim vardı.

Bu gece bir randevum vardı. İlk randevumdu. Altıncı sınıf öğrencisi olan Sam Smith'le, yani benden iki yaş büyüktü, sevimli ve havalıydı ve ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanmıştım.

Adam olmayan herhangi bir çocuktan hoşlanabildiğim kadar. Adam artık bir çocuk değildi.

Uzun saçlarımı yüzüncü kez tararken yatak odamın kapısı çalındı. "İçeri gel!" Seslendim, biraz tedirgindim çünkü muhtemelen benim

Annem, randevu konusunda hem benden daha heyecanlı hem de daha endişeli görünüyordu.

Kapıdan fırlayan başın annemin değil de Adam'ın başı beni şaşırttı.

Kalbim göğsümde onu her gördüğümde yaptığı o küçük takla hareketini yaptı ve ona parlak bir şekilde gülümsedim. "Burada ne yapıyorsun?"

İçeri girdi ve kapıyı kapattı, ben onu karşılamak için ayağa kalktığımda kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. Gözleri beni boydan boya gezdi ve çenesinde bir kasın kıpırdadığını gördüm.

Üzerimde beyaz kolsuz bir elbise vardı. Mütevazı bir yakası vardı ve kollarımı örtmek için bir hırka ve çıplak bacaklarımı örtmek için siyah tayt giymiştim, ama kısa etek boyunun onu hala kızdırdığını tahmin . Beni koruması gereken küçük bir kız kardeş olarak gördüğünü hatırlatması beni kızdırdı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bu hareket onun gözlerini tekrar yüzüme çevirmesine neden oldu.

"Clark Braden'a bu gece bir randevun olduğunu söyledi. İkimiz de bu önemli olay için uğramak istedik. O kim?"

Küstah ses tonu karşısında gözlerimi devirdim. "Sadece bir çocuk."

"Peki bu çocuk kaç yaşında?" Adam bana doğru birkaç adım atarken usulca sordu. "Braden nerede?"

"Alt katta. Soruyu geçiştirme. Kaç yaşında?" "Sam on yedi yaşında."

"Ne?" diye keskin bir nefes aldı. "Ve Elodie bunu kabul mü etti?"

Clark'tan söz etmedi, çünkü Clark bu konularda annemden çok daha rahattı. "Aslında benim için heyecanlanıyor."

"Aşağıda sinirli bir tavuk gibi cıvıldıyor."

"Çünkü Sam her an burada olabilir." Gözlerini kaçırdım, çenesindeki o inatçı eğimden hoşlanmamıştım.

"Seni nereye götürüyor?"

"Sinemaya, sonra da yemeğe."

"11'den önce evde olacak mısın?"

Yatağımın üzerinden çantamı aldım ve abartılı bir iç geçirdim. "Evet." "Ve onun sana dokunmasına izin vermeyeceksin."

Bu bir soru değildi.

Emriyle donakaldım ve bana doğru son adımlarını atıp tam önümde durana kadar gözlerimi ona diktim, o kadar yakındı ki bakışlarıyla buluşmak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım.

"Bu bir randevu Adam," diye fısıldadım. "Dokunmanın da işin içinde olması gerekiyor."

"On beş yaşında bir kızken değil. Kendin olduğun zaman değil." Bunu bir hakaret olarak algılayarak irkildim ve Adam hemen yüzünü buruşturdu. "Els, öyle demek istemedim. Sadece demek istedim ki... sen sıradan *bir* kız değilsin."

"Bakın, Braden bana bu konuşmayı üç saat önce telefonda yaptı."

"Ellie," Adam bana açıkça "kapa çeneni" diyen bir bakış attı. "Sen özelsin. Bunu anlayan bir erkeği hak ediyorsun ve bunu anlayan bir erkek bu gece hiçbir komik işe kalkışmaz, tamam mı?"

"Komik iş mi?" Ona kaşlarımı kaldırdım. "Sam'in komik işlere kalkışmayacağından eminim."

"Els, sen bir romantiksin ve gençsin. Onun yaşındaki çocuklar romantik değildir. Akıllarında tek bir şey vardır, sadece tek bir şey. Ve küçük domuz bunu senden alamıyor."

Saf ve küçük bir kız olduğumu ima etmesine sinirlenerek yanından geçip gittim. "Bir yerlerde seni bekleyen komada bir sevgilin yok mu?"

Odamdan çıkıp merdivenlerden inmeye başladığımda arkamdan, "Seni arsız herif," diye homurdandı. "Seni küçük, sevimli ve karşılık vermediğin zamanlarda tercih ederdim."

Bunun üzerine homurdandım ve sonra kapı ziline sesiyle boğulurcasına nefes aldım. Adam kararlı bir şekilde, "Ben bakarım," dedi ama ben kollarımı ve bacaklarımı bir yıldız gibi açtım. şeklini aldı, geçişini engelledi.

Ne yazık ki, daha önce hiç görmediğim türden bir bakışla oturma odasından hızla çıkan Clark'ı durduracak kadar uzvum yoktu.

Uh oh.

Belki de Clark ilk randevum konusunda kadar da havalı değildi.

"Kahretsin," diye nefes aldım, Braden elinde bir şişe birayla oturma odasından çıkarken son birkaç basamağı aceleyle indim. Aniden ortaya çıkışına ve elbisemi görünce yüz ifadesinin kararmasına şaşırarak yanından hızla geçtim ve kapıda sevgilimi karşılamayı bitiren Clark'ın sırtına çarptım.

Etrafında dolanıp ona sorgulayan bir bakış attığımda Clark, "O burada," dedi. Ters ters bakıyor ve gözdağı veriyordu. Çok garipti.

"Sam," diye nefes aldım, onu gördüğümde kelebeklerimin yeniden uçuştüğünü hissettim. Sam de Braden kadar uzun olmasına rağmen sırık gibi inceydi ve kendi başına bir hayatı varmış gibi görünen dağınık açık kahverengi saçları vardı. Okulda saçlarıyla ünlüydü. Bütün kızlar onu

parmaklarını o saçlarda gezdiren kız olmayı umuyordum. Bu gecedan sonra o kızın ben olacağını umuyordum.

Sam Clark'a temkinli bir şekilde bakmayı bitirdi ve sonra bana doğru gamzeli bir gülümseme fırlattı. "Hey, Ellie.

Harika görünüyorsun."

"Öyle değil." Braden aniden benim ve Clark'ın arkasında belirdi ve Adam'ın onun yanına sıkışmasını izledikten sonra gerçek bir acıyla gözlerimi kapattım. İkisi de gözbebeklerinin gücüyle Sam'in kışını kızartmaya çalışıyorlardı. "On beş yaşında görünüyor. Bunu hatırlıyorsun."

Aman Tanrım. Öldür beni. Öldür beni hemen.

"Eğer ona dokunursan, tüm hislerini kaybetmeni sağlarım. Kalıcı olarak," diye uyardı Adam karanlık bir şekilde.

"Ne dediyse o," diye Braden.

Kalbim boğazımda, gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde Sam'in yüzünün kül rengi olduğunu, Braden ve Adam'a sanki kafasını kesmeye gelmiş Viking yağmacılarıymış gibi baktığını gördüm.

"Bütün bunlar da ne?" Annemin sesi içime bir rahatlama dalgası gönderdi. "Kapıdan uzak durun." Adam ve Braden geriye doğru çekildiler, Clark da onları takip etti ve annem Elodie Nichols tek başına kaldı. Uzun boylu ve salkım söğüt gibi olan annem hâlâ muhteşemdi ve şu anda bir melek gibiydi.

"Teşekkür ederim," diye minnetle nefes aldım.

Yüzümdeki ifadeye bir kez baktı ve omzunun üzerinden geri çekilen adamlara pis bir bakış fırlattı. Sam'le randevumdan ayrıldığımda, üçünün de Sam'e yönelik tehditlerini çocuk oyuncağı gibi gösterecek sözlü bir dayak yiyeceğini bilmek beni biraz yatıştırdı.

Geri döndüğünde sevgilime elini uzattı. "Elodie Nichols, seninle tanışmak çok güzel Sam."

"Siz de Bayan Nichols," diye cevap verdi Sam sessizce, belli ki iyileşmemiştir.

"Neyse, ben sizi yalnız bırakayım." Saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırırken gözleri parlıyordu ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "İyi vakit geçir, sevgilim. On birden önce dönmüş ol."

"Teşekkürler anne."

"Telefonun yanında mı?"

Başımı salladım ve hızla ön sahanlığa çıktım, Sam'i yavaşça sokağa doğru ittim. Otobüs durağına doğru yürürken tek kelime etmedi.

"Onları görmezden gel," sonunda. "Sadece seninle dalga geçiyorlar."

Bana zayıf bir gülümseme verdi ve sonra saatine baktı. "Film yakında başlıyor. Acele etsek iyi olur."

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve gözlerime sıçramaya kararlı öfkeli gözyaşlarını zihinsel olarak azaltmaya çalıştım.

"Sen misin hayatım?" Annem oturma odasından seslendi.

Perişan bir halde ve bir anne kucaklamasına ihtiyaç duyarak koridorda ilerledim ve odaya girdiğimde şaşkınlıkla durdum.

Saat on buçuktu ve Braden ile Adam hâlâ buradaydı.

Annem ve Clark koltuklarında, Braden ve Adam kanepede oturuyorlardı ve dördü de artık televizyona değil bana bakıyordu.

Onlara bir bakış attım ve neden burada olduklarını anladım ve öfkeli gözyaşlarım gözlerime dolmaya başladı.

"Randevun nasıl geçti?" Annem sordu, yüz ifademi görünce sorusu biraz duraksadı. "Berbat," diye ısırdım ve bakışlarımı Braden ve Adam'a çevirdim. "Bana çıkma teklif etmiyor. yine bu iki aptal yüzünden."

"Güzel," dedi Braden kesin bir ifadeyle. "Biriyle çıkmak için çok gençsin."

Annem iç çekti. "O çok genç değil."

"Çok genç," diye onayladı Adam. "Ve giydiği şeye baksana." "Giydiği şeyde yanlış bir şey yok. Üzerinde tayt var."

"Daha on beş yaşında," diye karşı çıktı Braden. "Randevulara gitmek için çok zamanı var. Okuluna konsantre olmalı."

"Yaşlı bir osuruk gibi konuşuyorsun, Braden."

"Bu tavrına inanamıyorum Elodie," diye iç geçirdi Adam. "Bu konuda daha dikkatli olacağını düşünmüştüm."

"Dikkatli ol," diye annem. "O bir randevuydu."

Onlar ağız dalaşına girdikçe, öfkem büyümek ve kaynamak için, aşağılanmam da iltihaplanmak için zaman buldu.

Okulumuzdaki en hoş, en tatlı, en havalı çocuk bana çıkma teklif etmişti ve kardeşim ile en iyi arkadaşı bunu benim için mahvetmişti. "Ondan hoşlandım," dedim aniden, sessizce ama konuşmalarını yarıda kesecek bir keskinlikle. Hepsi bana baktı ve ben "Ondan gerçekten hoşlandım" derken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. İkiniz de her şeyi mahvettiniz ve umurunuzda bile değil." Göğüs ağrısı

Acımın baskısıyla döndüm ve Braden'ın adımı çağırmasına aldırmadan merdivenlere doğru koştum.

Adam ona "Ben onu getiririm," deyince bacaklarım merdivenleri daha hızlı çıkmaya başladı. Yatak odamın kapısını arkamdan çarparak kapattım ve kendimi yatağıma attım, yüzümü yastığıma saklayarak ağladım.

Kapının çalındığını boğuk burun çekişlerimin sesinden duydum ve başımı kaldırıp "Git buradan" diye homurdandım.

Başımı yastığa gömdüm ve beklemeye başladım.

Adam'ne kadar inatçı olduğunu bildiğimden, emrimi görmezden gelmesi beni şaşırtmadı. Kapımın açıldığını ve yatağa doğru yürürken zeminin gıcırdadığını duydum. Yatak sağ tarafıma doğru eğildi ve Adam'ın iç çektiğini duydum.

"dilerim," diye özür diledi, sesi içtenlikle derindi. "Tatlım, özür dilerim."

Hiçbir şey söylemedim, Adam'ın beni ilk kez incittiği aklıma geldiğinde boğazım daha da derin bir şekilde yandı.

"Els."

Onu görebilmek için yüzümü yastığa çevirdim. Genç, muhteşem yüzündeki endişeli ifadeyi görmezden geldim ve ona sertçe, "Git buradan, Adam" dedim.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve bana doğru döndü. "Bak, kendimi bok gibi hissediyorum Els. Geceni mahvetmek istememiştin. Braden da öyle."

"Eminim duygusal yoksunlukla tehdit ederken Sam'le olan şansımı mahvetmek gibi bir niyetin yoktu."

"Tanrım," diye homurdandı Adam. "Yaşına göre çok akıllısın. Yetişkin bir kadınla tartışmak gibi bir şey bu."

"Yetişkin bir kadınla tartışmanın nasıl bir şey olduğunu nereden biliyorsun? Asla onları kızdıracak bir şey yapacak kadar uzun kalmıyorsun."

Cevabım karşısında ağzı seğirdi ve başını salladı. "Tanrım," diye tekrarladı.

Bir dakikalık sessizlikten sonra Adam başını çevirip tekrar bana baktı. Yüz ifadesi artık eğleniyor gibi değildi. Hatta son derece ciddi görünüyordu. "Eğer bu çocuk seni ailevi bir sorunla başa çıkacak kadar erkek olmadığı için terk ettiyse, o zaman birlikte olmak isteyeceğin türden bir çocuk değildir."

"Ailevi" kelimesi içimdeki o küçük düğmeye bastı ve ona ters ters baktığımda bu bakışın daha öncekilerden daha soğuk olduğunu biliyordum çünkü şaşkınlıktan kaskatı kesilmesine neden olmuştu. "Sen benim kardeşim değilsin, Adam." Tersledim. "Öyle davranmayı bırak."

Gözlerindeki incinmiş ifadeyle göğsümde bir acı hissettim, suçluluk duygusu anında daha fazla ağlama isteği uyandırdı. "Bunu biliyorum, Ellie."

Gözlerimiz buluşup birbirini tuttu ve ona dair farkındalığım tenimin kızarmasına neden oldu. "Seviyor musun?" Biraz nefes nefese mırıldandım.

Bakışlarında bir şey titreşti ve ayağa kalktı, rahatsız görünüyordu. "Seni biraz yalnız bırakayım. Sadece seni asla kasten incitmeyeceğimi bilmeni istedim."

Ben bir şey söylemeyince Adam yorgun bir şekilde nefes verdi ve gitti.

Kapımı kapatırken dışarıdan Braden'ın sesini duydum. "O iyi mi?" "Biraz sinirli. Onu bir süre yalnız bırakalım."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Braden-"

"Seni aşağıya götürüyüm," diye sözünü kesti, kapımı açtı ve içeri girerken arkasından kapattı. Yatağıma doğru yürürken Braden'ın endişeli gözleri bana kilitlendi.

"Els, tatlım," sesi sertti. "Çok özür dilerim."

Bunun üzerine ağlamaya başladım ve kendimi onun göğsüne attım, güçlü kollarının beni sıkıca tutmasına ve yatıştırıcı mırıltılarının beni sakinleştirmesine izin verdim.

Bölüm 3

"Braden'ı affettin mi?" Adam kaşlarını çatı ve günlüğü bana uzattı.

Omuz silktim, geri aldım ve on dört yaşındakinin yanına koydum. "Beni daha çok incittin. Kasıtlı olarak değil elbette, ama beni bir kız olarak değil, bir kadın olarak görmeni istedim."

Adam bana kafadan kontak olduğumu ima eden bir bakış attı. "Sen bir kızdın. On beş yaşındaydın."

"Yani beni hiç o şekilde görmedin mi? O gece değil... küçük elbisemle," diye takıldım.

"O zaman değil," diye itiraf etti usulca, sanki duygularımı incittiğinden endişelenmiş gibi. "Sen hâlâ

Braden'ın küçük kız kardeşi o zaman."

İncinmemiştim. Geriye dönüp baktığımda Adam'ın benim on beş yaşındaki sırık gibi, memesiz halimden hoşlanmasını açıkçası biraz endişe verici buluyordum. Yine de merak ediyordum. "Senin için ne zaman değişti?"

Bir başka "salak mısın?" bakışına maruz kaldım. "Sana bunu söylemeyeceğim." "Neden söylemiyorsun?"

"Çünkü senin anlamayacağın bir erkek meselesi ve muhtemelen seni ."

Tamam, şimdi kesinlikle ilgimi çekmişti. "Sinirlenmeyeceğim. Sadece söyle bana. Lütfen," diye tatlı tatlı yalvardım.

"Tamam." Bana ihtiyatla baktı. "On sekizinci yaş gününün ertesi sabahıydı."

Hatırladıkça gözlerim büyüdü. *Cidden mi?*

"Bana bekaretini yeni kaybettiğini söylediğin sabah."

Bana karşı bir şeyler hissettiğini fark ettiği an bu muydu? Jeezo... Joss haklıydı. Erkekler mağara adamı gibiydi. O sabah tüm ayrıntılarıyla gözümün önünde , Adam'ın beni kışkırdığını fark ettiğimde kahkahalarla güldüm. Vay canına. O zaman bana böyle görünmemişti. "Bana kızgın olduğunu biliyordum ama bunun yine aşırı korumacı bir "ağabey" anı olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır." Adam başını sertçe salladı ve avuçlarının üzerine yaslandı. "Bana ilk kez seks söyleyen en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine bakıyorum ve şişmiş ağzını ve yatak kıllarını ve " anıydı." Hatırladıkça gözleri ağzıma kilitlendi. "Söylediklerine beynimden önce bedenim tepki verdi. Birden dudaklarının nasıl hissettirdiğini, tadının nasıl , içine girerken uzun bacaklarının sırtıma dolanmasının nasıl bir his olduğunu merak ettim..." I

Adam'ın çok uzun zaman önce bu çok çekici düşünceleri düşündüğünü ve benim hiçbir fikrim olmadığını bildiğim için tenimin ısındığını hissederek kıvrandım. "Sonra sinirlendim. Senin hakkında böyle hissettiğim için kendime. Sonra da seni tattığı için adama. Ve sonra sana... seni tatmasına izin verdiğin için."

Gözlerimiz kilitlendi ve nefesimin sığılaştığını hissettim.

Eğer başka bir şey söylemezsem, hafıza şeridindeki yolculuğumuzu bitiremeden onun boş odasında sevişeceğimizi biliyordum ve açıkçası bu yolculuktan keyif alıyordum. Boğazımı temizledim ve bir sonraki günlüğü elime alıp aceleyle karıştırdım.

Aradığım girişi buldum ve Adam'a uzattım. "Bilmelisin ki," diye mırıldandım usulca, "her şey sana geri dönüyor."

30 Nisan Pazar

Dün gece bekaretimi kaybettim. Liam'a. İstedğim gibi . Olmasını istediğim kişiyle olmamıştı. Her zaman kendime söz verdiğim gibi sevdiğim biriyle olmamıştı. Ve acıttı. Sonra acımadı. Aslında hiç de kötü değildi. Ama dün gece başka bir şey acıdı ve seksten farklı olarak acısı dinmedi. Acımaya devam etti.

Marriott Otel'deki etkinlik salonu tamamen doluydu ve etrafıma baktığımda bu insanlardan bazılarını tanımadığımı fark ettim.

Yine de katılım yüksekti ve Allie on sekizinci doğum günü partimin tamamen başarılı olduğunu söylemişti ama daha bitmemişti bile. Braden oteldeki odayı, DJ'i ve yemek şirketini kiralamıştı. Ailem, arkadaşlarını davet eden arkadaşlarının yanı sıra daha fazla aileyi davet etmişti ve ben de arkadaşlarını davet eden arkadaşlarımı davet etmişim. Çok kalabalıktı, açık büfe neredeyse bitmişti ve dans pisti doluydu.

Yemek servisi yapan personelin taze yemek tepsileriyle arka odadan çıkışını izledim ve güzel kızlardan biri Adam'ın önünden geçerken onu durdurunca kaşlarımı çattım. Adam her ne söylediyse kız güldü ve başını çapkınca eğdi. Boğazımdaki kıskançlık ateşini görmezden gelerek onları izledim.

"Bu gece sana ne kadar seksi görüldüğünü söyledim mi?"

Tekrar sıcak bir bedenin içine çekildim ve çenemi kaldırıp başımı hafifçe çevirerek Liam Fenton'ın yakışıklı yüzüne baktım. Bana gülümsüyordu, gözleri biraz parlıyordu. Kafası iyiydi ama parti başlamadan bir saat önce "mutlu olmaya" başlayan Adam gibi sarhoş değildi. Her zamanki gibi yalnız gelmişti. Çatlaklardan Braden'in

Adam yıllarca tam bir oyuncu oldu ve ben onun çıktığı tek bir kızla bile tanışmadım.

Muhtemelen "çıkmadığı" içindir.

Öte yandan Liam aklını başında tutmaya çalışıyor gibiydi. Sanırım nedenini biliyordum. On dokuz yaşındaydı, Napier Üniversitesi'nde öğrenciydi ve geçen yıl üniversiteyi gezerken tanışmıştık. Altı hafta önce Liam durup dururken bana çıkma teklif edene kadar internet üzerinden sohbet ederek iletişimimizi sürdürmüştük. Biraz oynamıştık (ve bana ilk orgazmımı yaşatmıştı) ama onunla seks yapmak konusunda isteksizdim. Kafamı o kadar çok aşk romanı ve filmiyle doldurmuştum ki, ilk seferimin aşık biriyle olikna olmuştum. Liam'dan hoşlanmama ve ondan etkilenmeme rağmen henüz ona aşık değildim. Ancak, sanırım on sekiz yaşına girdiğim için bu gecenin o gece olacağını düşünüyordu. Bu yüzden mümkün olduğunca ayık kalmaya çalışıyordu.

Onu bu düşünceden nasıl vazgeçireceğim konusunda biraz endişeliydim.

Ona gülümseyerek utangaç bir şekilde başımı salladım. "Bir ya da iki kez bahsetmiş olabilirsin."

Liam sırtıttı, elleri aşağı kayarak kalçalarımdaya durdu. "Bir kereden fazla bahsetmeye değer.

Buradaki her erkek benim şanslı bir herif olduğumu düşünüyor ve haklılar da."

Dudakları benimkilere dokundu ve bu çok hoştu. Gerçekten güzeldi. Ama Sam'le felaket randevumdan birkaç ay sonra arkadaşlarımla gittiğim bir Cuma bowling gecesinde Pete Robertson'la ilk öpüştüğümünden beri, aşk kitaplarında anlatılanları hiç hissetmemiştim. O zamandan beri beş erkekle öpüşmüştüm ve bu öpüşmelerden hiçbiri tenimi ısıtmamış, vücudumu titretmemiş ve midemi bulandırmamıştı. Aşk romanlarının beni yoldan çıkardığını düşünmeye başlamıştım...

"Bölmek istemezdim ama doğum günü kızıyla dans etmek istiyorum."

Adam'ın sesiyle Liam'dan hemen ayrıldım ve tam karşımda durduğunu görmek için döndüm, Liam'a "suratını dağıtmadan önce ellerini ondan çekmek için beş saniyen var" bakışı atıyordu. Çıkmaya başlayalı iki buçuk yıl olmuştu ve Adam ile Braden hâlâ erkek arkadaşlarımla ödünü patlatmaktan zevk alıyorlardı. Neyse ki Liam kolay korkmuyordu.

Kalçalarımı sıktı. "Gidip sana bir içki daha getireyim. Allie ve çocuklarla birlikte orada olacağım." Ona başımı salladım ve kalabalığın arasından uzaklaşmasını izledim.

Bileğimdeki sıcak bir el bakışlarımı geri çekti ve Adam beni kendine çekerken bana sırıtıyordu. Vücudum onunkine değdiği anda o tanıdık karıncalanmayı tekrar hissettim, Adam'ın kolu beni kavrarken diğer eli de elimi tutup göğsüne yasladığında bu his bacaklarımla arasına kadar indi. Diğer elimi omzuna ve onunla birlikte sallandım. Bu kadar yakın olmak nefes almamı engelliyordu ve bunu görmemesi için çok uğraştım. Parmak uçları alt kısmına değdi ve üzerimde

Sırt dekoltesi elbise ten tene bir dokunuştı. Vücudum buna tanıdığım bir şekilde tepki verdi ve başımı eğdim, ona bakamadım.

İki hafta önce Liam'ın yurt odasındaaydım ve öpüşüp koklaşıyorduk. Dokunmak alışkın olduğumdan biraz daha ileri gitmişti ama merak ediyordum, bu yüzden elini eteğimin altına kaydırduğında ve parmaklarını iç çamaşırımın altına sokup orama dokunduğunda neredeyse yataktan düşecektim. Bacaklarımın arasında ve göğüslerimde hissettim. Başparmağını klitorisime yerleştirdi ve vücudum yavaşça kırılmaya başlayıp sonunda bu inanılmaz zevkli patlamaya dönüşene kadar benimle oynadı.

Adam'ın elini bacaklarımın arasına koymasına bile gerek yoktu. Tek yapması gereken bana dokunmaktı ve o tanıdık karıncalanmalar içimi titretiyordu.

"Doğum gününün tadını çıkarıyor musun?"

Dönüp ona baktım, yüzüm onunkine yakındı. Boyum 1.90'dı, yani normalde Adam'dan sadece birkaç santim kısaydım ama bu gece iki santim topuklu ayakkabı giydiğim için aslında ondan biraz daha uzundum. Bu düşünce onun da aklına gelmiş olacak ki bana hızlıca bir göz attı ve sırtıttı, ben "Evet, iyi oldu" derken başını salladı.

"Hediyeleri açtın mı?"

"Hayır. Daha sonra söyleyecektim ama sanırım herkes umursamayacak kadar sarhoş. Sen de dahil." "Pfft, sarhoş değilim. Sadece bir vızıltı var, hepsi bu." Gözleri kısıldı. "Sen sarhoş değilsin.

Sarhoş musun?"

Gözlerimi devirdim. "Adam, artık yasal olarak içmeye iznim var." "Bu evet mi hayır mı demek?"

"Birkaç atış yaptım, hepsi bu."

Bir an sessiz kaldık ve kendimi ona karşı rahatlamaya bıraktım. Ta ki parmaklarını sırtıma doğru esnetene ve istemsiz bir ürperti üzerimde dalgalanana kadar. Adam sanki tepkimi hissetmiş gibi gerildi ve ben de onaylamak için hemen yüzüne baktım. Koyu renk gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde parlıyordu.

Yutkundum.

Bir an beni inceledi ve kendimi ona daha da sıkı sarılmış buldum. Parmaklarım omzuna kıvrıldı. Sonraki sözleri neredeyse ayaklarımı yerden kesti. "Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin Els," dedi, sesi duygu yüklüydü.

Bu açıklama karşısında gözlerim şokla doldu, kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Adam güzel olduğumu mu düşünüyordu? Hayır, sadece güzel değil... "şimdiye kadar gördüğü en güzel şey".

Vay canına.

Tamam.

Göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. "Adam..." Bunu tamamen platonik bir anlamda mı söylediğini yoksa artık küçük bir kız olmadığımı görmek için sonunda gözlerini açıp açmadığından emin olamadan usulca cevap verdim. Başlangıç olarak artık göğüslerim vardı.

"Senin için her zaman endişeleniyorum," diye itiraf etti. "Çok tatlı ve nazıksın, bazen fazla nazik. Biri sana zarar verecek ve ben bunu durdurmak için yanında olamayacağım diye endişeleniyorum."

Herkeste en iyisini arama eğilimim olduğu doğrudu ve biraz kahraman kompleksim vardı (bunu nereden kaptığımı merak ediyorum), ama beceriksiz değildim. Ve artık bir kadındım. Kendi başımın çaresine bakabilirdim ve bunu ona da söyledim.

Adam kaşlarını çatı. "Demek istediğim bu değil. Çok fazla erkeğin ilgisini çekiyorsun Ellie ve bazen serserileri ayıklamak zor oluyor. Mesela bu gece birlikte geldiğin çocuk. Memeleri ve bir çift uzun bacağı olan her şeyle flört ediyor."

Liam'a yapılan bu hakarete öfkelenerek karşılık vermeye çalıştım. "Liam iyi bir adam." "Liam bir şeyin peşinde. Bilmem gerekir."

"Doğru, onu yeterince kullanıyorsun." Braden aniden yanımda durdu ve sırtı. "Doğum günü kızıyla dans etmek istiyorum."

Adam beni daha sıkı tuttu ve sonra ne yaptığını anlamış gibi Braden'a bir sırtış fırlattı ve beni bıraktı. Son bir kez baktık ve sonra o gitti ve ben Braden'ın kollarındaydım.

Az önce ne olmuştu öyle? Adam Sutherland... o... bu dostça bir tavsiyeden fazlası mıydı? Bana dokunma şekli, söylediği şeyler, bana bakışı. Farklı hissettirmişti. Kalbim hızla çarpıyordu, içimde baş döndürücü bir umut balonu yükselmeye başlamıştı. Zavallı Liam, ben özlem ve fantezilerimin içinde kaybolurken unutulmuştu.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Braden hışımla ve beni çoktan gelinlik seçmeye ve kimin nedimem olacağına karar vermeye başladığım kafamdan çıkardı. Onu en uzun süredir tanıdığım için Allie'nin olması gerektiğini tahmin ediyordum.

Ağabeyime gülümsedim ve onun bu açıklaması karşısında göğsümün genişlediğini hissettim. "Ne için?"

"Birçok sebepten dolayı. Edinburgh Üniversitesi'ne girdiğim için. Elodie ve Clark'a baktığın için, Hannah ve Dec'e iyi bir abla olduğun için. Ve bana harika bir küçük kardeş olduğun için. Zor bir yıl oldu Els ve tüm yardımların için minnettarım."

Bir an için ona sıkıca sarıldım, kalbim onun için yeniden acımaya başladı. Avustralyalı karısı Analise'e aşık olup onunla evlendikten sonra Braden, eski okul arkadaşıyla Braden'ın New Town'daki boş sitelerinden birinde seks yaparken yakalayınca boşanma davası açmıştı. Kaltak, evliliğinin son dokuz ayında Braden'ı çok zorlamıştı ve

Sonra da onu arkadaşıyla aldattı. Bu en büyük ihanetti. Daha da kötüsü, bunu fark eden babamızı ve Braden'ı hain çifti bulması için tuzağa düşürmüştü. Babamın tarzı buydu. Oğlunu kenara çekip onu rahat bırakmak yerine, Braden'ın işe bulaşmasına izin vermişti. Braden aldırıyor gibiydi. Aslında babamıza minnettardı. Öte yandan ben onun duyarsız bir pislik olduğunu düşünüyordum. Öte yandan, Douglas Carmichael'a karşı şu anda (ya da hiçbir zaman) pek de yumuşak duygular beslemiyordum.

Braden sanki aklımı okumuş gibi iç çekti. "Babam burada olamadığı için üzgün, Ellie. Ben de üzgünüm."

"Onun için özür dileme." Gözyaşlarımı durdurmak için yüzümü başka tarafa çevirdim. On sekiz yıl boyunca tamamen ihmal edildikten sonra şimdiye kadar acıyı atlatmış olmam gerekirdi. Ne yazık ki, acım hiç geçmedi. Douglas'bende neyi bu kadar sevimsiz bulduğunu ve beni defalarca kasten dışladığını bir türlü anlayamıyordum. Tanrı aşkına, on sekizinci yaş günümde ve o zengin kızı kaldırıp yarım saatliğine de olsa bana doğum günü dileklerini sunmak için uğrayamadı.

Braden tekrar iç çekti ve nefesinin altından küfrettiğini duydum. Artık babamızı oldukça iyi bir ilişkisi vardı ve aralarında herhangi bir soruna neden olmak istemediğim için onu sıktım ve gülümsedim. "Ben iyiyim. İyiden de öteyim. Etrafımda beni önemseyen arkadaşlarım ve ailem var Braden. Tek de bu."

Müziğin temposu tekrar yükselmeden ve annemle Clark üzerimize çullanmadan birkaç saniye önce bir gülümseme ve bir kucaklaşma daha paylaştık. İki kişiyle dans ettim, onlar en az yirmi yıldır görülmemiş hareketler yaparken ben de kıkırdadım.

Gece devam ederken arkadaşlarımın ve ailemin arasına karıştım ama gözlerim Adam'ı tekrar bulmak için kalabalığın içinde dolaşmaya devam etti. Midemde kelebekler uçuşuyordu ve onun sesini aklımdan çıkaramıyordum.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin Els."

Allie'nin Liam'a söylediği bir şeye gülümsedim ve onu gülmekten kırıp geçirmesini izledim ama konuşmanın ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafam geri sarmaya takılmıştı.

Oda çok sıcak gelmeye başladığında bardan bir şişe su sipariş ettim ve odanın arkasından sıvışarak çıkış yolunu buldum. Yangın çıkışıydı ve tüm çöp kutularının depolandığı otelin arka tarafına çıkıyordu. Sessizce dışarı süzıldüm, kocaman bir yudum hava çektim ve huzurun tadını çıkardım. Bu bana neler olduğunu ve olduğunu düşündüğüm şeyin gerçekten olup olmadığını anlamam için bir an verebilirdi.

Baş döndürücü bir gülümsemenin dudaklarımı germeye başladığını hissediyordum ki bir homurtu ve ardından gelen bir inilti beni dondurdu. Büyük tekerlekli çöp kutuları benimle binanın bir oyuğu arasında yer alıyordu ve

sesler oradan geliyordu. Seslerin ne anlama geldiğini ve neye rastladığımı tahmin ettiğimde kalbim biraz hızlandı. Başka bir homurtu duyulduğunda, patlamak üzere olan kıkırdamayı engellemek için elimle ağzımı kapattım.

"Evet," diye inledi bir kadın sesi. "Adam, aman Tanrım."

Kan kulaklarıma hücum ederken kıkırdamam anında kesildi. İçimdeki bir şeytan, mazoşist bir şey beni sessizce çöp kutularının etrafında dolaştırırken boğazımın dibinde bir yanma hissettim.

Hissettiğim tüm umut patladı ve dağıldı.

Adam'ın yemek servisinde çalışan kadınlardan birini duvara yapıştırmasını izlerken ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Ne kadar çocuksu, saf bir salak.

Ve sonra öfke yerleşti. Hayal kırıklığı. Acı... bir şekilde yeterince iyi değildim. Adam için yeterince iyi değildim. Babam için yeterince iyi değildim.

Gözlerim kısıldı. Yeterince iyi olduğumu düşünen tek bir kişi vardı, o halde ne için direniyordum? Çiçekler, soneler ve diz çökmüş bir adam için mi? Böyle bir şey olmayacaktı. Gerçek buydu. Seks seksti. Büyülü bir yanı yoktu.

Açıkça.

Doğuştan öfkeli bir insan değildim ama kıskançlık duygusu içimi yaktı ve sessizce otele döndüm. İçeri girer girmez, Adam'ın yemek servisi yapan kıza doğru hareket ettiği görüntü gözlerimin önünden geçmeye devam etti. Midem bulanıyordu. Biraz daha su içerek bir karar verdim. O görüntüyü beynimden silmem gerekiyordu.

Clark'ı etkinlik odasında kardeşiyle konuşurken buldum ve neyse ki annem ortalıkta yoktu çünkü soracağım şey muhtemelen hoşuna gitmeyecekti.

"Els, tüm bu hediyelerle ne yapmak istiyorsun?" Arka tarafta kurulmuş olan bir masayı işaret ederek sordu.

"Senden ve annemden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

Bu iyiliğin ne olduğunu tahmin ederek sırtıttı. "Hediyeleri senin için eve götürmemizi ister misin?"

"Arkadaşlarım ve ben bir kulübe gitmek istiyoruz, eğer olmazsa?"

Clark bir süre beni inceledi ve sonunda içini çekti, "Annen seni görmeden git. Ve dikkatli ol."

Başımı salladım ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdum. Onu yalnız bırakarak dans pistine doğru ilerledim ve Liam ile Allie'yi birlikte dans ederken buldum. Allie'ye özür dileyen bir gülümseme atarak Liam'ı kenara çektim.

"Ne ?" diye sordu, kalçamı sıkarak.

Gözlerinin içine baktım ve anlamlı bir şekilde "Gidelim" derken midemin bulandığını hissettim. Vücudu gerildi ve kaşları birbirine yaklaştı. "Sadece sen ve ben mi?"

"Evet."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

Niyetimi açıkça belli ederek ona yaklaştım. "Beni nereye götürmek istiyorsun?" Liam'ın nefesi kesildi. Zorlukla yutkunuyor gibiydi. "Bize bir oda ayarlayabilirim."

"Tamam o zaman."

Annem ya da Braden beni görmeden partiden sıvışarak hızla ayrıldık. Otelden resepsiyona doğru ilerlerken sinirlerim tepeme çıktı ve Liam bize bir oda ayırttığında kusmamak için kendimi zor tuttum.

Asansör bizi birinci kata çıkarırken her santimim titriyordu ve odaya girer girmez Liam beni öpmeye başladı ve ona karşı titrediğimi hissedebiliyordu.

"Bundan emin misin?" diye fısıldadı ağzıma karşı.

Başarısız bir şekilde beynimden silmeye çalıştığım görüntü tekrar gözümün önüne geldi. Karıncalanmalar ve heyecanlı kelebekler istiyordum, kızarmış bir ten ve tutku istiyordum. Güven ve emniyet istiyordum, şefkat ve kahkaha istiyordum. Sadakat ve dostluk istiyordum. Aşk istiyordum.

Ne yazık ki hayat bana acımasız bir şaka yapmış ve tüm dünyada sahip olamayacağım tek kişiye aşık olmuştum.

Ancak ona sahip olamamam, yaşamamam gerektiği anlamına gelmiyordu. Arkadaşlarımın hiçbirisi artık bakire değildi. Gerçekten bir sıkıntıdan başka neydi ki? Eskiden bir hediyeydi. Ya da en azından ben bunun bir hediye olduğunu romantikleştirmeyi severdim. Sanırım gerçekte bir sahiplik işaretiydi. Ama 21. yüzyıldaydık. Kimse bana sahip değildi. Ve bekaretim istediğim kişiye verebileceğim bir şeydi.

"Evet," diye fısıldadım, elbisemin askılı bağını çözmek için uzandım. "Evet, eminim."

Liam neyse ki acele etmedi. Prezervatif takıp içime girmeden önce boşalmamı sağladı, böylece olabildiğince hazırdım. Yine de canım yanıyordu. Bir süre sonra acı azaldı ve iyi hissettim. Liam zevk alıyordu. Ben tekrar boşalana kadar beklemeye çalıştım ama boşalmadım. O içimde hareket ederken, her şeyi kendim için berbat ettiğimi tekrar tekrar düşünmeden edemiyordum.

On dört yaşımdan beri ilk kez seviştiğimde aşık olacağıma dair kendime söz vermiştim.

Bunun yerine bir otel odasında yatıyordum ve sadece *hoşlandığım* bir çocuk teklif ettiğim hediyeyi gelişigüzel aldı ve ben de gelişigüzel ona izin verdim. Liam işini bitirdiğinde mideme bir ağırlık çöktüğünü hissettim.

Yanımda horlamasını dinleyerek uyanık kaldım ve öfke ve kıskançlığın beni alt etmesine izin verdiğim için kendime lanet ettim.

Birkaç saat orada yattım ama sonunda otel odasında kalmaya dayanamayacağıma karar verdim. Sabahın dördünde oradan gizlice çıktım ve resepsiyondan bana bir taksi çağırmasını istedim. Resepsiyondaki kadın çılgın saçlarına ve açık elbiseme bir bakış attı ve tam olarak ne anladı. Bana attığı sırtış kendimi ucuz hissetmeme neden oldu ve hemen fark ettim ki kendimi ucuz hissetmemin tek nedeni ucuz davrandığımı düşünmemdi.

Taksi beni eve bırakırken ağlamamaya çalıştım ve kendimi sessizce içeri bırakırken de kesinlikle ağlamamaya çalıştım. Tam merdivenlere doğru sürünüyordum ki mutfaktan fırlayan bir kafa kalbimin durmasına neden oldu. Korkuyla bir elimi göğsüme götürerek nefesimi tuttum.

Adam mutfak kapısından gelen ışıktaki duruyordu. Parmağını bana doğru eğdi ve ona yaklaştığımda, onun ve yemekçi kızın görüntüsünü tekrar gördüm ve öfkem geri geldi.

Onu mutfığa kadar takip ettim ve kapıyı arkamdan kapattı. Yüzünü inceledim ve gözlerinin kan çanağına döndüğünü gördüm. Havayı kahve kokusu dolduruyordu ve bir tabakta duran peynirli tostları fark ettim. Belli ki akşamdan kalmaydı ve etkilerini azaltmaya çalışıyordu. Bunları not etmekle o kadar meşguldüm ki öfkesini fark etmedim.

"Hangi sen?" diye tısladı bana.

Ona ters ters baktım, bekâretimi kaybettiğim için bir an için onu suçladım. "Dışarı."

"Nereye?"

"Sadece dışarı."

Gözlerini kısmıştı. "Kiminle?" "Liam'la."

Adam'ın yüzü anında karardı ve bana doğru bir adım attı, gözleri dağınık saçlarımin üzerinde gezindi ve sonra ağzıma geldi. Dudaklarıma dokunana kadar orada kaldılar, onları bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu merak ediyordum. "Ne yapıyordun?" diye sordu sonunda, sesi hırçındı.

Sorgulama sırasında kendimi kaybettiğim nokta da buydu. Öfkemi kaybetmem, umursamaz bir dönüştü. "On sekiz yaşımdayım, Adam. Erkek arkadaşım ile seks yapabilirim."

Vücudu sarsıldı, sanki onu vurmuşum gibi. "Seks mi?" diye boğuk bir ses çıkardı. Sanki kalbim göğüs kafesime çarpıyormuş gibi omuz silktilim. "Kendime bir hediye idi." Yutkundu, gözleri yine üzerimde geziniyordu. "Bana dün gece bekaretini kaybettiğini mi söylüyorsun?"

Yavaşça başımı salladım, sözlerinde biraz bir keskinlik duyuyordum.

Adam'ın gözleri onayından sonra parladı ve beni tepeden tırnağa süzerken orada kıpırdanarak durdum. Değerlendirmesi karşısında kızardım, ne olduğundan tam olarak emin değildim. Sonra topuklarının üzerinde dönüp mutfak kapısını açarak durumu daha da netleştirdi. Adam uyuyanları umursamadan hışımla evden çıktı ve ön kapı arkasından çarparak açıldı.

Titrek bir nefes verdim, şimdi sınırın ne olduğunu anladım.

Adam kendini ağabeyim gibi görüyordu. Hiçbir ağabey küçük kız kardeşinin "kendine bir şeyler aldığını" duymak istemezdi. Daha da ötesi, acaba o da kadar hayal kırıklığına uğramış mıydı? O beni tanıyordu. Yıldızlara, gün batımlarına ve "sonsuz dek mutlu sonlara" inandığını biliyordu. Çok az tanıdığım bir çocukla sıradan bir seks yaparak kendi inançlarımdan ödün vermişim.

Sonra gözyaşlarım akmaya başladı ve bulanık bir görüşle aceleyle odama gittim. Yeni iç çamaşırları ve pijamalarımı alıp banyoya götürdüm. Yarım saat boyunca duşta kaldım ve bu süre boyunca ağladım.

En azından kendime büyük bir ders aldığımı söyledim.

Hayatta asla geri alamayacağınız bazı şeyler olduğunu öğrenmişim.

Bölüm 4

Adam günlüğü bıraktı ve bana baktı, gözlerinde pişmanlığa benzer bir şey . Pişmanlık duymasını istemiyordum, sadece ilk seferim onunla olmamış olsa bile, hep öyle olmasını istediğimi bilmesini istiyordum.

"Bebeğim, özür dilerim," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Yapma. Öyle değil... Sadece her zaman sen olduğunu bilmeni istedim."

"Ama ilk seferin özel olmalıydı, Els. Romantik olmalıydı."

Omuz silktim. "Olayların geneline bakarsak, olan en kötü şey bu değil. Babam-" "Douglas senin doğum gününden birkaç gün sonra öldü," diye mırıldandı Adam, cümlemi bitirirken.

"Evet," diye fısıldadım, babamın ölümü üzerine kafamın ne kadar karışık olduğunu hatırlayarak. Ben de

Yas tuttum, ama bir baba fikrinin mi yoksa bir babanın mı yasını tuttuğumu anlayamadım.

Douglas Carmichael. Daha da kötüsü bana bir gemi dolusu para bıraktı ve bunun bana hissettirdiklerini kabullenmem biraz zaman aldı. "Ben ona kızgındım ve o da benim ona kızgınlığımla öldü."

Adam yere doğru kaydı ve kolunu bana dolayarak sarıldı. "Ellie, bu konuda suçluluk hissetmeyi bıraktığını sanıyordum. O boktan bir babaydı. Ne olursa olsun ona kızmaya hakkın vardı."

Başımı salladım ve ona daha da sokuldum, onun ve tıraş losyonunun kokusunu içime çektim. Güzel kokuyordu. Her zaman güzel kokardı.

Bir süre sessizce oturdum, ta ki Adam, "Bil diye söylüyorum, yemekçi kızla ne yaptığımı zar zor hatırlıyorum. Partinde sana bunu söylediğimden de haberim yoktu - sana güzelim dedim ve senin için sürekli endişelendiğimi söyledim. Lanet olası karışık sinyaller. O gece oldukça sarhoştum."

"Biliyorum. Ama sonuçta Liam konusunda haklıydın. Sonunda beni Allie ile aldattı."

Adam gerildi. "Allie'yle konuşmayı bu yüzden mi bıraktın? Neden bana söylemedin?" "Çünkü Liam'ın ağzını burnunu kırırdın."

"Doğru."

Homurdandım. "Her zaman benim için savaşıyorsun."

"*Seninle*, bebeğim. Seninle, senin için değil."

Bu çok hoşuma gitti, başımı çevirdim ve onu öptüm, ağzının benimkine artık tanıdık gelen baskısını sevdim. Geri çekildim ve düşünceli bir şekilde başımı eğdim. "Beni farklı görmeye başladığın yılın on sekizimden sonraki yıl olduğunu sanıyordum."

"Sonraki...?" Adam'ın kaşları bir an için düşünceli bir şekilde birbirine yaklaştı ve sonra hatırlayınca hemen açıldı. "Neredeyse öpüşme."

O son yazıyı okurken, beni Braden'ın küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak görmeye başladığı ana ima etmesini beklediğim yazıyı buldum. Günlüğü ona uzattım ve anılar aklına geldikçe küçük bir gülümsemeyle günlüğü aldı.

5 Temmuz Cuma

Bu gece gerçekten yetişkin, sofistike ve ateşli ilk randevumu gerçekleştirdim. Sadece kiminle çıktığımdan emin değilim.

Christian taksiden inmeme yardım ederken, bunun "o" olup olmayacağını merak ediyordum. Christian yakışıklı, çekici, tam bir beyefendi ve klas biriydi. Henüz beni güldürememişti ama birbirimize daha da yaklaştıkça bunun da olacağından .

Siyah elbisemin eteklerini aşağı doğru iterken bana tekrar gülümsedi. Ben takside otururken elbisem yukarı doğru sallanmıştı. "Muhteşem görünüyorsun."

Kızardım. Bana böyle baktığında *kendimi çok çekici hissediyordum*. Üzerimde, yüksek yakası ve uyluğun ortasındaki etek boyu göz önüne alındığında biraz mütevazı olması gereken düz siyah kolsuz bir elbise vardı. Ancak elbise vücudumun her santimini sarıyor ve hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. "Ateşli" bir sıçrama ile sofistike bir elbiseydi.

O gün özellikle Christian için almıştım.

Bir hafta önce öğrenci birliğinde tanışmıştık. Christian hukuk fakültesine hazırlanıyordu, benden iki yaş büyüktü ve belli ki varlıklı ve hali vakti yerinde bir aileden geliyordu. Dağlık bölgede gerçek bir "mülkleri" vardı. Elbette bunun beni ona çeken şeyle hiçbir ilgisi yoktu. Ben onu ve ilk karşılaşmamızdaki davranışlarını çekici bulmuştum; taze ve açık dürüstlüğü beni gerçekten cezbetmişti. Bu bana ona karşı da aynı şekilde açık olabileceğimi hissettirdi. Kendim olabileceğimi hissettirdi.

Christian bana, ailesinin malikânesi olmasına rağmen, Corstorphine'de, Gehr'in batısındaki kalabalık bir banliyöde de bir evleri olduğunu söylemişti. Ailesi bu evi kız kardeşi Edinburgh'a taşıyıp çocuk doğurmaya başladığında satın almıştı. Üçüncü çocuğuna hamileydi ve tüm aile ona daha yakın olmak için Edinburgh'da yaşıyordu. Bunun onlar hakkında çok şey anlattığını düşündüm ve onlarla tanışmak için şimdiden biraz heyecanlandım.

Christian ilk randevumuz için bize La Cour'da bir masa ayırtmıştı. Ona Braden'ın restoranı olduğunu söyleme fırsatım bile olmadı. Babamızdan miras kalmıştı. İçeri girdiğimizde ona söylemek için ağzımı açtım ama Christian menüden ve ne sipariş etmem gerektiğini düğündüğünden bahsetmeye bağıladı. Ona ne ısmarlamak istediğimi söyleyecektim, çünkü La Cour'da sayamayacağım kadar çok yemek yemiğtim, o sırada Adam'ın adımı söylediğini duydum.

bizi masamıza götürürken Christian ve ben durduk ve bağıımı çevirdiğimde Adam'ın restoranın ortasında, küçük bir masanın karşısında güzel bir esmerle oturduğunu gördüm. İçimdeki kıskançlık ateşini görmezden geldim, bastırdım ve kendime muhteşem bir adamla randevuda olduğumu ve muhteşem esmerin Adam için birçok cinsel partnerden sadece biri olduğunu hatırlattım. O bir erkek fahişesiydi.

Ama o *benim* erkek fahişemdi ve Christian yanımda, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona doğru yürümekten kendimi alamadım, çünkü her zamanki gibi onu gördüğüme çok sevinmiştim.

Adam bana sırtıttı, bakışları Christian'a kayarken gülümsemesi hafifçe soldu. Christian'a bir göz attı ve sonra o güzel gözlerini bana çevirdi. Küçük bir gülümsemeyle beni inceledi ve gözleri benimkilere değdiğinde Çefkat doluydu. "Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun, Els."

İltifatı karşısında sadece kızarmakla kalmadım, yandım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve sevgilisine kibarca gülümsedim. "Merhaba."

Bana ters ters baktı.

Oh neyse.

"Adam, bu Christian."

Adam Christian'a gergin bir bağı sallama hareketi yaptıktan sonra elini sevgilisine doğru uzattı. "Bu Megan." "Adım Meagan," diye düzeltti onu, 'mee-gan' yerine 'mee-gan' gibi telaffuz ederek.

"meh-gan".

Adam'ın uzun bir iç çekişini bastırdığını gördüm. Uh oh. Belli ki randevusu iyi gitmiyordu.

"Masamıza gitsek iyi olacak." Christian nazikçe dirseğimi çekti.

Adam'a bir gülümseme daha verdim. "İyi akşamlar."

"Sen de, tatlım." Christian'ı takip etmek için hareketlendim ama daha bir adım atmığım ki elbisemin eteğinde bir çekilme hissettim. Kaşlarımı çatarak aşağı baktım ve Adam'ın fiyat etiketini çıkardığını gördüm. Bana göz kırptığında kızardım.

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Fiyat etiketini açık bırakmışım. Hep böyle şeyler yapardım. Tanrım, umarım Christian bunu görmemiştir. Gözlerimi açtığımda Adam'ın randevusunu kasten görmezden geldim ve içten bir "teğekkür ederim" dedim. Adam bana sırtıttı ve ben de kendi kendime kahkahalar atarak odanın öbür ucundaki masamızda Christian'a yetişmek için acele ettim.

"Kimdi o?" Christian oturduğumuzda gelişigüzel sordu.

"Kardeşimin en iyi arkadaşı," diye cevap verdim aynı rahatlıkla. "Birlikte büyüdük."

Christian başını salladı ve sonra bize beyaz Çarap ısmarladı. Ben kırmızıyı tercih ettim.

Garsonun dönmesini beklerken sohbet ettik ve Christian bana organize ettiği bir hayır işi hakkında her şeyi anlattı. Garson geri döndüğünde konuşmayı kesti ve benim için yemek sipariş etmeye başladı. Bunun zorbalıktan ziyade büyüleyici olduğunu düşünmeye karar vererek ona buranın kardeşimin restoranı olduğunu ve ne istediğimi bildiğimi söyledim. Braden'ın La Cour'un sahibi olmasından etkilendi ve beş dakika boyunca ona Braden'ın diğer işletmelerinden bahsettim.

Ondan sonra Christian'a geri döndük.

İkinci yemek geldiğinde, bunun "o" olacağına dair umudum hızla azalıyordu. Randevum bir kez olsun benimle gerçekten ilgilenmedi ve onun ne kadar bencil olduğunu fark ettikçe, karşımda oturan Adam'ın daha fazla farkına vardım. Ağzımı her açtığımda gözleri ilgiyle parlayan Adam.

Biftekten bir ısırık almak için çatalımı tam elime almıştım ki telefon çaldı. Debussy.

Gerçekten mi? Zil sesi bile gösterişliydi.

Evet, bu noktada parlaklık kesinlikle kaybolmuştu.

Christian cebinden telefonu çıkarıp açtı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hemen geliyorum."

Telefonu cebine geri koydu ve ayağa kalktı.

Mutlak bir şok içinde ona baktım. Beni burada mı bırakacaktı? Randevunun ortasında?

"Kız kardeşim yeni doğum yaptı," diye açıkladı ve masaya bir tomar para atmasını izledim. "Kal, yemeğini bitir." Eğildi ve yanağımı öptü. "Seni ararım." Ve sonra gitti.

Ondan tam olarak nefret edemezdik çünkü ilk buluşmamızda hamile kız kardeşinin olmak için beni terk etmişti. Bu düşünceyle sandalyeme . Christian belli ki iyi bir insandı. Aynı zamanda inanılmaz derecede kendini beğenmiş biriydi. Geçen hafta öğrenci birliğinde de aynı Gekilde davrandığı aklıma geldi ama ben bunu aÇırı romantik küçük kafamda çarpıtarak açık ve dürüst olarak adlandırmıÇtım.

Yemeğime asık suratla baktım.

Bir el sandalyemin arkasına indi ve üzerimde bir gölge belirdi. Başımı kaldırıp baktığımda Adam'ın yüzünde çatık bir ifadeyle bana doğru eğildiğini gördüm.

"Nereye gitti lan bu?" diye hırladı. Tanrım,

onu seviyordum.

"Kız kardeşi doğuma girdi."

Adam gevşedi ama hareket etmedi.

"Ben ," diye söz verdim ona. İyi değildim. Ağlamak istiyordum. O da bunu biliyordu.

Doğrudu ve garsonlardan birine ismiyle seslendi. "Bizi daha büyük bir masaya taşıyabilir misiniz?"

"Elbette, Bay Sutherland."

"Adam, hayır," diye itiraz ettim. "Randevunu bölmeyeceğim."

Elimi tuttu ve beni yukarı çekti. "Giyinip kuşanmışsın, tatlım. En azından yemeğini bitirebileceksin."

Elimi tutan Adam beni yeni masaya götürdü ve sevgilisine başını sallayarak bize gelmesini söyledi. Meagan onun koltuğa otururken o benim yanıma oturdu, yeşil gözleri kızgınlıkla parlıyordu.

"Ellie bize katılıyor," diye haber verdi Adam, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu

"Özür dilerim," diye mırıldandım ondan özür dileyerek.

"Özür dileme," diye cevap verdi Adam sertçe. "Özür dileyecek bir şey yok."

Garsonlar çabucak tabaklarımızı getirdiler ve biz yemeğimizi yerken Adam bana Christian'ı sordu.

"Peki." Bir parça yumuşak et yuttuktan sonra iç çektim. "Kırk dakika öncesine kadar onun mükemmel olduğunu düşünüyordum. Kırk dakika önce benim yerime yemek sipariş etmeye çalışacağını ya da durmadan kendinden bahsedeceğini bilmiyordum."

Adam sırtıttı. "Saçıyla mı ilgiliydi? Bahse girerim o kuaförü doğru şekilde yapmak için ne kadar zaman harcadığını, hangi şekillendirici köpüğü neden kullandığını, doğru miktarda yükseklik ve kıvrım elde etmek için kadar kullandığını kırk dakika anlatabilir..."

Benimle alay etmeye devam ederken aptal gibi kıkırdıyordum. Bu doğrudu. Christian'ın oldukça büyük bir saçı vardı. Kırk dakika önce bunun onun bireyselliğini ve tarzını yansıttığını düşünüyordum. şimdi Adam'ın haklı olduğunu tahmin ediyordum. Adam muhtemelen saçına benden daha fazla zaman harcıyordu ve bu asla iyi bir şey değildi.

Yemek boyunca Adam beni güldürdü, ta ki ben mahvolmuş akşamımı unutana kadar. Garson tabaklarımızı alıp bize tatlı menüsünü sunmaya gelene kadar Meagan'ın orada olduğunu bile hatırlamadım. Sandalyesini geri çekip Adam'a ters ters bakarak bize hatırlattı. "Sabah erken kalkmam gerektiğini hatırladım. Yemek için teşekkürler, Adam. Sonra görüşürüz."

Adam bir şey söyleyemeden kadın topuklu ayakkabılarını giymiş ve hışımla restorandan çıkmıştı.

Anında kendimi çok kötü hissettim. Adam ve ben onu konuşmamıza hiç dahil etmemiştik. Bu çok boktan bir şeydi.

Adam yüzümdeki suçlu ifadeyi fark etmiş olmalı ki bana başını salladı. "Kendini kötü hissetme, tatlım. Onu kucağıma aldığım anda şikâyet etmeye başladı. Eğer kaba davrandıysam, bu sadece misilleme içindi."

Ona sempatik bir gülümseme verdim. "Görünüşe göre birbirimizi boktan kurtarmışız."

Sırıttı. "Öyle görünüyor." Gözleri menüye kaydı. "Şimdi, tatlı olarak ne yersiniz?"

"Buna gerek yok," dedim ona sessizce. "Ödemeyi yaparız ve ben eve giderim, sen de gecene devam edersin."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi ve bana "aptal mısın?" der gibi baktı. "Els, kapa çeneni ve bir tatlı seç."

Gülümsememi yuttum ve gözlerimi menüye indirdim.

Sıcak yaz gecesine adım attık ve Adam kolumu tutup kendi koluna sıkıştırdı. "Şimdi nereye?"

Şaşkınlıkla gözümü kırptım. Yemeğimizi bitirmiştik ve ben de eve gideceğimi sanmıştım. "Um, nereye gitmek istersin?"

"Voodoo Rooms sadece beş dakikalık yürüme mesafesinde ve barmenleri tanıyorum, böylece oturacak bir yer buluruz."

Kalbimin yerinden fırlamasını engellemeye çalışarak başımı salladım. Adam beni bir şeyler içmeye götürüyordu. Daha önce beni hiç sadece ikimiz için bir şeyler içmeye götürmemişti. Son zamanlarda o, Braden ve ben bir iki kadeh bir şeyler içmek için buluşurduk ama asla sadece Adam ve ben olmazdık.

Onunla kol kola caddede yürürken, kendime bir çift olduğumuz hayalini kurmaya izin verdim. Diğer insanlar yanımızdan geçerken bunu göreceklerdi. Göğsüm büyük bir özlemle sıkıştı.

Karşılıksız aşk, kitaplarda kadar romantik değildi.

"Bu şehirde kimi tanımıyorsun?" Onun yanında normal görünmeye çalışarak alay ettim. Adam sıırıttı. "Henüz tanışmadığım birkaç kişi var."

Buna . Adam ve Braden Edinburgh'a "onların şehri" diyorlardı ve bunu neredeyse gerçek anlamda söylüyorlardı. Her yerde tanıdıkları vardı ve ne zaman onlardan biriyle dışarı çıksam zamanımızın yarısını tanıdıkları insanlarla selamlaşarak geçirirdik. Bazıları Adam'ın asla Edinburgh'a gelmeyeceğini söyleyebilir.

Braden'ın en iyi arkadaşı olarak büyümeseydi şehirle bu tür bir ilişkisi olabilirdi. Bizim aksimize Adam varlıklı bir aileden gelmiyordu. Annesi ve babası sıradan insanlardı ve hiçbir zaman ebeveyn olmak istedikleri izlenimini vermemişlerdi. Adam bir kazaydı. Hiçbir zaman ihmalkâr ya da zalim olmasalar da, anne ve babası mesafeliydi ve çocukluğunun çoğunu Braden'larda takılarak ve Braden'ın annesiyle Avrupa'ya gittiği yazları hayıflanarak geçirmişti. Adam on sekiz yaşına gelir gelmez ve onu bir sürü borca sokan öğrenci evine taşınır taşınmaz, ailesi bir uçağa atlayıp Avustralya'ya taşınmıştı. Onlardan ayda bir kez haber . Bu arada Braden mezuniyet hediyesi olarak Adam'ın öğrenci borcunu ödemişti ama Adam bunu gururla kabul etmemişti, ta ki Braden onu sarhoş edip geveleyerek yaptığı kabulü iPhone'una kaydedinceye kadar. Kaydı duymuştum. Braden'a o kadar çok "Seni seviyorum dostum, çok güzelsin" demişti ki neredeyse gülmekten altıma işeyecektim.

Adam'ı geçmişindeki farklılığın bir şey ifade etmediğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Braden tüm bu kapıları açmasaydı bile, cazibesi ve karizmasıyla hala birçok insanın tanıdığı, sevdiği, olmak istediği veya yatmak istediği bir adam olacağına inanıyordum.

Bar ve restorana vardığımızda akşam yemeği servisi yeni bitiyordu ve mekan kalabalıktı.

"Adam," diye seslendi barmen içeri girer girmez ve Adam ona başıyla onay verdi. "Size bir masa ayarlayayım."

Bir çiftin ayrılmakta olduğu masayı ıslak bir bulaşık beziyle silerken onu takip ettik. Ben kabine kayarken adam bana baktı ve sonra Adam'a beni köklerime kadar kızartan bir onay gülümsemesi verdi.

"Size ne getirebilirim?"

"Ben bir Macallan ve zencefilli gazoz alayım. Tatlım, sen ne istersin?"

"Ben bir mojito alayım, lütfen."

Adam benimle birlikte kabine yerleşti, kolu başımın arkasındaki koltuğun arkası boyunca kayıyordu. Nedense kendimi inanılmaz derecede garip hissettim ve söyleyecek bir şey bulmakta zorlandım.

"Randevun berbat geçtiği için üzgünüm."

Adam omuz silkti. "Sadece seninle kutlayacağım."

"Kutlamak mı?"

Bana küçük bir sırıtış attı, çocuksu bir şekilde bir şeyden memnun görünüyordu. O bakışın bacaklarımın arasına çarptığını hissettim. Yardıma ihtiyacım vardı. "Artık tescilli bir mimarım."

Dudaklarım sessiz bir haykırıyla aralandı ve düşüncesizce kollarımı kaldırıp ona sarıldım.
"Tebrikler!"

Kulağıma doğru kıkırdadı ve ben o güçlü, yaratıcı ellerin sırtıma yaptığı baskıyı severek ürperdim. "Teşekkürler, tatlım."

"Braden biliyor mu?" Uzaklaşarak sordum.

"Evet. Bana kalıcı bir sözleşme vererek beni tebrik etti." Güldüm. Bu tam Braden'a göre idi.

Adam, Braden'ın mimarının yanında çalışarak kalifikasyonunu tamamlamak için pratik deneyim kazanmıştı. Ancak son bir yıldır işi kendisi yapıyordu ve artık gerekli tüm niteliklere ve deneyime sahip olduğundan ARB'ye (Architects Registration Board UK) başvurmuştu.

"Senin adına çok sevindim."

"Biliyorum. Bu yüzden burada Megan'la olmaktansa seninle olmayı tercih ederim."

"Meagan," diye düzeltiltim.

"Her neyse," diye mırıldandı Adam.

İçkilerimiz geldi ve ben de ona Braden'la birlikte üzerinde çalıştıkları projeyi sordum. Adam daha sonra derslerimi sordu. Bir gün galeri küratörü olmak gibi büyük umutlarla Sanat Tarihi ve Güzel Sanatlar okumayı seçmiştim ama şimdi üniversitede kurstaydım ve akademide kariyer yapma fikrine aşık olmuştum. Üniversitede klasik tarih profesörü olan Clark, onun izinden istediğim için son derece gururlu ve heyecanlıydı. Braden'a Sanat Tarihi alanında doktora yapmayı düşündüğümü söylediğimde bana Adam'ın "aptal mısın?" bakışını atmıştı ama sonra beni öptü ve beni ne mutlu edecekse onu yapmamı söyledi.

Gece bizden hızla uzaklaşıyor gibiydi ve ben farkına bile varmadan üçüncü mojitomu içiyordum ve Adam'ın yanına çok daha derin bir şekilde sokulmuştum, o bana kendisinin ve Braden'ın işteki ve başka yerlerdeki maskaralıklarını anlatırken gülüyordum.

Dışarıdan bakıldığında ikisi de yirmili yaşlarının ortalarında, son derece olgun genç erkeklerdi.

Ben daha iyi biliyordum.

Gözlerimden akan kakhaha yaşlarını sildim ve içkimden bir yudum daha almak için uzandım.

"Siz ikiniz aptalsınız."

"Şşş, bu bir sır."

Ben de ona sırtıttım ve bana gülümsemesi birden dondu. "Ne oldu?" Nefes aldım, kalbim durdu.

Yutkundu ve başını salladı. "Sadece bazen zamanın nereye gittiğini merak ediyorum."

"Biliyorum. Artık hepimiz büyüdük," diye takıldım.

Gözleri yüzümü aradı, ifadesi esrarengizdi. "Evet, öyleyiz," diye mırıldandı ve bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey aramızdaki havanın aniden dolmasına neden oldu. Nefes almayı tamamen bıraktığıma yemin edebilirim. Gözleri karanlık ve odaklanmıştı ve bakışlarının sıcaklığının vücudumun merkezine doğru şehvetli bir şekilde kaydığını hissettim. Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım ve bakışları ağızıma kayd.

Bakışlarım onunkilere kayd.

Hangimiz taşındı bilmiyorum. Ben mi ona, o mu bana? İkimiz de mi taşındık?

Hangimiz olursa olsun, yüzlerimiz o kadar yakındı ki dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Ben onun nefesini benimkinde hissedebiliyordum ve belli ki o da benimkini onunkinde hissedebiliyordu. Macallan ve Adam'ın kokusu hormonlarımla kaos oynuyordu. Göğsüm heyecanlı sinirler ve umutlu bir bekleyişle inip kalkmaya başladı.

Başımı biraz daha yaklaştırdım ve dudaklarımız birbirine değdi. Çok az. Yine de bu ufak dokunuş içime bir şehvet dalgası gönderdi.

Adam boğazının arkasından bir ses çıkardı ve aramızdaki mesafeyi kapatmak üzere olduğuna yemin ettim...

...ama asla emin olamayacaktım. Ceketinin cebindeki telefonu çaldı ve o anın üzerine bir kova buz gibi soğuk su döküldü. Geri çekildim ve az kalsın ne olduğunu anladığında yüzünün bulutlanmasını izledim. Çenesini sıkarak elini cebine attı telefonunu çıkardı ama telefonun çalması çoktan durmuştu. Gözlerini bana doğru kaldırdı ve karanlık bir sesle "Braden" dedi.

Onu arayanın Braden olduğunu kastettiğini tahmin ettim, ama iki anlamı olduğunu da tahmin ettim. İçkilerimizin parasını çabucak ödeyip beni bir taksiye bindirerek gecemizi aniden sonlandırdığında haklı olduğumu anladım.

Ben Ellie'ydim, Braden'ın küçük kız kardeşi. Adam için her zaman Braden'ın küçük kız kardeşi olacaktım ve bu da sınırların dışında olduğum anlamına geliyordu.

O gece yatağıma uzandığımda Adam Sutherland'e lanet ettim. Daha önce benim için her şeyi mahvetmediyse bile, bu geceden sonra kesinlikle mahvetmişti.

Dudak fırçası.

Küçük bir dudak fırçası ve on beş yaşımdan beri beklediğim o kıvılcımı hissettim ve bowling gecesinde Pete Robertson'ı öptüm. Sırada hangi adam varsa, onun yaşaması gereken çok şey vardı.

Bölüm 5

"Çıldırmaq üzereydim," diye itiraf etti Adam. Bana hınzırca bir gülümseme fırlattı. "Hayatımda bir dudak fırçası yüzünden hiç bu kadar sertleşmemiştim. Ondan sonra seni her gördüğümde becermek istedim."

Kızarak onu şakacı bir şekilde ittim. Adam genellikle kasıtlı olarak kaba davranırdı çünkü bunun beni hem utandırdığını hem de tahrik ettiğini bilirdi. İnsanların seksi tanımlamak için "f-kelimesi" "ni kullanmasından hep nefret etmişimdir, duygusuz ve sıradan olduğunu düşünürdüm. Ama Adam'la çift olduktan sonra birine aşık olduğunuzda ve onun da sizi sevdiğini bildiğinizde seksin farklı seviyeleri olduğunu keşfetmişim. Yelpazenin bir ucunda benim "sevişmek" olarak adlandırdığım yumuşak, tatlı, yavaş seks, diğer ucunda ise kesinlikle "s-kelimesi" olan sert, vahşi, sana doyamadığım seks vardı. Adam her iki türde de fazlasıyla becerikliydi.

Söylediklerini düşündüm ve kaşlarımı çattım. "Bunu saklamakla iyi iş çıkardın."

Kükredi. "Bundan emin değilim." Günlüğe tekrar baktı ve kaşlarını çattı. "Şu Christian denen adama ne oldu bu arada?"

"Randevumuzu yeniden planlamak için aradığında onu nazikçe hayal kırıklığına uğrattım."

"Zavallı adam" derdim ama seni isteyip sana sahip olamadığım beş yıla katlanmak zorunda kaldım."

"Bu tamamen senin hatandı." İstedğim günlüğü aradım ve bulduğumda, muhtemelen asla unutamayacağım bir gece olduğu için girişi kolayca buldum, "Joss ortaya çıkmadan dokuz ay önce... bu tamamen senin hatan olduğuna mükemmel bir örnek."

Pazar, 23 Ekim

Bu kadar. Pes ediyorum. Aşağılandım. Kafam karıştı ve aşağılandım. Ve acı. Tanrım... Acı bunu karşılamıyor bile...

Cumartesi akşamımı Jenna ve üniversiteden birkaç kızla birlikte kokteyllerimizi yudumlayarak ve diplomalarımız dışında her şeyden konuşarak geçirmem gerekiyordu. Bunun yerine bir taksiye binmiş Adam'ın Fountain Bridge'deki dubleks dairesine gidiyordum. Oraya yürüyerek de gidebilirdim ama oraya varıp iyi olduğundan emin olmak için bir aciliyet hissettim.

Ve her zaman olduğu gibi arkamı kolladığı için ona gerçekten teşekkür etmem gerekiyordu. Geçen hafta pek de iyi geçmemişti. En hafif deyişiyle.

İhanete uğramıştım. Yine ihanete uğramıştım. Ama bu sefer her zamankinden daha kötüydü. Son beş aydır Rich Stirling ile çıkıyordum. Son beş aydır Glasgow'da bir işe alım ajansında çalışan iyi bir adamla çıktığımı sanıyordum. Aslında Braden'ın Edinburgh'daki bir rakibi için çalışan kurumsal bir casus olduğunu yeni keşfetmiştim. Bu emlak geliştiricisi, Commercial Quay'in aşağısındaki gözde bir arazi için Braden'ı geride bırakmak için o kadar çaresizdi ki, Rich'i bana yaklaşması, Braden'a yaklaşması, Braden'ın teklifini ortaya çıkarması ve arazi için daha fazla para teklif etmesi için görevlendirmişlerdi.

Rich'e aşık değildim ama o adi herifin hayatıma, yatağıma girmesine izin vermiş ve ona kendimden bir parça vermiştim. Hayatım boyunca hiç bu kadar aptal hissettiğimi hatırlamıyorum. Tüm arkadaşlarım ve ailem bana çok iyi olduğumu, insanlar söz konusu olduğunda sezgilerimin iyi olmadığını, hayatıma adi herifleri aldığımı söyleyip duruyordu ve sonunda haklı olduklarına inanmaya başlamıştım.

İçime kapanabilir, insanların bana yaklaşmasına izin vermeyebilir, daha akıllı, daha seçici olabilirdim... ama bu ben değildim ve bu bir şekilde Rich'in kazanmasına izin vermek demekti. Bu yüzden değişmeyi reddettim ve bunda en azından küçük bir zafer duygusu vardı.

Hiçbir şey yapamamak, bir tür intikam alamamak hâlâ içimi acıtıyordu. Bu yüzden Braden daireme geldiğinde - Dublin Caddesi'nde yenilediği ve daha sonra kira ödemedен kalmama izin verdiği muhteşem mülk - bana Adam'la birlikte bir gece önce Rich'e çarptıklarını söylediğinde, tam olarak ne olacağını bildiğim için nefesimi tutmuştum. Braden'ın Adam'ı Rich'in elinden alıp eve götürmesi, sakinleştirmesi ve parmak eklemlerine buz koyması gerekmişti. Anlaşılan Adam bana ihanet eden biri hakkında ne hissettiğini tüm dünyaya duyurmuştu. Bundan hoşlanmıyordu. Hoşuna gitmediğinde de, yüzünüzü hoşnutsuzluğuyla tanıstırırdı.

Braden gider gitmez ne yapmam gerektiğini düşünerek dairemin içinde telaşla dolaşmaya başladım.

Adamı teşekkür etmeli miyim? Evine gidip bizzat teşekkür mü ? Bir noktaya değinmek için şiddet kullandığı için onu azarlamalı mıyım? Hayır, bu sonuncusu onu kesinlikle . O şiddet yanlısı biri değildi. Aslında, göz korkutucu olabilse ve ben gençken birkaç zorbayı uyarmış olsa da, ilk kez benim adıma biriyle gerçekten fiziksel mücadeleye girdiğini biliyordum. Rich'in peşinden gitmesini beklerdim. Braden haberi onlara iletğinde Adam patlamış ve annemle Clark'ın evinden hışımla çıkmıştı. Braden bana söyledikten sonra onlara da söylemişti ama ikinci kez duymak zorunda kaldığım için boğazım hâlâ gözyaşlarıyla doluydu.

Braden'ın ayrılışından sonra nihayet kızlarla olan gecemi iptal etme kararı aldım. Duşa girdim, saçlarıma çektim ve üzerime uzun bir etek giydim.

bel bandı, Uggs ayakkabılarım ve etek ucu kırılmış yünlü bir balıkçı yaka. Elbette rahat olmak istiyordum ama ne zaman Adam'ı göreceğimi bilsem, ona bir şekilde kadın vücuduna sahip bir kadın olduğumu hatırlatmayı seviyordum. Gerçek bir etki yarattığından değil. Bazen beni kontrol ettiğine dair kanıtlara rağmen, Adam üç yıl önceki dudak fırçalamamızdan beri etkileşimlerimizde dikkatli bir şekilde platonik davranmıştı. Onu unutmak için üç erkekle çıkmıştım. Hiç işe yaramadı. Erkekler onun yanında sönük kalıyordu ve ilişkiler fiyaskoyla sonuçlanıyordu.

Soğuğa aldırmadan üstüme kısa bir yün ceket geçirdim, bir de atkı taktım ve evimin önünde bir taksi durdurdum. Taksi Adam'ın evine yanaşırken belki de onu arayıp geleceğimi haber vermeliydim diye düşündüm. Cumartesi gecesiydi. Misafiri olabilirdi.

Bu düşünce midemi rahatsız edici bir şekilde bulandırdı. Adam'ı en son dört ay önce habersiz ziyaret etmişim ve onu Vicky adında bir kızla basmışım. Bir kez daha onun cinsel ilişkilerinden birine tanıklık etmek beni dehşete düşürmekle, ağabeyimle aynı kadını paylaştıklarını fark ettiğimde de şok olmuşum. Tanrı'ya şükür aynı anda değil. Paylaştıklarını biliyordum (ve bunun tekrar eden bir şey olup olmadığını bilmek istemiyordum) çünkü Braden üç aydır Vicky ile görüşüyordu. Ciddi şekilde zedelenmiş romantik düşüncelerimi yatıştırmak için Adam, Braden ve Vicky'nin çok sıradan şeyler yaşadıklarını ve Vicky Adam'dan hoşlandığını söylediğinde Braden'ın arkadaşına bundan bahsettiğini ve Adam'ın da -la, la, la, la, la, la, la! Açıklamanın geri kalanını duymadım çünkü gerçekten de parmaklarımı çocukça kulaklarıma sokmuş ve ona "la, la-ed" demiştim.

Seks benim için sıradan bir şey değildi. Bir zamanlar gizli bir romantik olan kardeşimin seri bir tek eşliye dönüşmesine sinirlenmekle kalmıyor, bunu teşvik ettiği için Adam'a daha da çok kızıyordum. Vicky'ye ne kadar kızgın olduğumu tarif bile edemezdim.

Taksi şoföründen bir saniye beklemesini rica ettikten sonra telefonumu çıkardım ve Adam'ı aradım. "Selam tatlım," diye selamladı beni, zengin sesi endişe doluydu. Belli ki hâlâ Rich'in ihanetiyle nasıl başa çıktığım konusunda endişeliydim.

"Merhaba," dedim sessizce, sesini duymanın sıcaklığının göğsümü doldurmasına izin vererek. "Ben aşağıdayım. Yukarı gelmemde bir sakınca var mı?"

"Tabii ki. Sizi içeri alırım."

Telefonu kapattım, taksi şoförüne ödeme yaptım ve taksiden atladım, Adam beni içeri alırken kalbim hızla giriş kapısına doğru koşuyordu. Asansör beni onun katına çıkarırken avuçlarım terlemeye başladı. Garipti ama Adam'la yalnız kalmaya verdiğim tepki son birkaç yıldır daha da kötüleşmişti. Her seferinde ilk randevu gibiydi ama yine de onu neredeyse herkesten daha iyi tanıyordum.

Asansörün kapıları açıldığında gözlerim Adam'ın kollarıyla buluştu. Koridorun karşısındaki kapı aralığında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, omzunu kapı pervazına yaslamıştı. Üzerinde düz beyaz bir tişört ve eski bir kot pantolon vardı, ayakları çıplaktı, saçları dağınıktı ve tıraş olması gerekiyordu.

O kadar ateşliydi ki, o anda hiperventilasyona başlamamış olmam bir mucizeydi.

Koridoru geçip yanına gittim ve ona getirdiğim şarap şişesini uzattım. Şaşkın bir gülümsemeyle aldı ve ben de iç çektim. "Ya bir şişe şarap ya da bileğine bir tokat." Çürük parmak eklemlerine dikkatle baktım.

Adam'ın dudakları kıpırdadı. "Şarap da olur."

Onu takip ederek dubleks eve girdim, gözlerim her zamanki gibi evin içindeydi. Ön girişte sizi iki geniş yatak odası, bir banyo ve bir ofise çıkan geniş ve açık bir merdiven karşılıyordu. Zemin kattaki merdivenin ötesinde geniş bir açık alan vardı; bir duvarı tavandan tabana cam pencerelerle kaplı büyük bir oturma alanı ve odanın en sonunda bir ada, kahvaltı barı, yemek masası ve sandalyeleri olan şık bir mutfak.

Lüks bir mülktü ve parasını fazlasıyla karşılayabilirdi. Braden ona son derece iyi ödeme yapmakla kalmıyordu, Adam son iki yıldır kendi kiralık mülklerine yatırım yapmıştı ve da gelirini güzel bir şekilde destekliyordu.

Sırıtarak geniş alana bir kez daha baktım. Benim dairem aksine Adam'ınki tamamen dağınıktı. Tüm eşyalar özenle seçilmişti ve yerli yerindeydi. Aslında, onun gelmiş geçmiş en heteroseksüel erkek olduğunu ilk elden bilmiyor olsaydım (Braden hariç), Adam'ın dubleksi beni aksi yönde ikna edebilirdi.

"Sanırım bunu açacağım... Bir dersin yaklaştığını hissediyorum." Mutfağa doğru yürürken sesi alaycıydı.

Ceketimi silkip atkımı çıkarırken başımı eğdim ve adamın benden uzaklaşan nefis kıcını izledim. Adam, tüm popoların tarihindeki en mükemmel popoya sahipti. Ceketimi köşedeki büyük kanepenin üzerine koyarak mutfağa doğru yürüdüm ve Adam'ın dolaptan iki bardak çıkarıp şarap doldurmaya başlamasını izledim. Adam tam ben ona ulaştığımda döndü ve gözlerinin hızla uzaklaşmadan önce eteği ile eteğimin bel bandı arasındaki çıplak tene kaydığını gördüm. Kendime gizli bir gülümseme verdim. İyi bir gardırop seçimi.

"İşte," dedi biraz huysuzca, bana bir bardak uzatarak.

İkimiz de birer yudum şarap alırken göz göze geldik ve kadehimi indirirken ona ciddiyetle "Buraya sana teşekkür etmeye geldim" dedim.

Adam onun elini sıktı. "Ellie, bana teşekkür etmene gerek yok." Adamın yüzü karardı. "Benim için bir zevkti, inan bana."

"Braden seni Rich'in üzerinden çekmekte söyledi." "Seninle yattı, Els. Yani seninle gerçekten sevişti." "Kelimenin tam anlamıyla," diye mırıldandım ve Adam sertleşti.

"Yapma," diye uyardı beni. "O pisliğin bitirmeye çok yakınlım."

Sesindeki samimiyet karşısında içimde küçük bir heyecan hissettim. Adam'ın beni bu kadar önemsemesi hoşuma gitmişti. Beni Braden'ın küçük kız kardeşinden başka *bir* şey olarak görmeye istekli olmayabilirdi ama bana karşı bir şeyler hissettiğini bilmek güzel bir teselli ödülüydü. "Seni azarlamam gerekirdi." Yaralarını ona dokunmak için bir bahane olarak kullanarak boştaki eline uzandım ve incelemek için kendime doğru kaldırdım. Parmak eklemleri sadece morarmamış, şişmişti ve ortadaki parmak ekleminde küçük, iyileşmekte olan bir kesik vardı. Nefesimi tuttum. "Ona kaç kere vurdun?"

Adam bir adım daha yaklaştı, elimdeki eline bakıyordu. "Uyarı atışı olarak kafasının yanındaki duvara vurdum. Uyarıyı dikkate almadı, gerçekten yapmaması gereken şeyler söyledi ve sanırım Braden beni çekmeden önce dört tane gerçekten iyi vuruş yaptım."

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım, artık heyecanı hissetmiyordum. "Onu bilinçli mi bıraktın?"

"Zar zor." Adam'ın gözleri kısıldı. "Umurunda mı?"

"Başının belaya girmesini istemiyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı ve elini yavaşça benimkinden çekti. "Merak etme tatlım, kaynaklara göre dün gece New Town ya da Rich yakınlarında değilmişim. Dün gece söz konusu saldırı sırasında Bar Khol'da olduğumu iddia edecek bir düzine tanışımız var."

Başımı salladım ama dişlerimle üst dudağımı endişelendirdim.

"Els, gerçekten nasılsın?" Adam yumuşak bir sesle, çekingen bir tavırla sordu.

Hemen cevap vermek yerine arkamı döndüm ve yavaşça rahat kanepesine doğru ilerledim, arkamdan beni takip edişini dinledim. Ben kanepeye yerleştim ve Adam da kolunu kanepenin arkasına koyarak yanıma oturdu. Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştım ve omuz silktim. "Ben bir aptalım."

Adam'ın kaşları çatıldı ve ağzı gerildi. "Sen aptal değilsin." "Ben bir aptalım," diye ısrar ettim. "Aptalım, safım ve... aşağılanmışım."

Bana yaklaştı, parmakları bileğime hafifçe dokunarak beni rahatlattı. "Aşağılanmanı gerektirecek bir şey yok. O seninle oynayan bir pislik. Aptalın teki. Geriye dönüp baktığında beş ay boyunca seninle birlikte olduğu için bu gezegendeki en şanslı piç olduğunu fark edecek olan aptalın teki. Buna pişman olacak, bebeğim."

Bebeğim.

Bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum. Adam bana daha önce hiç "bebeğim" dememişti. Bu sevecenlikte bir şekilde samimi bir şeyler vardı. Hoşuma gitmişti. Hem de çok hoşuma gitmişti.

Ona gülümsedim. "Her zaman söylenecek en doğru şeyi biliyorsun."

"Çünkü ben sadece doğruyu söylerim. Sen türünün tek örneğisin, Els. Her erkek sana sahip olduğu için şanslı olurdu."

Sözlerini vücudumu okşar gibi hissederek gözlerinin içine baktım ve ben bakarken bakışları tekrar üzerimde gezindi, şarabından bir yudum daha almadan önce gizlice beni kontrol etti. Belki de Adam'ın ihtiyacı olan tek şeyin bir itme gücü olduğunu düşündüm. Evet, Braden'ın küçük kız kardeşiydim, ama aynı zamanda Ellie'ydim, görünüşe göre dünyaları düşündüğü ve güzel olduğunu düşündüğünü itiraf kız. Suçu şaraba ya da bir kez daha benim için ayağa kalkmış olmasına bağlayın, onu istiyordum ve bu gerçeği saklamaktan yorulduğuma düşüncesizce karar vermiştim.

Şarap kadehlerimizi bitirirken Adam'ın beni daha iyi hissettirmesine izin verdim. Ben farkına varmadan bir saat geçmişti ve ben Uggs'larımı çıkarıp onun kanepesine kıvrılmış, ona yakın oturmıştım. Kolu hala kanepenin arkasında duruyordu ve her güldüğümde pazusuna dokunuyor ya da dizini sıkıyordum. Sevecen, dokunsal ve açık bir insandım ama bu bundan fazlasıydı ve Adam bunu biliyordu. Sohbet ederken bunu gözlerinde görebiliyordum ve planımın işe yaradığını umuyordum.

Acı ve ihanetin beni kendimi açmaktan ve her şeyi ortaya dökmekten alıkoyacağını düşünürsünüz ama kendimi kapatmak içimde yoktu. Ben böyle biri değildim ve Adam'a karşı da kesinlikle böyle olmak istemiyordum.

Saat ikiye doğru ilerlerken, bu gece Adam'la aramızdaki şeylerin değişeceğine her zamankinden daha kararlı hale geldim. Aşık olamadığım erkeklerle çıkmaktan bıkmıştım ve onlar tarafından kandırılmaktan daha da bıkmıştım.

Adam bana bir hafta önce annesiyle yaptığı Skype konuşmasından ve ailesinin Nisan ayında birkaç haftalığına İngiltere'ye dönme planlarından bahsediyordu ki ben sırtımı kırmak istiyormuş yaparak kollarımı yukarı doğru uzattım. Bu hareket üstümün eteklerini yukarı çekerek düz karnımı ortaya çıkardı ve göğüslerimi de dışarı itti. Başımı tekrar aşağı indirip rahatladığımda Adam konuşmayı bırakmıştı ve çenesinde bir kasın kasıldığını görebiliyordum.

"Ellie, ne halt?" diye sordu sesle.

Reddedilme ihtimali yüzümü yaksa da umursamazca omuz silktim. "Geriniyorum."

Bakışları vücudumda gezinirken onun da gerildiğini gördüm. "Neden bahsettiğimi biliyorsunuz. Dokunmaktan, flört etmekten, gerilmekten..."

Kalbim küt küt atarken dizlerim dış uyluğuna değene kadar koltukta ona yaklaştım. Dudaklarımı yaladım, gergindim ama onun da bana dokunacağı düşüncesi beni tamamen tahrik etmişti. "Sanırım biliyorsun," diye fısıldadım.

Gözlerimiz buluştu... ve sarıldı. Aramızdaki hava yoğunlaştı. Adam sertçe yutkundu. "Ellie," diye nefes aldı.

Bakışlarını tutarak titreyen elimi uzatıp kalçasına koydum ve yavaşça yukarı doğru hareket ettirerek onu okşadım. Neredeyse kasıklarının sıcaklığına ulaşmıştım ki, güçlü eli benimkini sıkıca kavradığında, ereksiyonunun fermuarına doğru gerilmesini büyük bir memnuniyet ve zevkle izledim.

Bileğimden çekiştirip beni kendisine doğru çektiğinde şaşkın bir nefes vermeme ramak kalmıştı. Üzerine yığıldım ve bir anlık şaşkınlığımı kendi lehine kullandı - ensemini kavradı ve ağzımı aç bir şekilde onunkine yapıştırdı.

Ona karşı eridim. Sadece eridim.

Parmaklarım saçlarına gömüldü ve bacaklarımı yeniden düzenleyerek kucağına oturdum. Vücudum onunkine gömüldü. Ağzım onunkine gömüldü.

Hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı.

Tenim yanıyor, sinir uçlarım kıvılcımlanıyor ve her yerim karıncalanıyordu. Adam'ın tadı şarap, sıcaklık ve... ev gibiydi. Ağzına doğru inledim ve Adam'ın kolları belime dolandı, bir şekilde beni daha da yakınına çekti, öpücük bir nanosaniye içinde tutkuludan kirliye dönüştü. Birden ısırma ve ıslanmaya başladı, dillerimiz birbirine dolaşıyor, yalıyor ve birbirimizin ağzının her santimini öğreniyordu.

Yeterince yakın değildi.

Öpüşmeye devam ederken, her şey aşk romanlarından bir daha asla şüphe duymayacağım kadar elektrikli bir cinsel kimya sisinde kaybolurken, sert ellerini ayak bileklerimde hissettim, baldırlarımın derisi boyunca gezindim ve eteğimi aramızdaki karmaşadan kurtarıp belime doladığında uyluklarımın arkasından yukarı çıktım. O elleri popomu okşadı, beni sıkarak bacaklarımın arasına bir sıcaklık dalgası gönderdi ve nefessiz kalarak ağzının içine girmeme neden oldu.

Adam inledi ve kalçalarımın baskı uygulayarak beni kucağına itti, böylece sertleşmiş aleti doğrudan bacaklarımın arasına sürtündü, aramızda kot ve iç çamaşırımın ince pamuğundan başka bir şey yoktu. Nefis sürtünmeyi aradım, nefes almak için ağızlarımız kısa aralıklarla ayrılana kadar ona bindim.

Daha yakına, içimde ona ihtiyaç duyarak üzerine çöktüm ve daha sert ovuştururken parmaklarımı omuzlarına gömdüm.

Adam homurdandı ve üstümü çıkarmak için benden ayrıldı. Kollarımı kaldırdım, hareketlerimiz aceleci ve çılgıncaydı, o beni üstümden ve sonra sütyenimden kurtarıırken. Elleriyle göğüslerimi avuçladı ve ben de sırtımı onun dokunuşuna yasladım.

"Çok mükemmel," diye mırıldandı kısık sesle, "Çok mükemmel amına koyayım." Meme ucumu sıcak ağzının içine aldı ve içimde akan zevk dalgasıyla haykırdım, beni orgazma daha da yaklaştırdı.

Benim bu kadar tahrik olmam Adam'ı ateşlemiş gibiydi. Bağdırdıktan sonra kendimi kanepenin üzerinde sırtüstü yatarken buldum ve Adam'ın gömleğini çıkarıp eteğimi ve pantolonumu indirmesini puslu, şehvetle bulanıklaşmış bir vizyonla izledim. Yırtık karın kasları nefis bir şekilde esnedi ve bacaklarımın arasında bir ıslaklık daha hissettim.

O kadar güzeldi ki, bu hiç adil değildi.

Üzerime abanırken dudaklarımız tekrar buluştu, sert meme uçlarım çıplak göğsünü okşuyor, bacaklarım aralarına sığacak şekilde açılmıştı. Hâlâ kot pantolonunu giyiyordu ve kotun kabalığı çıplak tenime karşı şehvetli bir işkence gibiydi.

Öpüşmelerimiz daha da çaresizleşirken ondan istediğim şeyi aradım, kotunun düğmesini ve fermuarını bulup açtım. Boxerını ittim, elim içeri kayarak onu kavradı ve dışarı çekti. Zonkluyordu, sıcaktı ve sertti ve bunun sonunda gerçekleştiğine inanamıyordum. Artık onun hakkında *her şeyi* biliyordum.

"Siktir," diye inledi dudaklarıma karşı, ben onun başını klitorisime bastırırken kalçalarını itiyordu. Sırtının alt kısmını kavramak için onu bıraktım, benimle alay ederken kendi kalçalarını yukarı kaldırdım. Beni tekrar sertçe öptü ve ereksiyonunun aşağı kaydığını hissettim...

Kalçalarını daha geniş açtım ve kot pantolonunu daha da aşağı itmek için ellerimi kaslı sırtından aşağı indirdim. Kalçalarını kavradım ve onu kendime çektim. "Adam, lütfen," diye yalvardım. "Adam..."

Dondu kaldı. Anında. Dudaklarımdaki adı onu büyülü cinsel sisin içinden çıkardı.

yukarı kaldırdığında gözlerimiz buluştu, vücudu benimkinin üzerinde duruyordu, kasları gerginlikten titriyordu. Benim yüz ifadem bir şaşkınlık ifadesi olduğunu hayal ederken, Adam'ınki bir dehşet ifadesiydi.

İçimde sürünmek istememe neden olan bir bakıştı. Daha önce hiç yaşamadığım kadar acı veriyordu.

Üzerimden kalktı, boxer'ını ve kot pantolonunu yukarı çekti ve sonra beni biraz örtmek için eteğimi bana doğru fırlattı. "Ellie, yapamayız." Başını iki yana salladı ve neredeyse zıplayarak tişörtünü kaptı ve tekrar üzerine geçirdi.

Karışık duygular içindeydim -şaşkınlık, incinmişlik, cinsel hayal kırıklığı- ve bu yüzden oturmakta yavaş davranıyordum.

"Tanrı aşkına Ellie, giyin artık," diye sertçe çıkıştı Adam ve irkilmemek için... ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Ben titreyen ellerimle giysilerimi çekerken Adam nefes verdi. "Tatlım, özür dilerim, bunu yapmak istememiştim..." sesi pişmanlıkla ağırlaşmıştı.

Hiçbir şey söylemedim, sadece kıyafetlerimi düzelttim ve kendimi toparlamaya çalışarak Uggs ayakkabılarıma uzandım. Onun önünde dağılamazdım. Yapamazdım.

"Ellie?"

Sonunda ayağa kalkarken ona baktım. O da en az benim kadar kalbi kırık görünüyordu. Bu küçük bir teselliydi.

"Ellie, Braden'ın küçük kız kardeşi. Yapamam... yapamayız..." eliyle saçlarını karıştırmadan önce çaresizce kanepeyi işaret etti.

İşte o zaman kesinlikle trajik bir şeyin farkına vardım. Ben olanların şefkat, cazibe ve evet, aşktan kaynaklandığını düşünürken, Adam için neredeyse olan şey şehvetten kaynaklanıyordu. Benimle sevişmek istemiyordu. Beni becermek istiyordu.

Acı boğazımda düğümlendi ve büyük, şişman, umutsuz gözyaşlarına boğulmama beş saniye kaldığını biliyordum. Ondan uzaklaşıp kanepenin etrafında döndüm, uzun saçlarım yüzümü kapatırken ceketimi kaptığım gibi kapıya yöneldim.

Adam panik içinde "Ellie," diye seslendi ama ben çoktan ön kapıyı açmıştım. "Ellie. Lanet olsun!" Kapıyı arkamdan çarparak kapatıp merdiven boşluğundan aşağı fırlarken, asansörün hızlı kaçışım için zamanında gelmeyebileceğini bildiğimden küfür ettiğini duydum.

Merdivenleri hızla inerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor, patlamaya hazır hıçkırıklarımı tutmaya çalışıyordum.

"Ellie, lütfen!" Adam aniden merdiven boşluğundaydı, ayak sesleri arkamdan sertçe geliyordu.

Geri dönüp onunla konuşmam için bağırmasına aldırmadan daha hızlı koştum.

O binadan çıktığında ben çoktan caddeyi geçip durmak üzere olan bir otobüse doğru koşmaya başlamıştım. Otobüse bindim ve kapılar arkamdan kapandı. Rahatlayarak sarktım ve dalgın dalgın güzergâh numarasına baktım.

Beni şimdiye kadar yaptığım en büyük hatadan çok çok uzağa götürdüğü sürece nereye gittiği umurumda değildi.

Gençlik yıllarımda birkaç kez uyuyana kadar ağladığım olmuştu. Hatta bunlardan birkaçı Adam içindi. Ama ergenlik çağındayken, çoğu ergen gibi, en ufak bir olumsuzluk bana dünyanın sonu gibi gelirdi. Neyse ki bu drama yeteneği yetişkinliğe adım attığınızda genellikle kayboluyor. En azından benim için öyle oldu. Bu yüzden o gece hıçkıra hıçkıra ağlayarak uyuduğumu söylediğimde, bu sahte bir melodram hissi uyandırmıyordu. acı gerçektir. Gerçektir. Hamdı.

Sekiz saat boyunca sadece Adam Sutherland'in beni benim onu sevdiğim gibi sevmediğinin %100 kanıtlandığına inanmakla kalmadım, aynı zamanda bizi mahvettiğime ve dünyada en sevdiğim şeylerden birini -onunla olan arkadaşılığımı- yok ettiğime de inandım.

Zar zor uyudum ve kendime çay yapmak için erkenden uyandım, büyük dairemde tek başıma oturuyordum ve yüzüm şişti, ayaklarımda uyumsuz çoraplar ve saçımda kırık bir timsah tokası vardı.

Ön kapıya vurulması beni zıplattı ve sıcak çayın kupamın kenarından tenime sıçramasına neden oldu. Bir küfür savurdum ve fincanı dikkatlice masanın üzerine koyarak odadan çıkıp karanlık koridora koştum.

"Ellie, aç !" Adam kalın ahşabın arasından bağırdı. "Ellie!"

Onunla konuşmak istedim. Bir şekilde her şeyi düzeltmek ve zamanı geri sarmak istiyordum ama onu eve alırsam yüzüme bir kez bakacağını ve benim, Ellie Nichols Carmichael'ın ona tamamen aşık olduğumu ve dün gecenin beni mahvettiğini anlayacağını biliyordum.

Bu yüzden kapıyı açmadım. Koridorumdaki duvara ve soğuk parke zemine oturana kadar aşağı kaydım. Adam'ın kapımı yumruklayıp adımı çağırmasını dinledim. Yatak odamda telefonum çalarken dinledim. Adam mesaj bırakırken dinledim. Adam uzaklaşırken dinledim...

Uyandığımda soğuk zeminde kıvrılmış yatıyordum. Gözlerimi kırıştırarak yönümü bulmaya çalıştım ve bunu yaparken her şey gözümün önüne geldi. Ancak bunun üzerinde duracak vaktim yoktu çünkü beni uyandıran şeyin telefonumun çalması olduğunu fark ettim. Bir iniltiyle ayağa kalktım, garip uykü pozisyonumdan dolayı sırtım ve boynum ağrıyordu ve telefonu almak için odama koştum. Telefonumdaki saate göre iki saatten biraz fazla bir süredir uyuyordum.

Telefonumda Adam'ın fotoğrafını görünce midem bulandı. Derin bir nefes aldım ve cevap verdim.

"Ellie, şükürler olsun," diye rahat bir nefes aldı ve ben onun endişeyle saçlarını çekiştirdiğini hayal edebiliyordum. "Daha önce uğramıştım."

"Uyuyordum. Dün gece daha fazla şarap içtim, bu yüzden dünyaya karşı ölü gibiydim," diye yalan söyledim. "Els, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Çok özür dilerim. Tanrım, çok üzgünüm."

"Adam-"

"Seni kaybedemem, Els. Böyle bir hata yaptığıma inanamıyorum ama beni affetmelisin. Seni kaybedemem."

Böyle şeyler söylediğinde ondan nefret etmek zorlaşıyordu. Daha da kötüsü onu unutmayı zorlaştırıyordu. Ama şu andan itibaren gerçekten denemem gerektiğini biliyordum. Ve sadece söylemeyecektim. Denemek zorundaydım. Hayatımı onun özlemini çekerek yaşayamazdım. Ben de bunu yapmaya karar verdim. "Adam, her şey yolunda," diye söz verdim ona usulca. "Bu bir hataydı. O an kendimizi kaptırdık. Seni bırakıp gittiğim için özür dilerim. Sadece utanmıştım, hepsi bu."

Onun içten gelen rahatlama sesini duydum ve gözyaşlarımı burnumdan akıtmaya çalıştım. "Els, utanmanı gerektirecek bir şey yok, tamam mı?"

"Tamam."

"Yani..." sesi daha da kısıldı. "Biz iyiyiz. Hâlâ biz miyiz?" "Hâlâ biziz," diye başardım, gözyaşlarımı geri kırarak.

"Aramızda herhangi bir gariplik olmasını istemiyorum."

"Olmayacak. Sen istemezsen ben de izin vermem."

"Güzel, tatlım. Güzel. Bunu unutacağız. Hiçbir anlamı yoktu." Acımı bastırdım. "Doğru. Hiçbir anlamı yoktu."

Bölüm 6

"Araba kazası gibi," diye iç geçirdi Adam, günlüğü bana geri verirken elini yüzünde gezdirdi.

"Bunu senin bakış açısından okumak acı verici ama kafamı çevirip bakamıyorum." Başka bir günlüğü işaret etti. "Daha fazlasını bilmek istiyorum."

Yüz hatlarına kazınmış gerginlikten hoşlanmayarak başımı salladım. "Adam, bütün bunları geride bıraktık. Bunun acı verici olmasını istememiştim. Sadece düşündüm ki... artık sana sahip olduğuma göre bir adım geri çekilebilir ve geçmişimizin parçalarına acı çekmeden bakabilirim. Ve sen beni tanıyorsun." Omuz silktilim. "Tüm bunların endişesi romantik görünüyor." Sonra kaşlarımı çattım. "Ama belli ki sen bu şekilde algılamıyorsun, bu yüzden bunları kaldıracam."

Günlükleri kaldırmak için hareket ettiğimde iri bir elini benimkinin üzerine bastırdı. Ona baktım ve küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "O zamanki aptallığının seni nasıl incittiğini okumak acı verici ama kafanın içinde olmak hoşuma gidiyor. Ben en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine aşık olduğum gerçeğiyle mücadele ederken, onun da beni hak edebileceğimden çok daha fazla sevdiğini bilmek hoşuma gidiyor."

Ona sııttım. "Bir: bunu hak ediyorsun. Ve ikincisi," günlükleri ve bizim hikâyemizi işaret ettim, "Bu tamamen romantik, değil mi?"

Adam güldü ve bizi bir aşk romanına dönüştürme konusundaki kararlılığım karşısında başını salladı. "Olabilir. Ama bunu söylediğimi kimseye söyleme. İtibarımı zedeler."

Günlükleri karıştırıp sonuncusunun tanıdık mor derisini aradım. "Bebeğim, Braden Carmichael'a bana aşık olduğunu söylediğinde bu itibarı mahvettin."

"Ukala herif başından beri biliyordu," diye mırıldandı Adam mutsuzca. "Bizi birkaç aylık endişeden kurtarabilirdi."

"Yani," günlüğü buldum ve sayfalarını karıştırdım, "birkaç ay boyunca başımın belası oldun."

"Ne kadar güzel bir . Ama unutmayalım ki tek belası ben değildim."

"Tek yaptığım yeniden çıkmaya başlamak ve küçük kanepemizden sonra bunu yapmam on ayımı aldı. Sen kolay kurtuldun." Günlüğü ona doğru ittim ve o da kaşlarını çatarak aldı.

"İddiamı ortaya koyuyordum."

"Hayır, *aslında* bir hak iddia etmeden bölgenizin her tarafına işiyordunuz."

Kıkırdadı ve cevap vermeden başını son sayfaya eğdi... çünkü haklı olduğumu biliyordu.

13 Ağustos Pazar

Birkaç gündür bir şeyler yazacak vaktim olmadı, bunun nedeni kısmen derslerim, kısmen de içinde kaynayan öfkenin zamanımın çoğunu almasıydı. Her şey Cuma günü öğleden sonra Nicholas ile yaptığımız sıradan bir sohbetin Adam'ı boğmak sonuçlanmasıyla başladı...

Joss ve ben Braden, Adam, Jenna ve Ed'le piknik yapmak üzere buluşacağımız The Meadows'a doğru yürürken, dün öğrenci arkadaşım ve dostum Nicholas'la kahve içerken Adam hakkında keşfettiğim şeyi ona anlatmayı düşündüm. Dün ona söyleme fırsatım olmamıştı çünkü Club 39'da çalışıyordu. Joss'un benim için çok kızacağını biliyordum ve o ateşe ihtiyacım vardı, Adam'ı bir kol mesafesine koymak ve bundan nasıl hoşlanacağını görmek için motivasyona ihtiyacım vardı.

Adam'la neredeyse seks yapmanın garipliğini aşmamız birkaç ayımızı almıştı ve o zaman bile her şey eskisi gibi değildi. Düşünecek olursam, bir süredir hiçbir şey eskisi gibi değildi. Sanırım on dokuz yaşındaki dudak fırçası olayından beri.

Her neyse, Adam'ın beni kanepesine yatırdığından beri başka kızlarla yattığını açıkça biliyordum ve bu anlatamayacağım kadar acı veriyordu. Tüm bu olay hayatıma devam zorlaştırdı ve ben de devam etmedim. On ay boyunca tek bir randevuya bile çıkmadım.

Ancak her şey değişmek üzereydi. Nicholas'a kurak dönemim hakkında bir şeyler söyledikten sonra, arkadaşım Adam etrafta dolaşıp erkekleri teklif etmekten vazgeçirmeye çalışmayı bırakırsa belki bir randevu bulma şansımın artacağını söylemişti. Bu yorum karşısında şaşırılmış ve en hafif tabiriyle kafası karışmış bir halde ondan biraz daha detay vermesini istemiştik ki Nicholas'ın aylar önce bana çıkma teklif etmek istediğini öğrendim. Braden ve Adam'a ne kadar yakın olduğumu bildiği halde Adam' daha güvenli bir seçim olduğunu düşünerek Adam'ı aramış ve beni nereye götürebileceği konusunda tavsiye istemişti. Adam'ın cevabı "Ellie'den uzak dur yoksa suratını dağıtırım" olmuştu.

Bu da neydi böyle? Cidden mi?

Bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu anlayamadım bile. Mükemmel erkekleri benden uzak durmaları için mi uyarıyordu? Yani onun Edinburgh'da erkek avına çıkmasına izin vardı ama benim tek bir randevuya bile çıkmama izin yok muydu? Hiç sanmıyorum.

Tüm bunları Joss'a anlatmak istedim. Geçmiş hakkında inanılmaz derecede ketum olmasına rağmen, Joss olduğunu kanıtlamıştı. Adam'la biraz kirli oynamanın doğru olup olmadığını bana söylemesine ihtiyacım vardı. Dürüst olmak gerekirse, sonunda onu yine de seveceğimi b, üzerine yürüyebileceği iyi kız olmaktan çok yorulmuştum. Davranışları onun ne kadar

Beni sahipleniyordu, bu da beni küçük bir şekilde "onun" olarak gördüğü anlamına geliyordu. Ben de ona onun olmadığını göstermek istedim. Tek gecelik bir ilişkiden fazlasını istediğine karar vermedikçe asla onun olamayacaktım.

Tüm bunları o güneşli Cumartesi günü The Meadows'a doğru yürürken Joss'a anlatmak istedim ama Joss'un akıllı bir şeye takılmıştı, ben de uygun bir zaman olmadığına karar verdim. Joss'un dikkatinin dağılmasının Braden'la bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. Onun yanında garip davranıyordu, baş ağrılarımdan birinin ardından benim bile fark edebileceğim kadar garip. Olay olduğunda Hannah ile kitap alışverişindeydik. Baş ağrım son birkaç aydır olduğu gibi aniden ortaya çıkmıştı. Korkunçtu ve genellikle kolumda karıncalanma ve uyuşma eşlik ediyordu. Geçtiğinde bitkin düşmüştüm. Aslında son zamanlarda enerji seviyem pek iyi değildi. Sürekli doktora gitmek istiyordum ama her seferinde uğursuz bir çalkantı oluyordu ve ertesi gün randevu dair kendime söz vererek erteliyordum.

Neyse, başım ağrımaya başladı ve Joss endişelendi - 'insanları umursamıyorum' saçmalığıyla beni kandıramadı - ve beni biraz yiyecek almaya götürdü. Braden ve Vicky ile karşılaştık. Braden'ın onunla tekrar yatmasına ve onu hayatımıza (ve Adam'ın yörüngesine) geri getirmesine kızmış olsam da, Joss ve Braden arasındaki gerginliği fark ettim. Kuşkusuz ilk tanıştıklarında çöpçatanlık yapacağıma dair umutlarım vardı ama son zamanlarda ortaya çıkan şeyler umutlarımı kırmıştı. Yine de Braden hala Joss hakkında bir sürü soru soruyor ve ona bakıyordu (çok fazla) ve ikisinin de inkar etmesine rağmen bir şeyler olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Joss'un bir ilişki içinde olmaya hevesli olmadığını bildiğim için bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Herhangi bir konuda gerçek duygularını anlamak zordu ve ne Braden'ın ne de onun incinmesini istemiyordum.

Pek çok konuda dilimi ısırmaya karar vererek arkadaşlarımıza yaklaşırken sohbetimizi neşeli tuttum. Braden, Adam, Jenna ve Ed zaten oradaydı, yanlarında iki piknik sepetiyle büyük bir şönil battaniyenin üzerinde oturuyorlardı. Gözlerim hemen Adam'a gitti ve Adam'ın beni izlediğini fark ettiğimde hızla Braden'a kaydı.

Joss buraya vardığımızda Braden'la dalga geçerken güldüm, bu ailemiz dışında pek kimsenin yapmaya cesaret edemediği bir şeydi ve Joss'un bunu yapmasına bayıldım. Sanırım gizliden gizliye ağabeyim de seviyordu.

Hiç düşünmeden Adam'ın yanındaki battaniyeye uzandım. Güçlü kolu anında etrafıma dolandı ve beni şefkatle kendi tarafına doğru sıkıştırdı. "Seni görmek güzel, Els."

Pikniğin tüm amacı Adam ve Braden ile hasret gidermekti çünkü yeni proje üzerinde o kadar yoğun çalışıyorlardı ki son birkaç haftadır onları neredeyse hiç görmemiştik. İkisini de özledim, gerçekten. Adam'ı özledim ve onun tanıdık kokusunu içime çekmeyi ve

Gücünü sağ tarafıma bastırduğında, bir an için az önceki kararlılığımı neredeyse unutuyordum. Neredeyse.

"Evet, sen de." Ona gönülsüz bir gülümseme verdim ve kucağından kayıtsızca çekildim. Adam'dan yayılan ani gerginliği görmezden gelerek onları düzgünce selamlamak için Jenna ve Ed'e döndüm. Beni çok iyi tanıyordu ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştı.

Güzel.

Joss'un Braden'a pikniği ertelemesi gerektiğini söylediğini duyunca endişeyle başımı ona çevirdim. Endişeyle ona baktım ve birdenbire daha önce düşündüğümden daha fazla dikkat dağınıklığı olup olmadığını merak ettim. "Her şey yolunda mı? Gelmemi ister misin?"

Joss başını salladı ve telefonunu bana doğru salladı. "Hayır, ben iyiyim. Rhian'ın gerçekten birine ihtiyacı var. Bekleyemez. Üzgünüm." Nedense Braden'ın gözlerinden kaçıyor ve kardeşime onu tuhaf bir şekilde Joss'u incelerken buldum. Ona inanmıyor muydu? Neden inanmıyordu? Rhian, Joss'un en iyi arkadaşıydı. Londra'da kalıyordu ve son zamanlarda kişisel sorunlar yaşıyordu, bu yüzden konuşmaya ihtiyacı olması tamamen akla yatkındı. "Sonra görüşürüz." Joss uzun at kuyruğu sırtında salınarak uzaklaştı. Braden'a dönüp baktığımda onun beni rahatsız eden bir şekilde onu izlediğini gördüm. Sadece bir şeyin -genellikle bir gelişmenin ve asla bir kadının- peşinden giderken yüzünde beliren o kararlı, odaklanmış ifade değil, gözlerindeki heyecan parıltısıydı da.

Daha önce kimseye bu şekilde baktığını görmemiştim. Romantik yanım mutlulukla iç çekti. Pratik yanım ise (ister inanın ister inanmayın, bir tane vardı) Joss ve Braden'ın ya mükemmel bir çift ya da gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olduğunu düşünerek dudağını dişlerinin arasına aldı.

Daha sonra, Adam'ı ciddi şekilde kızdıracak kadar donup kaldıktan sonra, Braden'ın ilgisine dair şüphelerim, eve dönüş yolunda beni Joss hakkında rahatsız ettiğinde doğrulandı. Beni Dublin Caddesi'nde bıraktığında onun peşinde olduğunu anlamıştım ve onunla birlikte büyüdüğüm için ki Braden bir şeyi gerçekten istediğinde, imkansıza ulaşırken bile kesinlikle acımasızdı. Tek umudum Joss'un ona ulaşmaya çalışırken canını yakmamış olmasıydı.

Pikniği Jenna'yla sohbet ederek ve Braden ile Ed'in şakalarına gülerek geçirmiştik. Takıldığımız üç saat boyunca belki bir kez Adam'la doğrudan konuştum ve onun

her ne pahasına olursa olsun. Sürekli yakalamaya çalıştığı düşünöldüğünde bu zordu. Neyse ki bana neyim olduğunu sorabileceğı sessiz bir an yoktu, bu yüzden işkence yöntemim planladığımdan daha iyi sonuç verdi.

Bunun bir işkence biçimi *olduğunu* keşfettiğıme sevindim çünkü Braden ve ben ayrıldığıımızda Adam'ın yüz ifadesi kötü bir mizahla kararmıştı. Normalde Braden davranışımızı fark ederdi ama Joss gibi onun da dikkati dağılmıştı.

Daha sonra Joss'la Braden hakkında konuştuktan sonra -Joss'un bu konuda nerede durduğundan hâlâ emin değildim çünkü ilgisizliğini biraz fazla protesto ettiğini düşünüyordum- ona Adam' açtığımda benimle aynı fikirde olduğunu görmek beni daha da memnun etti: Adam'a bir ders verilmesi gerekiyordu. Eğer romantik anlamda hayatımda olmak istemiyorsa, o zaman romantik hayatımdan çekip gitmesi gerekiyordu. O akşam işkenceme devam edecektim.

Braden, Adam ve ben Braden'in gece kulübü Fire'in müdürü Darren ve Darren'ın karısı Donna ile bir şeyler içmeye giderken Joss barda çalışıyordu. Sırtı açık siyah bir bluz giymiştim. Sırtın ortasından geçen ipek bir kurdele ile bir arada tutulurken, ön kısmı yüksek yakalı ve belimi üç santim kadar geçen dökümlü şifon panel ile ağırbaşlıydı. Üstüme o kadar dar bir siyah skinny jean giymiştim ki boyanmış gibi duruyordu. Üstüme maksimum etkiyi vermek için saçlarımı dağınık bir topuz ve taktığım gümüş gözyaşı damlası küpelerle uyumlu olması için dört inçlik gümüş topuklu ayakkabılar giymiştim.

Genelde giydiğimden biraz daha femme fatale bir kıyafetti ama işimi gördü. Donna'yı selamladıktan sonra arkamı döndüğümde Adam'ın gözleri parladı, kıyafetimin tüm etkisini hissederken bakışları alev alev yanıyordu.

Bu beni çok .

Beni daha da kızdıran şey Braden'in Kulüp'e gideceğimizi açıklamasıydı.

39. Joss'la ilgili olarak neyin peşinde olduğunu bildiğimden, Donna çalışmakla meşgulken planını açıklamasına izin vermek içime sinmedi. Ancak Braden beni dinlemedi ve Donna barı kontrol etmek istedi.

George Caddesi boyunca yürürken Adam beni geri çekince sinir katsayım arttı.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin yoksa tahmin etmek zorunda mı kalacağım?" diye sordu, kelimeleri kırılmıştı.

Omuz silkdim, ona bakmadım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." "Ellie, yapma.

Kaltak olmak sana yakışmıyor."

İrkildim ama yürümeye devam ettim. "Bana başka ne yakışmıyor biliyor musun? Bekâr olmak. Ama görünüşe göre bu benim seçimim değil."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye tısladı, Braden'a yaklaştığımızdan beri sesi alçak çıkıyordu.

Onu aydınlatırken sesimi de alçak tuttum ve başımı çevirip ona ters ters baktım. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun, seni zorba pislik."

"Her şey yolunda mı?" Braden dönüp kaşlarını çatarak bize baktı.

Sertçe başımı salladım ve aceleyle yanına doğru yürüdüm. Kulüp 39'a yaklaştığımızda içimi çektim, "Braden, umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Bana hınzırca bir gülümseme fırlattı. "Her zaman öyle. Biliyorsun, Darren buradaki kapıcıyı tanıyor." Braden, Darren'a dönerek küçük sinsi planını uygulamaya koydu. "Darren, neden önden gidip bize içki getirmiyorsun? Biz de bir masa buluruz."

Darren başını salladı ve dar merdivenlerden bodrumdaki bara doğru ilerlerken sırada bekleyen insanların şikâyetlerini duymazdan geldi. Kapıdaki iri adamla selamlaştı ve birkaç dakika konuştular. Adam dönüp bizim durduğumuz sokağı işaret etti ve bir de baktık ki merdivenlerden el sallayarak iniyoruz. Darren kulübün içinde kayboldu ve ben Braden'ın Donna'nın koluna girmesini izledim.

Sırtına doğru baktım. Donna çekici bir esmerdi ve Braden onu Joss'u kıskandırmak için kullanmayı umuyordu. Braden'ın nasıl çalıştığını biliyordum. Bu fikir hoşuna gitmişti çünkü başka bir kadınla ilişkiye girmeden Joss'u kıskandırmak için bir kadını kullanabileceği anlamına geliyordu. Kardeşim tepkiyi severdi ve tahminimce Joss'tan büyük bir tepki almak istiyordu. Bir yanımda her zamanki hayranlık uyandıran soğukkanlılığıyla bununla başa çıkacağını umuyordu.

Ne yazık ki umutlarım suya düşmüştü. Club 39'a girer girmez gözlerim Joss'a kaydı ve Braden eğilip Donna'nın kulağına bir şeyler fısıldarken yüz ifadesinin sertleşmesini izledim. Joss'a doğru baktı ve hızla arkasını dönmeden önce gözlerinde hoşuma gitmeyen bir şeyin titreyişini gördüm.

Gerçekten kardeşimin kafasını Adam'ınkine vurmak istedim.

Her şeyden çok onları kendi bırakmak . Ama Adam buna izin vermedi. Braden bize bir masa açmayı başardığında beni öne doğru itti ve ben hâlâ soğukkanlı davranarak elini ittim. Braden'ın peşinden yürüdüm ve o ve Donna, ardından Adam bir kanepeye kayarken durdum. Onların üzerinde dururken hangisine daha çok bakmak istediğime karar veremiyordum.

"Ellie, otur şu kışının üstüne," diye bağırıldığını duydum Adam'ın.

Gözlerimi kıstım ve başımı salladım.

Adam'ın ifadesi karardı ve ben ondan uzaklaşmak için manevra yapmaya fırsat bulamadan uzanıp kolumdan tuttu ve beni yanına çekti. Vücudunun kızarmış bir şekilde yanıma bastırıldığını hissedince ondan uzaklaşmak için çabaladım ama kolu belime dolanırken parmaklarının çıplak sırtımdaki şehvetli fırçasıyla durduruldum. Eli kalçamda kenetlendi ve beni daha da yaklaşmaya zorladı, ağzı kulağımdaydı. "Eğer huysuz bir çocuk gibi davranmayı bırakırsan, ben de zorba olmayı bırakırım."

Ona karşı mücadele etmeyi bıraktım ama hala ona kızgın olduğumu anlaması için kendimi gergin tuttum. Sonraki bir saat boyunca beni kendisine doğru tuttu, tutuşu sahipleniciydi ve kesinlikle arkadaşça değildi.

Braden fark etmedi bile. Gözleri, geceye öpüşerek başlayan ve son bir saati flört edip eğlenerek geçiren Joss ve iş arkadaşı Craig'in üzerindeydi. Joss'un bu yönünü seviyordum.

Görünüşe göre Braden yapmamış. Hayır. Yaptı. Sadece kızın başka bir erkekle birlikte olmasından hoşlanmamıştı. Önümde yaşanan mini drama neredeyse aklımı başımdan alıyordu ama sonunda canına tak ettiği belli olan Braden, Joss mola verdiğinde kalkıp bara yaklaştığında ve bir şekilde diğer barmenle konuşup onu personel odasına sokmayı başardığında, kaçış olmadan kendi sorunuma geri döndüm.

Darren ve Donna barda daha fazla içki alıyorlardı. Adam ve ben kanepede yalnızdık.

Kalçamı yatıştırıcı bir şekilde okşadı, belli ki beni rahatlatmaya çalışıyordu. "Ee," diye tekrar kulağıma konuştu ve barın içinde kendi küçük baloncuğumuzda olduğumuz hissini pekiştirdi. "Bana neden sürtük gibi davrandığımı söyleyecek misin?"

"Bana öyle demeyi kes," diye tersledim ve başımı çevirerek burunlarımızın neredeyse birbirine değmesini sağladım. Koyu renk gözlerine baktım ve nefesim kesildi, gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"davranmayı bırak."

"Sinirliyim," diye açıkladım. "Sinirlenmem gerekiyor."

"Beni bilgilendirir misin?"

Tekrar ona döndüm ve bu sefer onun davranışları karşısında incinmişliğimi ve şaşkınlığımı gizlemeyi başarabildiğimi sanmıyorum çünkü kendi ifadesi de endişeyle yumuşadı. "Bana çıkma teklif etme konusunda tavsiye almak için sana geldiğinde Nicholas'ı neden fiziksel şiddet uygulamakla tehdit ettin?"

Gözlerinde anlayış belirdi ve derin bir iç çekti. "O senin için yeterince iyi değil." "Buna karar vermek sana düşmez."

Tepkime refleks olarak kıvrılan parmakları kalçama saplandı. "Seni korumak bana bağlı."

Gözlerimi kapattım, sözleri beni incitiyordu. "Ben senin koruman altında değilim."

Adam'ın bedeni benimkinin yanında katılaştı ve bir korkunç bir sessizlik içinde oturduk.

Sessizlik, kolunun belimdeki tutuşunu gevşetmesiyle bozuldu. Tam başımı çevirip ona sorgularcasına bakıyordum ki parmaklarının sırtıma dokunduğunu hissettim. Yavaşça, işkence edercesine parmaklarını omurgamdan aşağı doğru kaydırды ve göğüs uçlarımın göğsümü örten kumaşa karşı gözle görülür bir şekilde sertleştiğini hissederek kızardım. "Bundan emin misin?" diye kısık sesle kulağıma mırıldandı.

Donna ve Darren içkilerimizi alıp yanımıza oturmada önce hiçbirini dile getirmeye zaman bulamadığım bir sürü kafa karışıklığı ve soru kafamda dönüp duruyordu. Adam'ın kolu geri geldi, eli hafifçe kalçama yaslandı ve ben şaşkın bir sessizlik oturup ne demek istediğini merak ettim.

Bölüm 7

Adam bana bakarken buruşturdu. "Gerçekten de sana oldukça karışık sinyaller gönderdim."

Homurdandım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim, Els. Beni kızdırdın. Senin benim olduğumu anlatmaya çalışıyordum. Bu adil değildi."

Omuz silktim. "Parçalanmıştın. Seni affediyorum. Özellikle de gerçekten iyi bir hikâye olduğu için." Ben tekrar günlüğe uzanıp bir sonraki girişi bulmak için sayfaları çevirirken güldü. "Kulüp 39'daki o gece Fire'daki gece kadar kötü değildi."

Adam inledi. "Kahretsin, bunu senin bakış açısından okumak istediğimden emin değilim."

"Oldukça ayrıntılı anlatıyorum."

Bana kaşlarını çattı. "Detaylı mı?" Kızarak

başımı salladım.

Kızardığımı gördü ve sırtarak günlüğü elimden aldı. "Bebeğim, bu çok ateşli."

Pazar, 16 Eylül th

Benden bu kadar. Bitti artık. Adam'la aramda nasıl bir geçmiş olduğu umurunda değil...

Sonunda bitti...

Fire'daki geceyi dört gözle beklemiyordum çünkü bir kulüpte sıkışıp kalmak, Adam'ın hareket eden her şeyle flört etmesini izlemek anlamına geliyordu ama Braden için büyük bir geceydi çünkü Fresher's Week için özel bir etkinlik düzenliyordu ve ona orada olacağıma söz verdim.

Her zamanki gibi o ve Joss kendi işlerine o kadar dalmışlardı ki Adam'la aramızdaki gerginliği fark etmediler. Bu, cinsel hayal kırıklığıyla karışık, korkunç derecede garip bir gerginlikti ve Club 39'daki olaylı geceden kısa bir süre sonra yaşadığımız çatışmadan sonra aramızda ortaya çıkmıştı.

Starbucks'ta tanıştığım Jason adında bir adamla çıkmayı kabul ettiğimde olmuştu. Jason seksi ve hoş biriydi ve onunla bir şeyler içmekte bir sakınca görmemişim. Ancak Braden planlarımdan Adam'ı haberdar etmişti ve Adam bütün geceyi aptalca sorularla beni arayarak geçirdi. Randevuyu mahvetti. Çocukça ve tamamen çirkindi.

Joss'un da açıkça belirttiği gibi, telefonu kapatmak yerine kaba bir şekilde açmaya devam etmiş olmam daha da önemliydi. Gerçek şu ki, Adam'ın randevuma verdiği tepkinin tadını çıkarıyordum. Bir yerlerde, o geceden sonra ondan uzaklaşacağıma dair ettiğim yemini unutmuştum.

ve ben yine aptal oyunumuzu oynuyordum. Ondan bir tepki istedim ve aldım. Ama ertesi gün ailemin Pazar yemeğinde onu azarladıktan sonra, Adam sıcaktan buz gibi soğuğa dönmüştü. Benimle yalnız kalmamaya ve benimle yalnız kaldığında da yabancı biriyle konuşulabilecek şeyler hakkında konuşuyordu. Bu durum haftalardır sinirlerimi bozuyordu ve okulla ilgili endişelerim ve bir türlü kurtulamadığım baş ağrıyla birlikte, kendimi hayal kırıklıklarımı onun ayaklarına sermek isterken buldum.

Diğer herkes iyi Ellie'yi, tatlı Ellie'yi, herkesin tanıdığı ve sevdiği Ellie'yi alırdı. Adam huysuz Ellie'yi, yorgun Ellie'yi, acı ve kırık kalpli Ellie'yi alırdı.

Braden Joss'u elbisesi hakkında küçük bir tartışmadan sonra alıkoyarken (ağabeyim bazen tam bir alfa-erkek aptalı oluyordu) Adam beni barın karşısındaki özel bir kabine götürdü. Bir tarafa kaydım ve Adam bana oldukça yakın oturduğunda şaşırdım.

"Dikkatli ol," diye uyardım onu kuru bir sesle, "sanırım benimle bir metre mesafe kuralını çiğniyorsun."

Etkilenmemiş bir şekilde dudağını büktü. "Sakin başlama. Bu gece olmaz." "Herhangi bir gece değil."

Gözleri parladı. "Neden kimseyle çıkmıyorum biliyor musun Ellie? Bu saçmalığa katlanmak zorunda kalmamak için. Faydaları olmayan lanet bir ilişkide olmak gibi."

İncinmiş bir halde ona toplayabildiğim en pis bakışı attım. "Hayır, bu *seninle* arkadaş olmak gibi bir şey.

kırıldı."

Acımı ona başarılı bir şekilde yaydıktan sonra kendimi berbat hissettim ve berbat hissetmek beni ona karşı daha da öfkeliendirdi. Onun duygularını incittiğimi umursamak istemiyordum.

Adam cevap vermek üzereydi ki bir hareket kafalarımızı kaldırdı ve Joss'un tartışmamızdan kaçmaya çalıştığını gördük. Ona, kışını yanımıza koymasını ve onu benden kurtarmasını söyleyen bir bakış attı.

Diğer tarafıma oturduğunda ben de neredeyse onun kadar rahatlamıştım.

"Braden içki getiriyor," dedi, gözleriyle tüm konukları süzerek. "Bu gece başka arkadaşlarının da geleceğini bilmiyordum. Sadece biz ve rastgele insanlar var sanıyordum."

"Hayır," diye dalgınca cevap verdim, kötü ruh halim beynimle ağzım arasındaki ip köprüünün kopmasına neden oldu. "Eski sevgililerinden bazıları ve eski arkadaşlarının kızları kulüplere gitmeyi seviyor. Onları ve birkaç erkek arkadaşını davet etti."

Adam, "Ellie, ne yapmaya çalışıyorsun?" diye tersleyene ve ben de dönüp Joss'a dikkatle baktığını görene kadar bakışlarını takip ettim ve Joss'un benim dikkatsiz yorumum karşısında donup kaldığını gördüm.

Mahcup bir halde aceleyle özür dileyerek onu ikna etmeye çalıştım: "Kahretsin Joss, bir şey demek istemedim. Yani, o kızlar hiçbir şey demek istemedi..."

"Hadi sarhoş olalım," dedi aşırı neşeli bir şekilde ve onu rahatsız ettiğim ve Braden'dan emin olamadığı için inanılmaz derecede suçlu hissettim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Braden'ı bekleyelim," diye ısrar etti Adam.

Ancak Braden konuklarla flört ederek ve sohbet ederek çok uzun zaman geçirdi ve masamızdaki gerginlik o kadar arttı ki hepimiz bundan kaçmaya çalıştık. Joss ve ben dans pistine yöneldik ve biraz su almak için bara gidene kadar bir süre ona eşlik ettim. Yaklaşırken Adam'ı gördüm ve boğazımda o çok tanıdık yanmayı hissettim. Kolları kıvrılmış siyah bir gömlek ve siyah bir elbise pantolonu giymişti. Basitti, sıcaktı. Her zaman seksi görünürdü. Bu gece de barın diğer ucundaki taburede oturan bir kıza doğru eğilirken seksi görünüyordu. Adam bir elini bara dayayıp kulağına fısıldamak için eğildiğinde kız başını arkaya eğmişti. Kız güldü ve Adam yüzünü kaldırdı, böylece neredeyse öpüşecek kadar yakındılar. Adam'ın ona mırıldandığı şey, gülüşünün çapkın bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu ve boğazımdaki yanmanın bir gözyaşı yumağına dönüştüğünü hissettim.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi Adam'ın başı kalktı ve gözlerimiz buluştu. Bir şeyi özellikle derinden hissettiğimde duygularımı saklamayı hiçbir zaman kolay bulmamıştım ve o fark etmeden önce aceleyle gözlerimi kaçırdım.

"Size ne ikram edebilirim?" Barmenlerden biri nihayet bana yaklaştı.

"Bir şişe su," diye cevap verdim, sesim acıdan boğuk çıkıyordu ve siparişi tekrarlamam için eğilmesi gerekti. Tam suyun parasını uzatırken, sırtımda bir el hissettim ve ağzı kulağıma değmeden saniyeler önce parfümü yüzüme çarptı.

"Els," dedi Adam sessizce, sesi duygu yoğunluğu içindeydi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Her geçen gün gerçeği ortaya koyarak durumumuzu bir tür çözüme zorlamaya daha da yaklaştığımı bilerek kendimi kontrol etmeye çalışırken gözlerim şişeye sabitlendi.

"Tatlım, bana bak."

İstedikini yaptım, bana vermeye hazır olmadığını bildiğim cevapları, belki de hiçbir zaman vermeye hazır olmayacağı cevapları yüzünde aradım.

Elini sırtımdan kaldırdı ve parmak boğumlarını çenemde şefkatle gezdirdi, gözleri onların hareketini takip etti. "Hayatımda gördüğüm en güzel şey," diye mırıldandı.

Sözcükler canımı yaktı çünkü karışık sinyallerle dolu bu atlıkarıncada yeni bir tura işaret ediyorlardı. Yüzümü buruşturarak dokunuşundan geri çekildim. "Yapma."

Ellerini indirdi. "Ellie-"

Barın diğerk ucunda bana doğru görünmez hançerler fırlatan kızı işaret ettim. "Bunu ona sen mi söyledin?"

"El-"

Şok olmuş mırıltılar ve bağırışlar onu böldü ve ikimiz de dönüp omzunun üzerinden Braden'ın vurmaktan geri çekildiğini gördük... "Gavin," diye soludum.

Adam hemen arkadaşının yanına gitti ve ben de peşinden gittim, kalbim Braden için çarpıyordu. Gavin okuldayken onun ve Adam'ın arkadaşıydı ama büyüyünce tam bir pislik olmuştu. Braden nedense ona karşı sadakat duymuş ve onu yanında tutmuştu. Ta ki beş yıl önce Analise ile yatıp Braden'a ihanet edene kadar.

Şimdi de onun gece kulübünde miydi?

"*Bu Gavin.*" Braden Joss'a iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Analise'i beceren arkadaş. Neden onu tanıyormuş gibi onunla konuşuyordun?"

Aman Tanrım, Joss onu tanıyor muydu? Bir an için tarihin kardeşim için tekerrür ettiği düşüncesiyle mutlak bir paniğe kapıldığımı hissettim. Ama onun Joss olduğunu ve kusurlarına rağmen *asla* sadakatsizlik yapmayacağını hatırladım. Gavin'in kim olduğunu öğrendiğinde yüz hatlarına yayılan şoku izlemem bile bunun büyük bir yanlış anlama olduğunu anlamam için yeterliydi.

En azından Joss'un tarafında. Gavin'le alay ettim.

"Spor salonumda antrenörlük yapıyor," diye açıkladı Joss. "Bir keresinde bana yardım etmişti." Braden'a baktı ve ona Gavin'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığına dair söz verirken kardeşime karşı olan hislerini açığa vurdu. Muhtemelen bunun farkında olmadığını biliyordum, hatta bir an için kendini açık ettiğini düşünse utanırdı. Yine de bunu gördüğüme sevindim ve Braden'ın bu kadar öfkeli olmamasını diledim çünkü bunu fark etmemişti bile.

"Görünüşe göre daha iyi şeylere geçtin, Bray." Gavin Joss'a derimi çizecek şekilde baktı ve Adam'ın omuzlarının önümde gerildiğini gördüm. "Tarihin etmesini umuyorum çünkü haftalardır onun bacaklarının arasını istiyorum. Ne dersin, Joss? Gerçek bir erkekle sevişmek ister misin?"

Kardeşimin birine vurduğuna hiç tanık olmamıştım ama kimse onu durduramadan Gavin'in üzerine atladı. Adam elinden geleni yaptı ama bir yanının Braden'ı bu adi hainin elinden kurtarmak istemediğini biliyordum. Ama yaptı, sadece Gavin o kadar kaba bir şey söylediğinde Braden'ı başardı ki neredeyse bir yumruk atacaktım.

Güvenlik Gavin'i dışarı çıkarmaya geldiğinde, Adam'ın Braden'ın gitmesine izin vereceğini düşündüm, böylece kendi kolları sallanmaya başlamak için serbest kalacaktı. Ve zavallı Joss. Endişeyle izledim.

Braden, daha önce onda hiç görmediğim bir adrenalin ve öfkeyle kabarak, onu ana kulüpten çıkardı ve merdivenlerden özel ofisine götürdü.

Orada ne olacağını bilmek bile istemiyordum.

Bunun yerine, heyecanlı müşteriler ve konuklar gecenin tadını çıkarmaya dönerken ben orada durdum, hala her şeyden titriyordum. Adam ve ben dans pistinde öylece durmuş birbirimize bakıyorduk. Sanırım ikimiz de nerede olduğumuzu ve az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

Bardaki kız bomba gibi vücudunu sergileyen dar bir jarse elbiseyle ona doğru yürüdü. Benden kısıydı ama Joss gibi onun da kalçaları ve poposu daha fazlaydı. Biçimsiz, pırıltılı vardiyalı elbisemin içinde birden kendimi sönük hissettim. Adam'ın yanında duran kız, onun koluna sahiplenici bir el koydu. "Bundan sonra sana bir içki ısmarlayayım."

Adam başını ondan kaldırıp bana baktı ve daha önce yaptığım gibi açıkça kanamamak için çaresizce yüz hatlarımı kapattım ve ona açıkça "Git. Ben zaten gidiyorum" dedim.

Cevap vermeden yanından geçip gittim, kalabalığın arasından sıyrıldım ve dikkatlice aşağıya, sokak katına indim. Tam dışarı adım atacakken bir el aniden pazuma dolandı ve şaşkınlıkla kafamı Adam'ın ceketiyle orada olduğunu gördüm.

"Eve sağ salim gittiğinden emin olacağım."

"Buna gerek yok."

Cevap vermedi ve gitmeme izin vermedi. Mücadele edemeyecek kadar yorgundum, bu yüzden beni el yordamıyla bir taksiye bindirmesine izin verdim ve taksi bizi Dublin Caddesi'ne götürürken onunla birlikte mutlak bir sessizlik içinde oturdum.

Taksinin parasını ödedi ve beni ön kapıya kadar takip etti. Anahtarlarımı çıkarıp karanlık daireye girmemizi sağlarken sabırla bekledi. Koridorda birkaç adım attım, ışık düğmesine bastım ve arkamı dönüp topuklularımı tekmeledim. "Artık gidebilirsin."

Onun yerine Adam ön kapıyı arkasından çarparak kapattı ve somurtkan bir şekilde bana baktı.

Kavga etmekten yorulduğum için usulca iç çektim. Annem her zaman benim bir savaşçı değil, bir aşık olduğum konusunda şaka yapardı.

Bana bunu yazan bir tişört bile almıştı. "Artık gidebilirsin, Adam. Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu aniden, sesi öfkeden boğuklaşmıştı.

Ses tonuyla geri çekildim, duvara çarptım ve beni takip edişini dikkatle izledim. Ellerini başımın üzerinden duvara koyup beni duvara hapsederken çenem eğildi, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Başını eğdi, ağzı dudaklarımın hemen üzerinde durana kadar burnu benimkinin üzerinde kaydı. Yutkundum, sonunda sesimi buldum. "Benden ne istiyorsun?"

Onun cevabı dudaklarımı dudaklarının altında ezmek oldu.

Beni son kez böyle öptüğünde olduğu gibi, dünya yok oldu, gerçekliği ve tüm önemli şeyleri de beraberinde götürdü. Kollarımı boynuna doladım, parmaklarım saçlarında kıvrıldı, birbirimizi yutarken göğüslerim göğsüne sertçe bastırdı.

Bir süre sonra Adam cinsel öpüşmemizi hafifletti, şişmiş ağzımı bırakıp çenem boyunca ve boynumdan aşağı yumuşak öpücükler kondururken eli kalçamın iç kısmına doğru kayd. İç çekerek duvara yaslandım, dudaklarımı tekrar öptüğünde gözlerim kapandı, dili benimkiyle alay etti. Parmakları tatlı elbisemin altına giydiğim dantelli iç çamaşırının kumaşının altından kayd ve parmaklarının içime doğru ittiği baskıyla ağzına doğru inledim.

Adam geri çekildi, benimle oynarken nefes alış veriş beni kadar sığdı. Gözlerimi tekrar kapattım, zevk daha da artıyordu. Beni ona doğru iterken kolunu kavradım. "Adam," diye yalvardım.

"Bana bak," sözleri ağzımın içinde gürledi ve hemen gözlerimi açtığımda onun gözlerime alev alev yandığını gördüm. "Boşalmanı izlemek istiyorum."

Bu talep karşısında yanaklarımın daha da kızardığını hissettim ama parmakları beni okşarken bakışlarını üzerimden ayırmadım, kalçalarım eline karşı dalgalanıyor, bakışlarım uyuşuyordu. Adam beni izlerken nefes alış veriş gittikçe sertleşti ve başparmağıyla klitorisime bastırduğunda ve ben orgazmım boyunca ona yapışarak koptuğumda, yüksek sesle küfretti ve başını boynumun kıvrımına yasladı.

Başım döndüğünde bacaklarım titriyordu, gerçeklik içime yerleşiyordu. Kafa karışıklığı beni ele geçirdi ve gözlerimin yaşardığını hissettim. Adam'ın sıcak nefesi tenimi okşarken başını kaldırıp kulağıma fısıldadı: "Seni izlerken neredeyse boşalıyordum."

Titredim, her karıncalandı.

"Beni o kadar sertleştiriyorsun ki," diye itiraf etti ve elimi nazikçe kaldırarak pantolonunu zorlayan ereksiyonuna bastırdı. Onu okşarken ve kulağımın dibinde zevk iniltilerini hissederken, zafer duygusu bir anlığına tüm kafa karışıklığımı yok etti. En azından beni istiyordu. En azından bunun için azap çekiyordu.

"Durmazsan bebeğim," diye pişman bir iç çekişle elimi çekti, "patlayacağım."

Başını kaldırdığında gözlerimiz buluştu ve parlayan gözyaşlarını gördü ve bir başka lanetle benden uzaklaştı. Elini saçlarında gezdiren Adam derin bir iç çekti, "Bunu yapmamalıydım. Els, özür dilerim." Yüzü buruştu ve yüz ifadesindeki kendini kırbaçlama ifadesini gördüm.

"Neden?" Yumuşak bir sesle sordum, bize neler olduğunu bir an önce öğrenmek istiyordum. "Neden bunu yapmamalıydın? Neden birlikte olamıyoruz?"

O muhteşem kara gözleri şaşkınlıkla benimkilere dikildi, sanki anlamadığıma inanamıyormuş gibiydi. "Braden , Els. O benim en iyi arkadaşım. Ailemden biri. Beni affetmemesi riskini göze alamam..." çaresizce beni işaret etti.

Bana yaşattığı ardından gelen sıcaklık, sözlerinin içimde yarattığı ürpertiyle yok oldu. Duvardan ayağa kalktım ve boğazımdaki yanan yumruyu kontrol etmeye çalıştım. "Ama ben istiyorum. İstiyorum çünkü sana aşığım. Sana aşık olduğumu biliyorsun."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi bunu doğrular nitelikteydi.

Başımı salladım, düşmeye başlayan gözyaşlarımı silerken acı acı güldüm. "Bunca yıldır, şimdi bile, bana tek yapmak istediğinin beni incinmekten korumak olduğunu söyledin. Ama yine de kafamı karıştıracak, benim sana karşı hissettiklerimi senin hissedebileceğini düşünmemi sağlayacak şeyler söylüyor ve yapıyorsun, sonra da bir saniye sonra soğuk davranıp önümde başka kadınlara hava atıyorsun." Gözyaşları hızla düşüyordu ve Adam'ın gözlerinin acıyla parıldamaya başladığını görebiliyordum. Umurumda değildi. Bu işi bitirmek zorundaydım. "Beni gerçekten inciten tek kişi sensin. Ve ben sana izin vermeye devam ediyorum."

"Ellie," bana doğru bir adım atarken acı içindeydi. Yine de durdu, ondan uzaklaştığımda acısı gözlerine de yansdı. "Seni seviyorum," diye itiraf etti ve bu sözler karşısında sevinç duymak yerine umuda tutunan son parçam da parçalandı.

Başımı salladım. "Ama yeterli değil."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Els, herkesten çok senin anlaman gerek. Eğer sen ve ben bir şeye başlarsak ve her şey kötüye giderse, Braden'ı da kaybederim. Dünyada benim için anlamı olan iki insanı kaybederim."

Onu anlamak istedim. İnsanların eylemlerinin ardındaki nedenleri anlamaya çalıştım çünkü herkesin en iyisine inanmak istiyordum. Ama tek bildiğim, onu her şeyi riske atacak kadar sevdiğimdi - geçmişimizi riske atacak kadar - daha fazlası için ve istekli olmaması bana onun benim onun için hissettiğim gibi hissedemeyeceğini söylüyordu. Beni sevebileceğinden daha çok sevdiğim biriyle bir ilişki yaşamak istemiyordum.

"Evine git Adam," dedim usulca. "İşimiz bitti." Gözleri şok içinde açıldı. "Ellie-"

"Braden için rol yapacağım. Hep birlikte olduğumuzda, Braden için seninle aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranacağım." Bakışlarını tuttum, bizi bitirirken güçlü olmaya çalıştım. "Ama bu her neyse, bitti. Her şey bitti. Beni arama, ziyarete gelme... Sadece gelme. Olman gerekmediği halde yanımda olmanı istemiyorum. Bu çok acı veriyor ve eğer beni birazcık bile önemsiyorsan, benden uzak duracaksın."

Cevap vermesine izin vermedim. Veremezdim. Döndüm ve koridordan geçip odama girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve nefesimi tutmaya çalışırken kapıya yaslandım.

Koridorda sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sessizlik vardı ve sonunda ön kapının sessizce açılıp kapandığını duydum.

Boğazımdaki yanma hıçkırıklara dönüştü ve acıdan nefes nefese kapıdan aşağı kaydım...

Bölüm 8

"Ondan sonra hayatımın en sefil haftalarını geçirdim." Adam sayfaları çevirerek o geceden sonra yazdığım seyrek yazıları taradı.

Elimi ensesine götürdüm ve sıktım. "Ben de tatlım."

Elimi boynundan kaldırdı ve parmak eklemlerime dalgın bir öpücük kondurdu. "Jenna ve Ed'in düğünündeki gece tam bir işkenceydi."

Anlaşmıştık. İkimiz de randevuya gitmiştik. Ben Nicholas'ı sırf sinir bozucu olsun diye götürmüştüm, Adam da yanına rastgele bir kız almıştı. Düğünde neşeli halimle etrafta dolaşp Adam'ın yüzüne bakmayı ısrarla reddetmeme rağmen, bu hayatımın en acı verici deneyimlerinden biriydi.

Adam parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdi ve ellerimizi kucağına koydu. "İşte burada." Günlüğü havaya kaldırdı.

"Ne?" Yazımı okumaya çalışarak kaşlarımı çattım.

"Uyandırma çağırımı ileri sarıyorum."

17 Aralık Pazartesi

Bunu olabildiğince hızlı yazıyorum çünkü Adam'ın kalemi elimden almak üzere olduğunu ve dikkatimi tekrar ona çekmek için elindeki her türlü aracı kullanacağını görebiliyorum. Kullanacağı yöntemlerden hoşlandığım için bunu gerekiyor. Son derece yorucu bir hafta sonu oldu ama bugün uzun zamandır olmadığım kadar güçlü hissederek uyandım. Bu sabah güzel bir şeye uyandım ve yemin ederim geçen haftadan sonra bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim...

Tavanımdaki bir çatlağa odaklanarak kararlılıkla korku ve çaresizliği geri itmeye çalıştım. Gömülü bir parçam sürekli yukarı doğru itmeye ve göğsümü içten dışa doğru kavrayarak beni kendine çekmeye çalışıyor ve "Ölmeye hazır değilim" diye fısıldıyordu.

Dur, dur, dur, dur, dur, ...

düşünemezdim.

Ama aylardır sakladığım şey buydu. Doktorum bana gözlüğe ihtiyacım olduğunu söylediğinde kendi içgüdülerimi görmezden gelmiş ve büyük bir rahatlamayla bu çözüme sarılmıştım.

Yine de baş ağrıları gelmeye devam etti, herkesten sakladığım endişe arttıkça yorgunluk daha da kötüleşti.

On gün önce mutfağımda bir nöbet . Hastanede oturup MR sıramı beklerken ama aynı zamanda garip bir şekilde rahatlamıştım; korkudan midem bulanmıştı ama neyim olduğunu ilk ve son kez öğreneceğim için rahatlamıştım.

Yine de bir tümör. Bir beyin tümörü.

Nefesimi tutmaya çalıştım. Sonuçlar için on gün beklemiştik ve beyin tümörüydü ve bana başka bir şey söylemeyeceklerdi. Beyin kanseri olup olmadığını öğrenmek için yirmi dört saat beklemem gerekti.

Sadece kendim için değil, Braden, annem, Clark, Hannah ve Declan için de bunu nezaketle halletmek istedim. Bunun Joss için zor olacağını bildiğim için nezaketle halletmek istedim. Ancak, onun tepkisi.

Sadece birkaç saat önce verdiği tepkiyi düşündüğümde yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Yüzündeki paniği izlemiştim ve sonra o sadece... kapandı. Beni öylece terk etti. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etti.

Braden çok öfkeliydi, benim ve onun hakkında panikliyordu ve paniklememeye çalışıyordu. Endişesi beni daha da kötüleştiriyordu, bu yüzden ona gidip annem ve Clark'la konuşmasını söyledim. Kendime biraz zaman ayırmam gerektiğini anlayınca bana zaman verdi.

En kötüsünü düşünemedim. Joss gibi olmazdım. Yani, hazırlıklı olmak istiyordum ama kötümser değildim. Ve elbette, bunun için çok gençtim... Böyle bir şeyin başınıza geleceğini asla düşünmezsiniz. Rüya gibi geliyor, çok gerçeküstü, sanki bir filmde başka birinin hayatını gibi.

Telefonum çaldı ve başımı yastığımın üzerinde çevirerek komodininin üzerindeki baktım.

Adam arıyor.

Göğsümdeki sıkıntıyla nefes aldım ve telefona uzandım. On gün önce hastaneye yattığımdan beri Adam hayatımdan uzak duracağına dair verdiği sözden dönmüştü. Beni her gün arıyor ve onu rahat bırakacağımı düşündüğü sürece eve geliyordu. Onunla mücadele edemeyecek kadar bitkin olduğum için bunu yanına bıraktım.

"Merhaba," diye cevap ve sesimin kendim gibi çıkmadığını ben bile söyleyebilirdim.

Adam derin bir iç çekerken hattan bir cızırtı geldi. "Az önce Braden aradı."

Adam'ın sesindeki sertliği, tonundaki boğuk kırgınlığı duyarak gerildim. "Evet."

"Tanrım, Ellie," diye acı çekiyormuş gibi inledi. "Tatlım-"

"Yapma." Beni görememesine rağmen başımı salladım ve gözyaşlarımı durdurmak için dudağımı ısırdım. Ağlamadan konuşabileceğimi hissettiğimde devam ettim: "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz."

"Sana gelmem gerektiğini biliyorum. On dakika içinde orada olacağım."

"Hayır, yapma." Doğrulduğumda sesim keskindi, kalbim onun burada olup bana sarılacağı düşüncesiyle çarpıyordu. "Yapmanı istemiyorum."

"Siktir, Els."

Sesindeki incinmişlikten dolayı irkildim. "Lütfen, Adam."

"İhtiyacım var. Seninle olmam gerek. Seni seviyorum, Ellie. Sana aşığım."

Ağlıyordu.

Daha önce ağladığını hiç duymamış ya da görmemiştim. Onun gözyaşları ve açık itirafları karşısında ben de ağlamaya başladım ve telefonu kulağıma yastığının üzerine . Sonunda fısıldadım, "Sadece benimle hatta kal, tamam mı?"

Adam boğazını temizledi ve sesi titreyerek, "Her şeyi yaparım bebeğim," dedi.

İçimi çektim ve telefonuma daha sıkı sarıldım. "Hiçbir şey bilmiyoruz," diye tekrarladım.

"Hiçbir şey olmayabilir," diye ekledi.

"Her neyse, savaşacağım." "Ben de seninle savaşacağım."

"Sus," diye usulca susturdum onu. "Söz vermek yok. Bu şekilde olmaz." "Zaman kaybetmekten bıktım, Els."

Üzgün bir şekilde gülümsedim, noktaya gelemeyecek kadar yorgundum. "Sadece benim için biraz daha zaman harca. Lütfen." Bir süre sessiz kaldı ve sonra sessizce cevap verdi, "Sadece birazcık bebeğim. Sadece birazcık."

Adam'ın telefon faturası gülünç olacaktı ama umursadığından şüpheliydim. İki saat boyunca benimle telefonda kaldı ve neredeyse hiç konuşmadık. O benim nefes alışımı dinlerken ben de onun nefes alışımı dinledim. Sonunda Braden döndüğünde telefonu kapattık ama Adam veda kelimesini söylememe izin vermedi ve o kelimeyi söylememem için bana yalvardığında sesinde ilk kez su katılmamış bir korku duydum.

Çok fazlaydı. Çok büyüktü. Ama bana beni sevdiğini tekrar itiraf etmesi bir şeydi, bunu Braden'a itiraf etmesi ise tamamen farklı bir şeydi. Kendim ve Adam'la başa çıkabilmem için önce bu krizi atlattmam gerekiyordu.

Bir süre Braden'la birlikte televizyon izledim, o saçlarımı yatıştırıcı bir şekilde okşarken ben de onun yanına sokuldum. Annem ve Clark bana gelmek istedikleri için onunla büyük bir kavgaya tutuşmuşlardı ama Braden şu anda yapabilecekleri bir şey olmadığına ısrar ediyordu ve ben arafta sıkışıp kalmışken huzur ve sessizlik içinde olmam ve nasıl olacağı konusunda endişelenmemem en iyisi olacaktı.

bununla başa çıkmaya çalışıyorlardı. Bunu takdir ettim ama sesimi duyabilmeleri ve ertesi günkü randevuma beni götürmelerini isteyebilmem için onları da aradım. Başta iyiydiler ama sonra annem hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca Clark hızlıca vedalaşmak kaldı. Tabii ki bu beni bir süreliğine sinirlendirdi, sonra sakinleştim ve sonra dışarıda hava kararmaya ve akşam geçmeye başladığında, yarın duyacaklarımla ilgili korku beni vurdu.

Braden beni yatağıma yatırdı ve elimi sıcak su ve viski dolu bir bardağa doladı. Ben içerken yatağıma oturdum ve gözlerim kapanana kadar beni izledi.

Yatak odamın zemininden gelen gıcırta sesiyle kapılar çarparak açıldı. Karanlıkta yatağımın top gibi kıvrılmışım ve büyük pencereden içeri sızan ay ışığında Joss'un yatağımın dibinde durduğunu gördüm.

Bana gelmesine şaşırıyordum ama daha önce beni terk etmesinden dolayı hâlâ incinmişim, yuvarlak gözlerle ona baktım.

Nefes nefese kaldığımda, Joss'un ağladığını fark ettiğimde gözlerim büyüdü. Joss ağlıyordu. *Joss*. Ailesinin ölümüyle ilgili taşıdığı yük yüzünden daha önce kaçtığını biliyordum. Bir düzeyde bu korkunun onu benden kaçmaya ittiğini biliyordum, ama aslında gözyaşlarına tanık olunca, tüm bunların beni önemseydiği anlamına geldiğini fark ettim. Beni kaybetmekten korkuyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve Joss'u harekete geçirdi. Sürünerek yatağıma geldi ve yanıma yerleşirken ben de sırt üstü döndüm. Joss hemen başını omzuma yasladı ve bana yaklaştı. Elim tuttu ve iki arasına aldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"yok," diye söz verdim ve ciddiydim. "Geri döndün."

"Seni seviyorum, Ellie Carmichael. Bunu da atlatacağsın."

Jocelyn Butler gibi kayıp birinin sevgisini ve şefkatini kazanmış mıydım? Benim için bu, bir sürü karanlığın içinde bir sürü ışıktı ve beni bunalıttı. "Ben de seni seviyorum, Joss" diye fısıldadığımda cevap olarak gelen hıçkırığı yutmaya çalıştım.

Braden o sabah bizi uyandırmış ve kahvaltı hazırlamıştı. O öğleden sonra beyin cerrahıyla randevum yaklaşırken bile Joss ve Braden'la ilgili bir şeylerin fena halde ters gittiğini söyleyebilirdim. Onlara sorduğumda ayrıldıklarını öğrendim ve kendimi suçlu hissetmemeye çalıştım. Başaramadım.

Belli ki benim yüzümden ayrılmışlardı... Joss'un bana olanlara verdiği tepki yüzünden. Braden'in ona karşı ölümcül soğukkanlı sesini duyunca ve Joss'un yüzündeki acı ifadesini görünce müdahale etmek istedim, istemeden de olsa bozulmasına yardım ettiğim şeyi düzeltmek istedim ama buna izin vermediler ve beni odadan çıkarıp duşa soktular.

Bir noktada, su dökülürken yükselen seslerini duydum ve ardından bir tabak kırıldı ve ardından daha fazla bağırış geldi. Endişelenerek duşu kapattım ve dışarı çıktım ama sesler mırıltıya dönüşmüştü. Yine de aceleyle kurulandım ve bornozumu giydim, gerekirse kendimi aralarına sokmaya hazırdım.

Bunun yerine koridorda sessizce yürürken Braden'in onu sevdiğini ve onun için savaşmaktan vazgeçmeyeceğini itiraf ettiğini duydum. Ona acımasız olacağına dair kendi tarzında söz verdi. İçimdeki romantik neredeyse oracıkta bayılacaktı.

"Sen delisin," tısladı Joss.

"Hayır," diye karşı çıktım, mutfak kapısında durup onlara gülümsedim. "İstediği şey için savaşıyor."

"Sadece o değil."

Tanıdık bir ses duyunca şok içinde başımı çevirdim ve kalbim çarparak Adam'ın dairenin içinde bana doğru ilerleyişini izledim. Kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki koyu halkalarla berbat görünüyordu ve birkaç gündür tıraş olmamış gibiydi.

Hâlâ kesinlikle çok güzeldi ve sanki kollarının ulaşamayacağı bir yerde dans eden değerli bir şeymişim gibi bana bakışı kesinlikle çok güzeldi.

Önümde durduğunda elimi tuttu ve ağzına , elime bir öpücük kondururken gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında nefesim kesildi ve dünkü gözyaşlarının tekrar geri geldiğini, derinliklerinde parıldadığını gördüm. Gözlerinde parlayan kararlı ateşten, benim için sadece biraz daha zaman harcayacağını söylediğinde bunu gerçekten kastettiğini de anladım. Yirmi dört saatten daha az bir süre.

Bu yüzden Braden'la yüzleşirken beni elimden tutup mutfaka çektiğinde ona izin verdim. Çünkü birkaç saat içinde hayatımın en büyük savaşını verip öğrenecektim ve her şeye rağmen yanımda savaşmasını istediğim tek kişi Adam Gerard Sutherland'di. Bir geçmişimiz vardı ve ben bu geçmişe yıllar eklemeye devam istiyordum.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," Adam Braden'a baktı ve vücudundaki gerginliğin titreştiğini hissedebiliyordum.

Bunu yapıyordu. Benim için riske girmeye gerçekten istekliydi. Elini daha sıkı sıktım.

Braden kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri Adam'dan bana ve sonra tekrar Adam'a kayıyordu ve bildiğini biliyordum ama bunu kolaylaştırmayacaktı. " et."

"Sen benim için bir kardeş gibisin. Seni incitecek hiçbir şey yapmam. Ve bir ağabeyin küçük kız kardeşi için iyi bir malzeme olduğunu düşünmeyeceğimi biliyorum ama Ellie'yi seviyorum Braden. Uzun zamandır seviyorum ve onunla birlikte olamam. Zaten çok fazla zaman harcadım."

Braden'ın cevabını beklerken ikimizin de nefes aldığını sanmıyorum. Bir dakika düşündükten sonra nihayet bana döndü, bakışları yumuşamıştı. "Onu seviyor musun?"

Adam bana baktı ve gözlerinde bir güvensizlik parıltısı görünce şaşırdım. Aptal adam. Onu rahatlatmak için kolunu daha sıkı kavradım ve sonra kardeşime gülümsedim. "Evet."

Ve sonra sanki Adam ve ben onun olası tepkisi konusunda düğümlememişiz gibi, Braden omuz silkti ve çaydanlığı açmak için eğildi. "Tam zamanında. İkiniz başımı ağrıttıyordunuz."

Kaslarım tepki olarak gerildi. Bunca zamandır biliyor muydu? Adam ve ben son birkaç aydır kendimizi acıya ve kalp kırıklığına maruz bırakmıştık ve Braden birbirimize karşı ne hissettiğimizi başından beri biliyordu.

Joss hepimiz adına, "Sen gerçekten de her şeyi bilen bir baş belasısın," dedi. Kızgınlıkla yanından geçip gitti ve koridordan banyoya doğru fırlamadan önce bana ve Adam'a daha yumuşak bir sesle "Sizin adınıza sevindim" demek için durdu.

Braden usulca güldü. "Beni gerçekten seviyor."

Bunun üzerine banyonun kapısı çarpıldı ve Braden tekrar güldü. Adam gözlerini ona dikti. "Umarım sana cehennemi yaşatır, seni ukala piç."

Braden sırtıttı ve bakışlarını bana çevirdi. "Onun için savaşılmaya istekli olduğundan emin olmalıydım. O savaşılmaya değer."

Adam içini çekti ve kolunu omzuma dolayarak başımın üstünü öpebilmek için beni yanına çekti. "Bunu herkesten daha iyi biliyorum."

Gözlerimi kapadım ve onu içime çektim, karanlığıma bir ışık daha katan ilahi varlığa teşekkür ettim.

Bir an için gülümsememi yastığıma bastırarak öylece uzandım. Adam'ın sırtıma kıvrılmış, alnını uykuda enseme dayamış, ağır kolunu belime dolamış ve sağ bacağını benimkinin arasına halinin sıcaklığıyla uyanmakla .

Hatırladığım rahatlamanın hafifliği. Uyandığımda kendimi çok uzun zamandır hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum.

Dün, yüzündeki ifadeden benimle gelmek istediğini anlamama rağmen, Adam Braden, Joss, Hannah ve Dec'le birlikte sessizce dairemde kalırken, annem ve Clark beyin cerrahıyla olan randevuma kadar bana eşlik ettiler. Dr. Dunham kırklı yaşlarının başında hoş bir adamdı ve "Endişelenecek bir şey yok" diyerek beni ve ailemi Tanrı korkusundan uzaklaştırdı. Fiziksel semptomların nedeninin aslında iki çok küçük tümöre bağlı büyük bir sanduka olduğunu ve sandukanın baskıya neden söyledi. Bize çıkarılması gerektiğini ve beynimin yüzeyindeki yerleşimi nedeniyle ameliyat için çok az risk olduğunu söyledi. Yüzde iki gibi bir risk. Ayrıca tümörlerin kanserli olma ihtimalinin çok düşük olduğunu ama emin olmak için biyopsiye gönderileceklerini söyledi. Ameliyat için iki hafta sonrasına gün verdi ve şimdi düşünecek zamanım olduğu için bıçak altına yatmaktan ölesiye korkuyor olsam da, hayatım için değil de küçük bir savaş veriyor olma ihtimalimin çok yüksek olduğunu bilmenin verdiği rahatlama beni çok etkiledi ve içimi boşalttı.

Herkese iyimser haberleri vermek için eve döndüğümde, Adam beni ailemin önünde öperek şaşırtmıştı. *Onların* hiç de şaşırmadıklarını görünce daha da şaşırmıştım. Daha sonra hepimiz düşüncelerimizi toplamak ve yaşadığımızı hatırladığım en korkunç yirmi dört saatten sonra gevşemeye çalışmak için yan taraftaki bara gittik. Barda bir yanımda Adam, diğer yanımda bana sarılmış Hannah'yla otuyordum ve her şeye rağmen arkadaşlarıma ve aileme bakarken kendimi inanılmaz şanslı hissediyordum.

Annem ve Clark sonunda Hannah ve Dec'i eve götürdüler, Braden Joss'a biraz zaman tanımak için isteksizce ayrıldı ve Joss da Adam'la bana biraz zaman tanımak için odasına çekildi. Paket servis siparişi verdik, uzun zamandır bir şey yemediğim için iştahla yedim ve yatağımda takıldık. Bir süre konuştuk ama konuşacak çok şey vardı ve ben ihtiyacımız olan odaklanmayı sağlayamayacak kadar yorgundum. Adam da öyle görünüyordu çünkü yemek artıklarıyla ortadan kayboldu ve sadece yatakta bana sarılmak ve ışığı kapatmak için uzanmak üzere geri döndü.

Şimdi perdelerimden içeri süzülen yumuşak sabah güneşiyle uyanıktım, kendimi güçlü ve her şeyi üstlenmeye hazır hissediyordum ve Adam Sutherland beni kucaklıyordu.

Çok güzeldi.

Hareket ederken saçlarının boynumu gıdıkladığını ve kolunun belimde sıkılaştığını hissettim. "Uyanık mısın bebeğim?" diye mırıldandı, uyku sesini daha da seksi yapıyordu.

Sırtışıım daha da büyüdü. "Evet." Ön kolunu hafifçe okşadım. "Seni tanıdığım onca yıl boyunca hiç yanında uyumadığımı biliyorsun. Ses çıkarıyorsun."

Göğsünün kakhahalarla arkamda hareket ettiğini hissettim. "Sesler mi?"

Şimdi gözlerinin içine bakabilmek için iki büklüm oldum ve üzerime eğilirken yüzüne doğru sırttım. "Sen 'mmm' sesleri çıkarıyorsun."

Adam bana sırtarak karşılık verdi. "Mmm' sesleri nedir?"

"Mmm' seslerini bilirsiniz. 'Mmm'... bir şeyin tadı ya da sesi güzel olduğunda."

Yüzünü buruşturdu. "Yum' sesleri gibi mi?"

"Kesinlikle ama bilirsin, 'mmm'..."

"Sanırım az önce erkekliğime bir darbe aldım."

Bir kakhaha patlattım ve yüz yüze gelecek şekilde arkamı döndüm, ellerim çenesini okşamak için uzandı. "Merak etme. Hoşuma gitti. Sadece 'mmm'ların benim için olduğunu hayal ettim."

Kollarını bana daha sıkı saran ve bacağımı kalçasının üzerine çekerek birbirimize kenetlenen Adam'ın gözleri ağzıma bakarken uykulu ve hararetili bir hal aldı. "Onlar senin içindi."

"bile bilmiyorsan nasıl benim için olabilirler ki?"

"Çünkü rüyamda seni görüyorum," diye cevap verdi hemen ve ben şaşkınlıkla sustum. O da bunu hissetti ve beni sıktı. "Birkaç yıldır seninle ilgili bu rüyaları görüyorum."

"Onların içinde ne işim var?" Biraz nefes nefese sordum. Göğsümde yükselen bir sıcaklık dalgası vardı ve itirafıyla bacaklarımın arasında daha da sıcak bir karıncalanma oldu.

Eli belimden aşağı kayarak popomu okşadı ve sonra alt bedenimi kendine doğru çekti ve sabahki ereksiyonunun bana baskı yaptığını hissedebiliyordum. Meme uçlarıımın tepki olarak gerildiğini hissettim ve ürpertici bir nefes aldım. "Bazen sevişiyoruz, bazen de düzüşüyoruz."

Gözlerimi onunkilere diktim, gülümsemem azaldı. "Bu kelimeyi sevmiyorum." Ağzı seğıirdi. "Romantik olmadığını düşünüyorsun."

Beni çok iyi tanıyordu. Kararsızca omuz silktim.

"Els, seni becermek istemem seni sevmediğim anlamına gelmez."

Daha fazla açıklamaya ihtiyaç duyarak ellerimi yüzünden indirdim ve hafifçe göğsüne yerleştirdim. "Bu ne anlama geliyor?"

Sesi artık boğuk çıkıyordu, "Seni becermek istediğimde, sert ve sert bir ruh hali içindeyim demektir."

Şok olmuşum, sözleri beni tahrik ediyordu. Ona karşı biraz kıpırdandım ve yanaklarıımın kızardığını hissettim. "Daha hiç..." Hâlâ o kelimeyi söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değildim.

Joss'u bu kelimeyi kullandığı için birçok kez uyarmıştım çünkü kulağa çok bayağı geliyordu ama Adam böyle söyleyince...

"Söyle," diye fisıldadı ağzımın içinden. "Bunu senin tatlı ağzından duymak istiyorum bebeğim."

Yutkundum ve cesurca gözleriyle buluştum. "Ben... Ben hiç becerilmedim," diye fisıldadım.

Mümkünse bana karşı daha da sertleşti ve eli bedenlerimizin arasından pantolonumun altına kayarak parmaklarını nazikçe ama kolayca içime soktuğunda Adam inledi. "Bebeğim..." bana doğru eğildi, ağzı benimkine değdi, dili sadece benimkinin ucuna dokunuyordu. "Sanırım seni becerme düşüncemden hoşlanıyorsun."

Buna karşılık olarak onu öptüm. Derin bir öpücüktü, tüm "f-word" olayını teşvik etmek istediğim bir öpücüktü ama bunun yerine duygusal ve umutsuz oldu.

Adam beni sırtüstü yatırıp bacaklarımı ayırarak aralarına ve öpüşmemize ara verdiğinde gözlerimin içine öyle bir hayranlıkla baktı ki nefes alamadım. "Bu sabah seni becermeyeceğim bebeğim. Bu sabah seninle sevişeceğim. Gerisini sen iyileşene ve tam gücüne kadar bırakacağız." Gözleri vaatle karardı. "Buna ihtiyacın olacak."

Ona sırtttım, birden Adam'ın burada, kollarımda olduğunu ve birlikte geleceğimiz hakkında konuştuğunu fark ettim. On üç yaşındaki bir rüyanın gerçekleşmesiydi bu. "Seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin."

Yavaşça başını salladı ve elbisemi vücuduma doğru itti. "Seni sevdiğim kadar."

Bunu ilk kez hissetmeme izin verebileceğim bir zamanda söylemişti. Bu üç kelime ondan dökülüp göğsümde birikti ve elbisemi başımın üzerine kaldırıp onun incelemesi için neredeyse çıplak bir şekilde uzanırken utangaç bir şekilde ona gülümsedim. "Biliyor musun, bu sabah ne yapacağımız umurumda değil. Bana ne istersen yapabilirsiniz."

Bu durum beni şaşırtarak Adam'ın inlemesine ve başını omzuma yaslamasına neden oldu.

"Bebeğim?"

Yanağını çevirip çıplak tenime bir öpücük kondurdu, elleri kaburgalarımın yukarı çıkıp göğüslerimi avuçladı. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Zeki, komik, tatlı, güzel, tutkulu ve bana ona istediğim her şeyi yapabileceğimi söylüyor." Şimdi kıkırdadı. "Bir bit yeniği olmalı." Derinden kızardım ve Adam buna şahit olmak için başını kaldırdı, gülerek. "Kahretsin, mütevazılığı unutmuşum."

"Kes şunu." Omuzlarını şakacı bir şekilde ittim ama gerçekten durmasına vardı yoksa ağlamaya başlayacaktım.

Tekrar güldü, göğsümde çıkardığı gümbürtü güneyimde beni mutlu eden şeyler yapıyordu. Omzuma hızlı bir öpücük daha veren Adam ayağa kalktı ve tişörtünü çıkarırken bana sarıldı.

Gömlük. Doyasıya içtim, gözlerim onu içine çekerken dudağımı ısırđım. Ne kadar güzel olduğunu unutmuştım; geniş omuzları ve yağsız kasları vardı. Uğruna ölünecek karın kasları.

Elleri kemerinin tokasına giderken gözleri beni hiç bırakmadı. Kemerini çözüp kot pantolonunun fermuarını indirdiğinde beklentiyle ürperdim. "Bu sabah seninle sevişeceğim çünkü ilk seferimiz bununla ilgili olmalı. Ayrıca, ne kadar iyi hissediyor ol, ki çok daha iyi hissettiğini söyleyebilirim, vücudun hâlâ yorgun olmalı. Yavaştan alıyoruz." Kot pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı itti ve ereksiyonu serbest kalıp yukarı doğru çıkarken, sertleşip zonklarken nefesim kesildi. Bu herifin neden bu kadar kendinden emin olduğunu şimdi anlıyordum. Pantolonunun içinde *bununla* dolaşıyordu.

"Mmm' sesleri çıkarıyorsun," dedi Adam sesindeki kahkahayla, kot pantolonunu temizlemek için dönerken.

"Hayır, değilim!" Tekrar kızarak itiraz ettim ve ona bakarken kendimi o kadar kaybetmiştim ki 'mmm' sesleri çıkarmış olma ihtimalimin çok yüksek olduğunu fark ettim.

"Öyleydin. Çok sevimli." Sadece iç çamaşırlarına uzanmak için bana döndü. Bacaklarımdan aşağı indirmesine yardım etmek için kalçalarımı eğdim ve o bunu yaparken arada bir durup çıplak tenimi öptü. İç çamaşırını çıkardığında sol dizimi yukarı itti ve baldırına, dizime ve uyluğumun iç kısmına öpücükler kondururken midemde giderek artan bir sıcaklıkla onu izledim. "Bacakların sonsuza kadar uzuyor," diye fısıldadı, gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. "Senin içindeyken onları etrafıma sarmak için ."

"Adam," diye nefes aldım tamamen onun merhametine sığınarak.

Başı bacaklarımdan arasına indiğinde ve dili klitorisimi nazıkçe yaladığında daha da nefes nefese adını tekrarladım. Ben ona karşı hızlı ve sert bir şekilde boşalana kadar ağızıyla beni işledi, öptü, yaladı ve emdi.

Adam karnımı öperek yukarı doğru çıkarken ve sonra durup meme ucumu sıcak ağızına götürürken ben hâlâ Tanrı'ya yakarıyordum. Bir süre benimle oynadı, her zaman iltifatlar ve aşk sözcükleri mırıldandı, sonunda o kadar sıkı sarıldım ki içime girmesi için yalvardım.

Bacaklarımdan arasındaki baskısıyla gerildim ve bunu hisseden Adam parmaklarını benimkilerden geçirdi ve gözlerimin içine bakarken ellerimi yatağın tuttu, beni yapabildiği her şekilde ona bağladı. Dudakları nefes verirken aralandı ve içime girip derinlere battı. Nefesim kesildi ve içgüdüsel olarak kalçalarımı kaldırdım, bu da ikimizde de lezzetli bir zevk dalgasına neden oldu. Adam'ın gözleri beni incelerken büyümüştü, ifadesi şefkat doluydu. "Seni seviyorum, Ellie Carmichael," diye fısıldadı, sözleri içtenlikle doluydu.

Başımı salladım ve kalçalarımı tekrar hareket ettirdim, "Seni seviyorum Adam," derken hafifçe nefes alıyordum.

Ellerimi tutuşu neredeyse acı verici bir hal aldı ve tekrar içeri süzülmeden önce neredeyse tamamen içimden çıktı. Ona karşı dalgalandım ve bir dalga yakaladık, final için umutsuz olana kadar inşa eden ve inşa eden yavaş bir ritim. Bacaklarım şimdi onun etrafına sarılmıştı, kalçalarım onu daha sıkı sıkıyor, daha fazlası için yalvarıyordu.

"Adam," diye haykırdım, ellerini ittim, ona dokunmak istedim, onu kendime doğru çekmek istedim. "Daha sert, lütfen."

Boğazından alçak sesle homurdandı ve sadece bana geri çarpmak için çekildi. Bana çarpmaya devam ederken saçma sapan şeyler mırıldanmaya başladım, çoğunlukla "evet" kelimesini tekrar tekrar söyledim.

"Benim için gel Els," dedi, gözleri yüzümdeydi. "Benim için gel, bebeğim."

Ve yıllardır yapmaya eğilimli olduğum gibi, ona istediğini verdim. Ritim kreşendoya ulaştı ve Adam yanağını yanağıma bastırıp gerildiğinde bir çılgınlıkla parçalandım. Orgazm sonrası boşlukta süzuldüm ve bana karşı sertçe titredi.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, ikimiz de terden sıılsıklam olmuştuk ve ikimizin de biraz pelteleşmiş olduğunu hayal ettim. Tavana doğru sıırttım. Hayatınızın en muhteşem seksini yaptığınızda böyle oluyordu. "Vay canına," diye fısıldadım, ellerimi bıraktığı için kollarımı onun sırtına doladım.

Adam yanağını yanağımdan kaldırdı, yüz hatları memnuniyetle gevşemişti. Ancak koyu renk gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu. "Vay canına demek bile yeterli değil," diye cevap verdi. "Hayatım boyunca bunu bekliliyordum."

Dudağımlı ısırdım çünkü bu o kadar güzeldi ki ağlamak istedim.

Bunu hissedince gülümsedi ve bana yumuşak bir öpücük verdi. Geri çekildiğinde kaşlarını çattı. "İkisinden de biraz vardı."

"Ne?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Seninle sevişmeye başladım ama sonunda seni becermem senin hatan." "Benim hatam mı?"

"Adam," beni taklit ederken sesi eğlenceli bir şekilde nefes nefese çıkıyordu, "Daha sert, lütfen." Ben gülerken o başını salladı. "Kendimi çok iyi kontrol ederim ama bu..."

Kalçalarımı tekrar onun etrafında zevkle sıktım. "Senin üzerinde gücüm olduğunu kabul ediyor musun, Adam Gerard Sutherland?"

İnkâr edercesine başını sallarken kaşları birbirine çarptı, ben altında kıkırdarken bu sallama hızla baş dönuştü. Zevkten acı çekiyormuş gibi görünen bir ifadeyle gözlerini ve aniden beni belimden yakalayarak sırtüstü yatırdı.

onun üstüne uzandım. Bana sıkıca sarıldı ve ben de ona karşı rahatladım. Sadece bir anlığına bana sarılması ve iyi olduğumu hatırlaması gerekiyordu.

Bir kez daha bana aşık olduğunun farkına varmıştım. Tenine karşı gülümsedim ve daha da sokuldum.

Bir süre sonra mırıldandı: "Doğum kontrol hapı kullanıyorsun, değil mi?"

Beklenmedik soru karşısında homurdandım ve kaşlarımı kaldırarak başımı kaldırdım. "Bunu beni o kadar çılgınca götürmeden önce sorman gerekmez miydi?"

Bana sırtıttı. "Seni çılgınca beceme ihtiyacından başka bir şey düşünmüyordum."

"Merak etme. Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyerek onu rahatlattım ve göğsüne yaslandım. "Zaten fark etmezdi," diye mırıldandı saçlarımı okşayarak.

Gerildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani bir kaza olsa bile fark etmez. Seninle olan bir kaza, seninle olan bir çocuktur."

Bunu düşünürken yaşadığım şok beni tamamen dondurdu. Braden'ın Adam'la bir kızı hamile bırakmaktan ne kadar korktuğu hakkında şakalaştığını kaç kez duymuştum? Braden'ın Adam'ın aynı kızla asla iki kez yatmadığından şüphelenmesinin nedenlerinden biri de buydu. Çarpık erkek mantığıyla bunun kaza azalttığını ya da en azından bir kızın onu kazaya zorlayacak kadar sevme azalttığını düşünüyordu.

"Benden bir bebek mi istiyorsun?" Bu soru karşısında boğazım düğümlendi.

Parmak uçlarımla titremesine neden olan bir okşayışla parmak eklemelerinin omurgamda gezindiğini hissettim. "Ellie, seninle her şeyi istiyorum."

Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı kaldırdım ve minnettar bir ifadeyle, "Bu kadar romantik olabileceğinizi hiç bilmiyordum," dedim.

Adam'ın dudakları karşılık olarak seğirdi ve başını yastığa doğru salladı. "Değilim ama sanırım senin için her şeyi yaparım ve buna bir erkeğin katlanmak zorunda kalacağı romantik komediler de dahil olduğuna göre, senin romantik olduğunu biliyorum... ve sadece mutlu olmanı istiyorum. etmem gereken çok şey var." Saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı. "Ve sen bunu kolaylaştırıyorsun." Bir tutam saçımı hafifçe çekti, ifadesi birden ciddileşti. "Ama kardeşine ya da herhangi birine bundan tek bir kelime bile edersen, bunun sonuçları olacaktır."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Söylemeyeceğim, söz veriyorum. Senin hakkında kimsenin bilmediği bir şeyi bilmek hoşuma gidiyor."

"O zaman ödeştik."

"Nasıl yani?"

Beni tekrar çevirdi ve beni yatağına geri iterken kahkahalarla ciyakladım. Bacaklarım beline dolanmış halde beni yakaladığında, beni öptü ve geri çekilerek mırıldandı, "Tatlı 'tereyağı ağzında erimez' Ellie Carmichael'ın edepsiz konuşmamdan hoşlandığını bilen tek kişi benim."

Bir kez daha utançtan yüzümün kızardığını hissettim ama ona karşı çıkmadım. Yapamazdım çünkü o çok haklıydı.

Son İlk Bölüm

"Tamam, bunları Joss'a veremeyeceğine karar verdim." Adam günlüğü çarparak kapattı.

"Aslında, onları yakman gerekebilir."

Ondan aldım ve yığına ekledim. "Neden?"

"Çünkü çok fazla detaya giriyorsun, Els. Sadece seks hakkında değil, seks öncesinde, sırasında ve sonrasında sana söylediklerim hakkında da."

çalıştım ama başaramadım. "Romantik şeylerden mi bahsediyorsun?"

Bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Bunu Joss'a vermeyeceksin. Braden'a söyleyecek ve ben de bunun sonunu asla duymayacağım."

"Biliyorsun Joss, Braden kardeşim olduğu için düşünceli olmaya çalışıyor ama bazen bazı şeyler kayıyor ve kayan şey onun da romantik olabileceği."

Adam'ın kaşları kalktı ve ağzının köşelerinden muzipçe kıvrılmaya başladığını gördüm. "Nasıl romantik?"

Ona homurdandım. "Sanki sana söyleyecek ve ona işkence etmen için eline koz verecekmişim gibi." "Bana işkence etmesi için ona cephane vereceksen bu adil olur."

Kardeşimin Adam'ın yumuşak tarafını keşfedeceği korkusuyla kıkırdayarak başımı yavaşça salladım ve rahatça cevap verdim. "Ben değilim."

"Değilim de ne demek?"

"Günlükleri Joss'a vermemeye karar verdim."

Kafasını şaşkınlıkla eğen Adam'ın gözleri onun yerine soruyu sordu.

Omuz silktim. "Son yazıya kadar yazacaktım. Hepsini okumak bana ne kadar çok şey hissettiğimizi, ne kadar çok şey hissettiğimizi ve bunun ne kadar bizim bir parçamız olduğunu hatırlattı. Başka kimseye ait değil ve sanırım öyle olmasını da istemiyorum. Bu bizim. Bizim tarihimiz. Bizim hikayemiz. Ve bir şekilde geleceğimiz de. Onu ne kadar sevsem de, haklısın. Bunu Joss'a veremem. *Bunları* ona veremem." Günlükleri işaret ettim ve sonra onları bir koymak için dağınıklığın üzerinde dört ayak üzerine kalktım. Adam'ın ellerinin kalçalarımın iki yanına yaptığı baskıyla aniden durdum.

Omzumun üzerinden arkama baktım, yüzünde en şehvetli ve sahiplenici bakışla arkamda diz çökmüş halini görünce gözlerim hafifçe açıldı. Kıcıımı kendine doğru çekerken dudaklarım aralandı ve ereksiyonunun bana süründüğünü hissettim. "Ne yapıyorsun?" Fısıltıyla sordum.

Yanıt olarak elini şortumun fermuarına götürdü ve diğer eliyle kot pantolonunun fermuarını indirirken fermuarı aşağı çekti. "Birazdan sevişmek için üst kata çıkacağız ama şu anda gelecekteki karımı tarihimizin üzerinde becereceğim."

Adam nasıl olduysa "s "li kelimeyi gelmiş geçmiş en romantik cümlenin içine sokmayı başarmıştı ve ben bunu umursamadım. Onun yerine bana karşı sallanırken nefes nefese kaldım ve kısık sesle "Peki ya zemin? Çizebiliriz."

Ellerini omurgamda gezdirdi ve kalçalarımı kavramak için aşağı indirdi ve beni kendisine daha sert çekti. "Şu anda yer gerçekten umurumda mı ?"

Başımı salladım, zaten beklentiyle kızarmıştım. "Sanırım hayır." Adam hınzırca sırıttı. "Bir sonraki bölüme başlayalım, bebeğim."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.